XVII. évfolyam 44. szám. **Ára: 1 forint** *1961. november 2.*

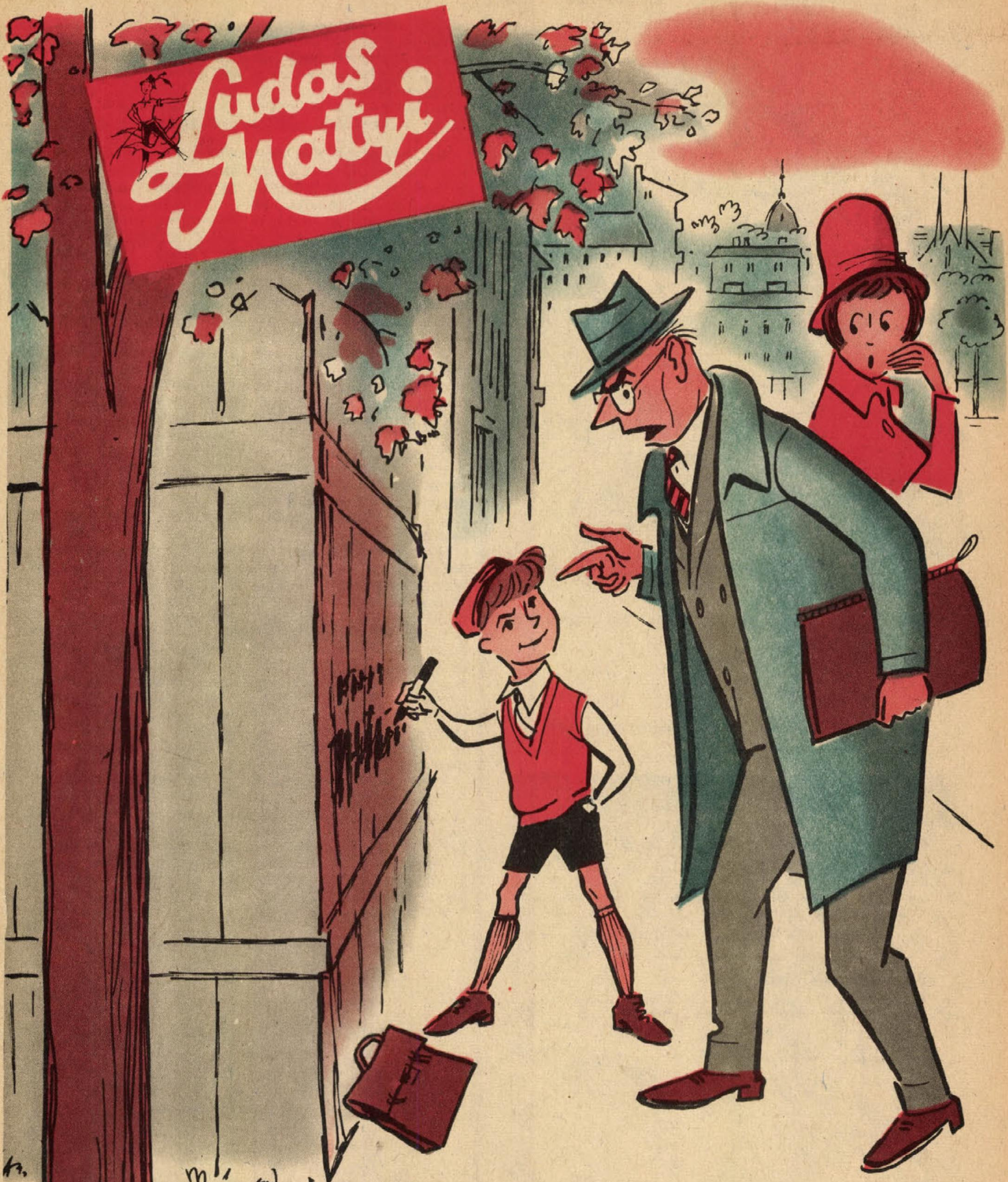

— **Ejnye, te haszontalan kölyök! Hol tanultad ezeket a malac kifejezéseket?**
— **Édesapám járatja az irodalmi folyóiratokat....**

Szegő Gizi rajza

Katangában a helyzet változatlan

Szűr-Szabó József rajza

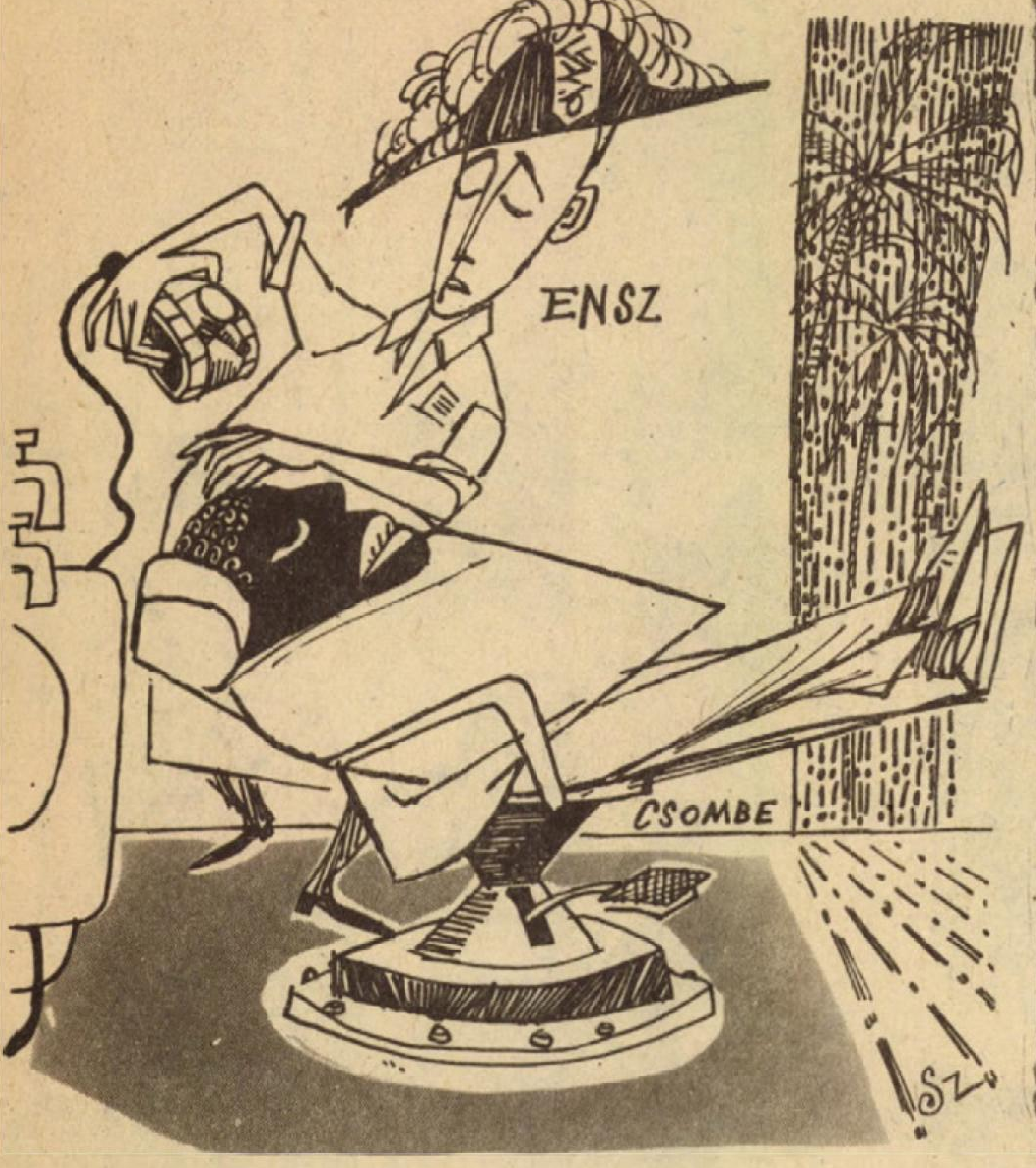

– Maradjon nyugodtan, a haja szála sem fog meggörbülni!

Valahol Nyugat-Németországban

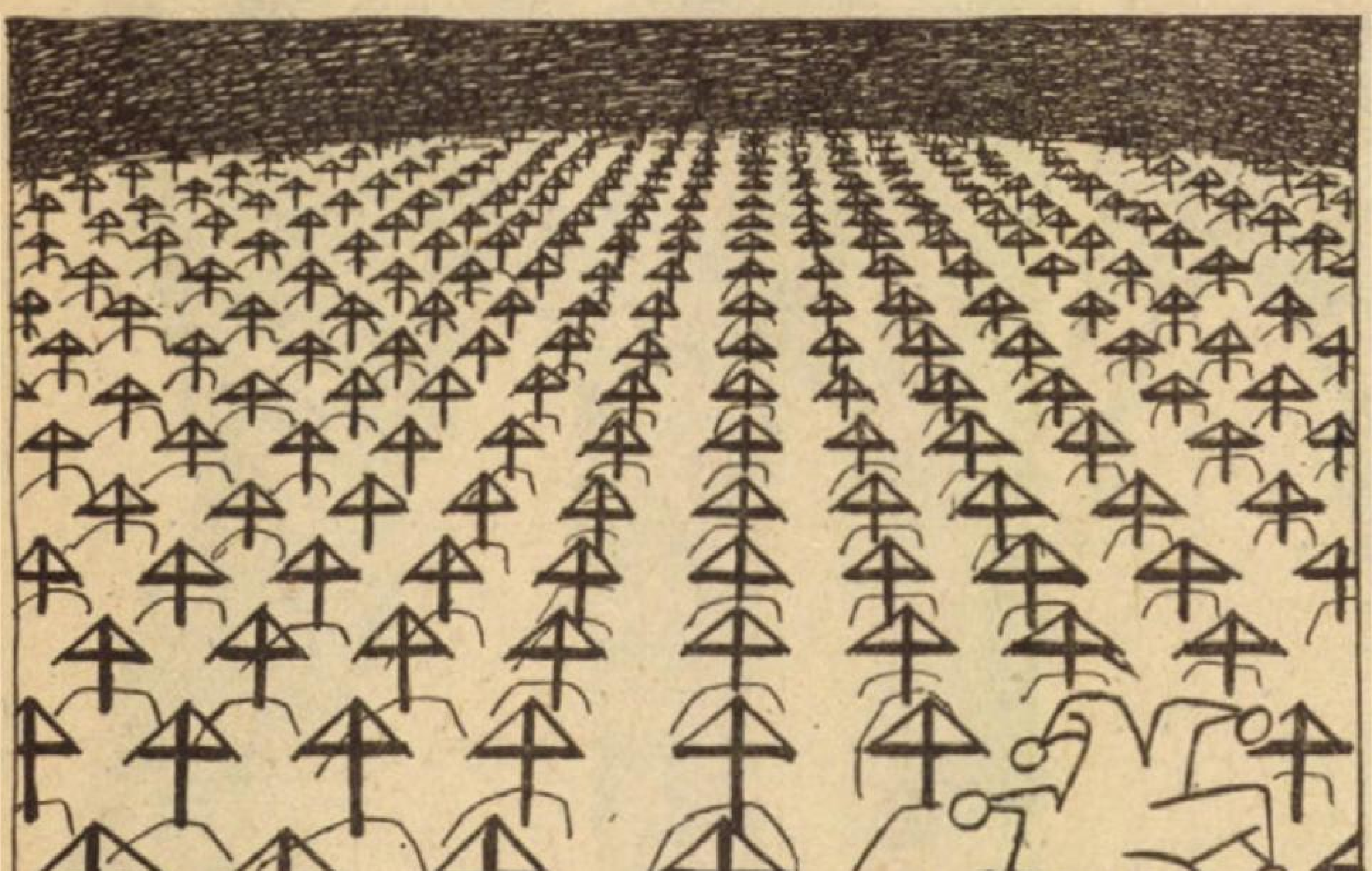

A nyugatnémet polgár: Képviselő úr, elég volt az erélyes német politikából. Ezen a téren a szükségletünk fedezve van.

(Köhler rajza a nyugatnémet Simplicissimusból)

Röhögnek körülöttem...

Sötét nézőtér. A vásznon drámai jelenet pereg: a hősnő szerelmi bánatában nagy adag altatót vesz be, jön az orvos, gyomormosás, majd erőnek erejével sétáltatni kezdik a szobában, nehogy elaludjon, mert az végzetes lehet...

És körülöttem röhögnek. Szívből, igazán. Harsányan, jóízűen. Csak én ülök dermedten, aggódó képpel.

Nem értem. Mi van velem? Megnézem a pulzusomat, elég normálisan ver. Közérzetem jó, az üléstől ugyan zsibbad egy kicsit a lábam, de attól még nevethetnék. Valami bajom van, de mi?

A hőst elüti az autó, elterül az aszfalton — nagy derültség. Hm. Min nevethetnek? Biztosan mindenkinek megmondták a pénztárnál, mikor kell röhögni, csak nekem nem szóltak.

Érzem, hogy elönt a kisebbrendűségi érzés. Még meglátják, hogy itt szomorkodom egyedül és kivezetnek a moziból, ne rontsam a hangulatot... igaz is, minek jön ide egy ilyen savanyú pofa...

Valamit tenni kell, míg nem késő. Szúrós szemmel figyelem a vásznat. A főhős valami viccet mesél, na végre, most majd én is nevethetek. Elsüti a poént, én meg felröhögök, mit, felnyerítek, hadd lássák, hogy mulat egy filmszakértő. A mozi falai visszhangozzák kacajomat, a koloratúrból a basszusba csapó üvöltést.

Mi ez? Egymagamban röhögök? Körülnézek — mellettem, mögöttem zokognak az emberek, szemükből patakzik a könny, vállukat rázza a zokogás, többen megvetően elfordulnak tőlem.

Nagyon ideges vagyok. Még szúrósabb szemmel figyelem a vásznat.

Most éppen Júliát temetik. Ott van egész Verona. Na, mondom, most mi lesz? Ez elég szomorú jelenet, biztosan nevetni kell. Megvárom az első nevetéshullámot, és szorgalmasan bekapcsolódok. Kezdem érteni a dolgot. Menet megáll, koporsó döccen — nevetés. Én is nevetek. Elmennek, besötétedik, jön Romeo. Észreveszi Júliát, odarohan — nagy nevetés. Kezdem jobban érezni magam. És milyen remek pofa ez a Romeo. Hogy itt mi lesz még? Nézzük csak, jön Páris gróf, bajvívás, a gróf halott. Hát ez óriási, hajrá, Romeo! És megissza a mérget — hogy ez miket csinál, meg kell szakadni. Most meg... nézzék csak... feléled Júlia... nem igaz, nem bírom tovább, nem bírom, már az oldalamba nyilallik... Bruhahaha!

Szerencsére hamar végetér a film, máskülönben hívhatják a mentőket. Gurulunk a nevetéstől, van, aki a szemét törölgeti. Nem volt kár a pénzért, ilyen jól még nem szórakoztam. Megjött az önbizalmam is. Felemelt fejjel nézhetek a többiek szemébe. Haverok vagyunk.

Néhány pasas leverten, szomorúan ballag kifelé. Ezekbe mi ütött? Olyan furcsán néznek rám. Nem tetszett nekik a film?

Hülye sznobok!

Marthy Barna

Erdővédelem

Szűr-Szabó József rajza

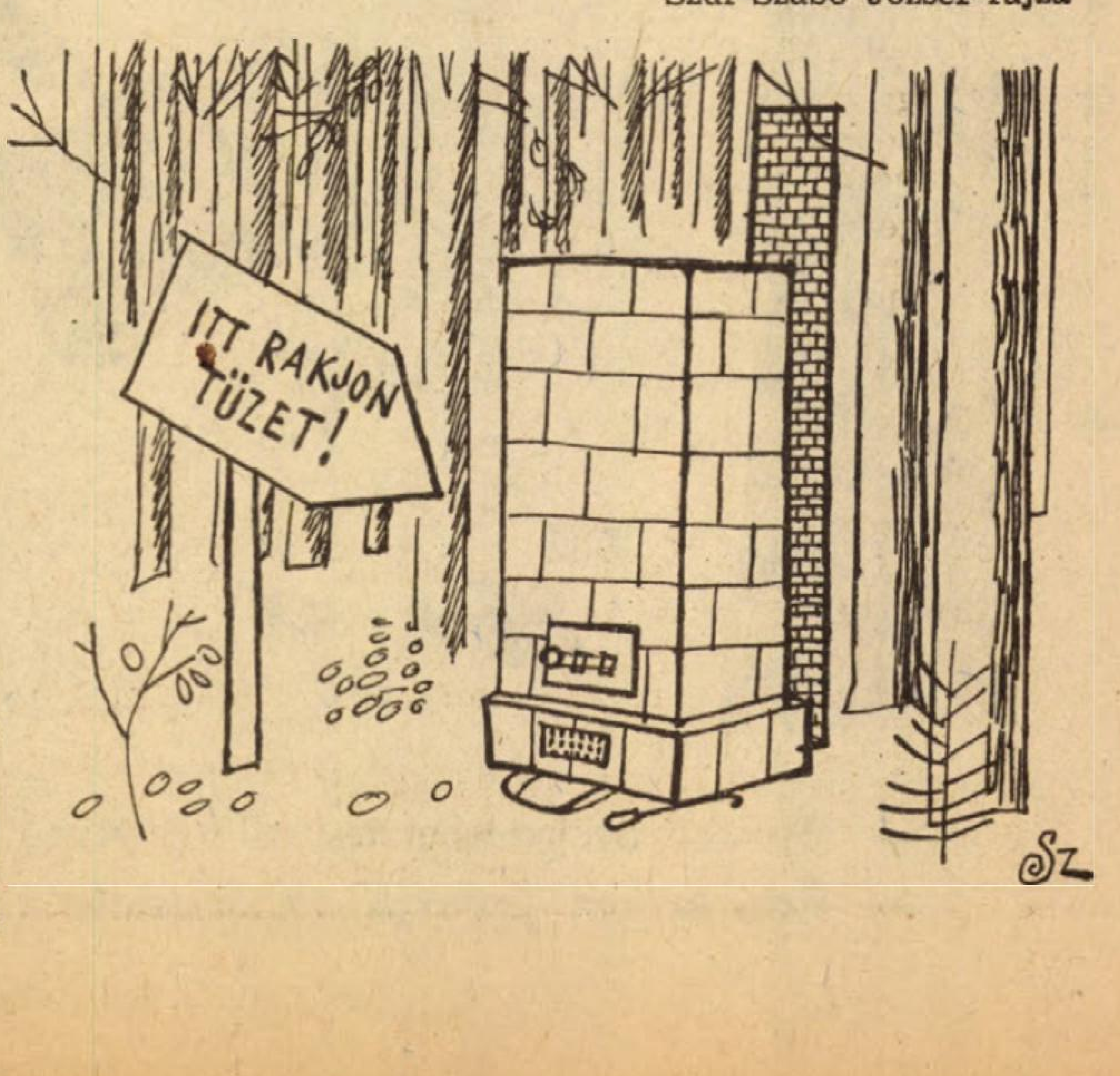

Főpróba

Gerő Sándor rajza

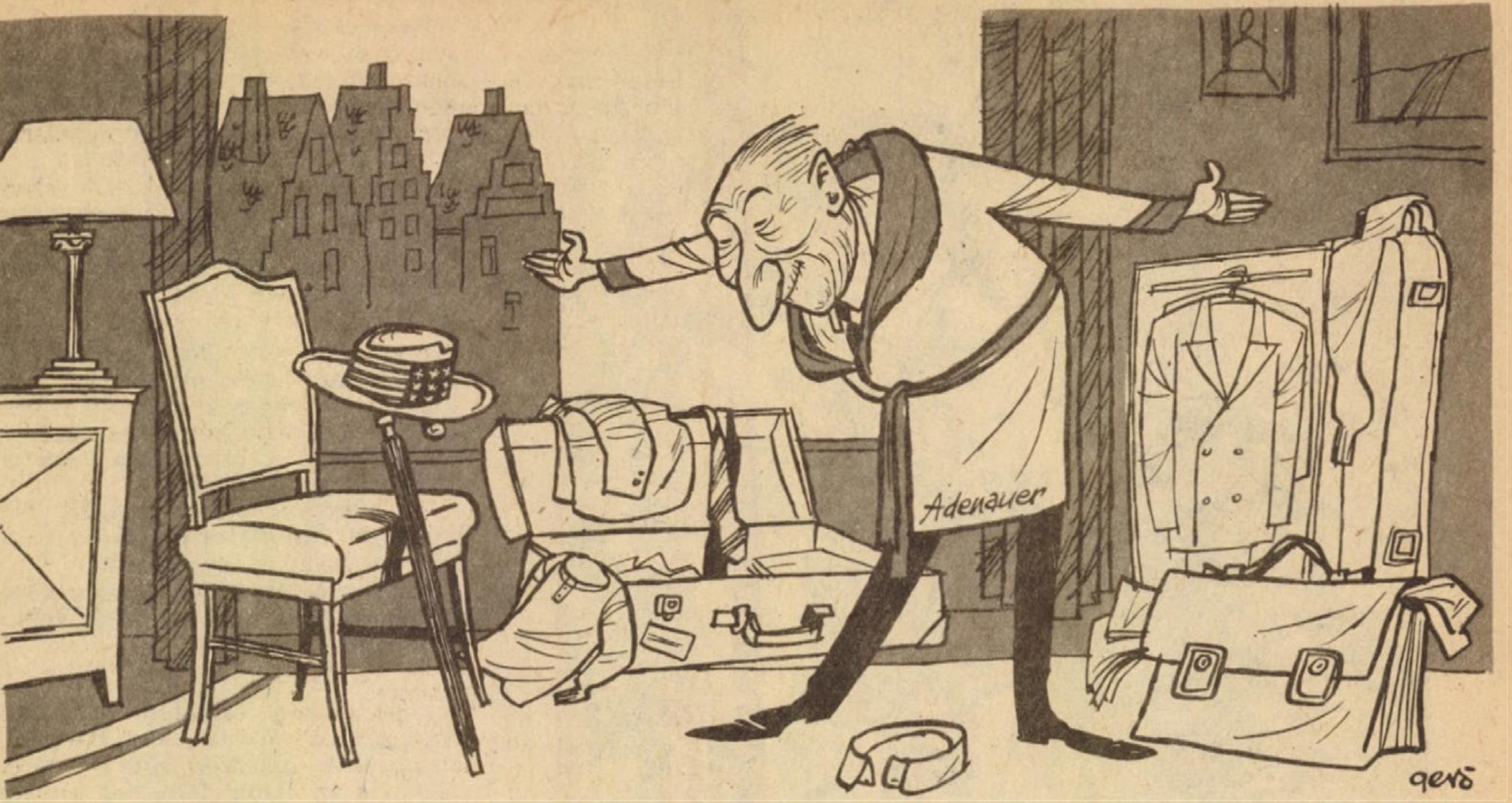

– Elnököm, engedtem a tömegek óhajának, újra kancellár vagyok. Várom parancsait!

Jancsiszögek a világűrben

— Képzelje — mondta bosszankodva Lovell angol professzor, a Jodrell Bank-csillagvizsgáló vezetője —, az amerikaiak millió és millió apró réztűt szórtak szét háromezer kilométer távolságban a Földtől, s ez a rengeteg tű olyan övet alkot a Föld körül, mint a Szaturnusz gyűrűje. Ezek a tűk visszaverik a fényt és a rádióhullámokat egyaránt, úgyhogy a csillagászat rövidesen a kőbaltacsiszolás sorsára jut. Amellett ezek a réztűk veszélyeztetik a jövőbeli űrhajózást, mint ahogyan az álnok kerékpárosversenyző orvul jancsiszögeket szokott ellenfelei útjába szórni. És mindez katonai célok érdekében!

Nem osztom a kiváló angol tudós elítélő véleményét, hiszen a kozmikus jancsiszegek még csak első szerény lépések a világűr békétlen felhasználásában. Hol vagyunk még a romboló továbbfejlesztéstől?

Jancsiszegeket lehet szórni nemcsak a tejutakra, hanem a forgalmasabb csillagközi terekre is.

Ködgyertyákkal még ködösebbé lehet tenni az Androméda-ködöt, s más hadihasználható ködfoltokat.

Mérgezett üstökösöket is lehet rendszeresíteni, bár ezek használatát ezidőszerint tiltja a genfi egyezmény. Aki azonban ezt az egyezményt nem szegi meg, nem tudja, mi a hadi dicsőség.

Sor kerülhet a meteoroknak robbanófejekkel való ellátására is.

A hagyományosan robbanó csillagokat a termonukleáris folyamat útjára lehet terelni. Nagykaliberű szupernovák lényegesen felülmúlják a földi tüzérség hatását.

A baktériumháborút is ki lehet terjeszteni. Baktériumokkal lehet benépesíteni a kozmikus port, hogy ennek következtében a kozmikus por belélegzése különféle ragályos betegségeket okozzon.

A Göncöl-szekeret harckocsinak, a sarkcsillagot tüzérségi figyelőnek lehet kiépíteni.

A kóbor atomokból természetes atombombákat lehet készíteni.

Mindez természetesen sok pénzbe kerül, s ennek érdekében a Mindenség értékesebb darabjait áruba lehetne bocsátani. Nemcsak a Szaturnusz gyűrűjét lehetne pénzzé tenni, hanem az igen értékes anyagú törpecsillagokat is. A vételárból nemcsak további nagymennyiségű jancsiszöget lehet vásárolni, hanem másféle kozmikus hadikiadásokat is lehetne fedezni belőle. A lehetőségek ugyanis végtelenek, mint maga a világegyetem. Néhány lehetőséget bátor voltam az előbbiekben felsorolni, pedig nem is említettem meg például az ejtőernyős hullócsillagokat és a harci fiastyúkot sem.

Feleki László

Egy USA-tudós otthonában

Szegő Gizi rajza

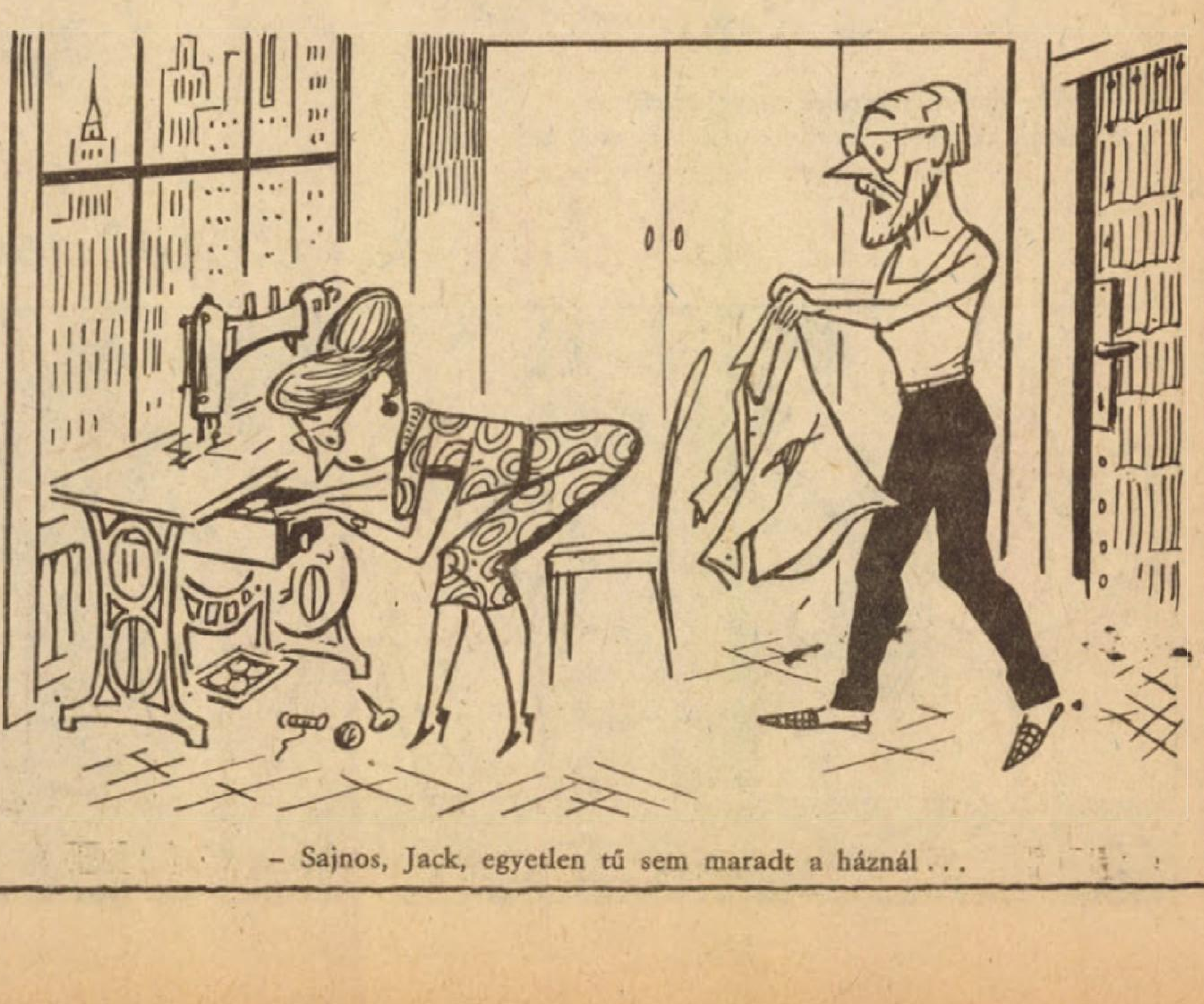

– Sajnos, Jack, egyetlen tű sem maradt a háznál ...

A jó pap is holtig tanul

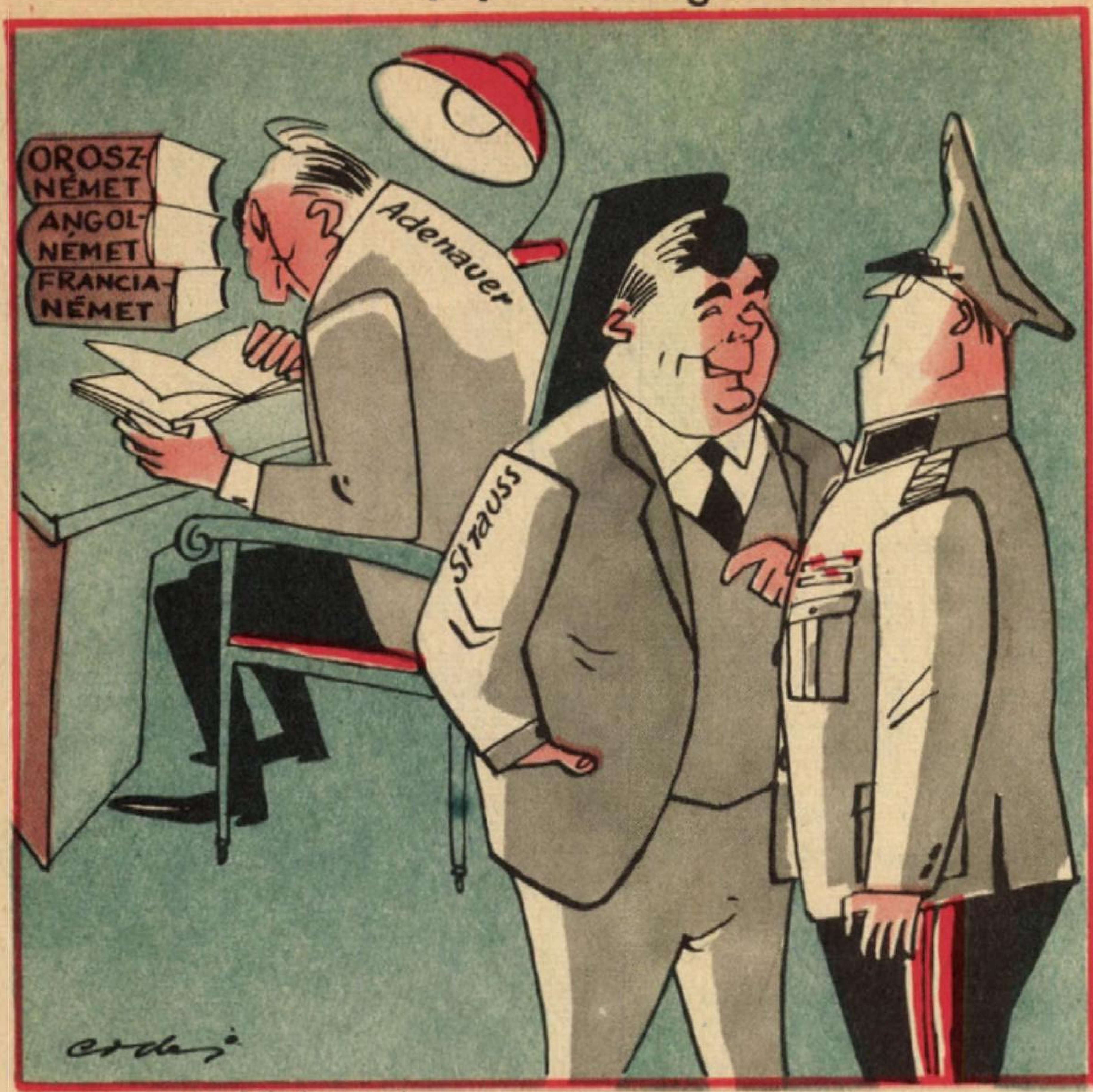

– Minden nyelven megtanulja, hogy nem, nem!

Őszinte vallomás

Toncz Tibor rajza

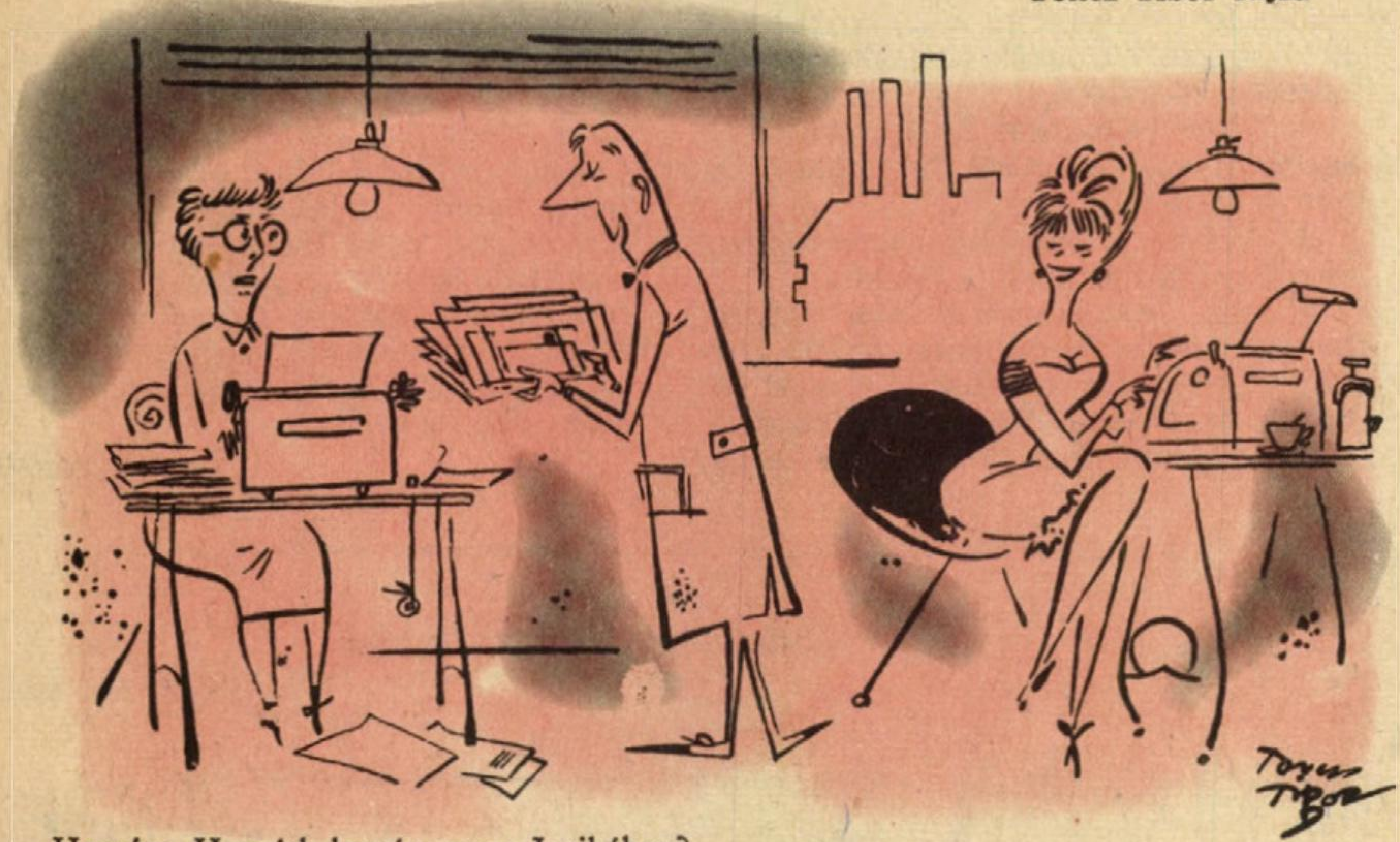

– Hozzám, Horváth kartárs vagy Jucikához?
– Magához, Bardáné, mert most dolgoznunk kell . . .

Irka-firka

Nem csoda, hogy az emberek unják már a Szívküldit. Hosszú évek óta csak zenével lehet kedveskedni szeretteinknek.

A Rádió igazán kiterjeszthetné a dolgot más műsorszámokra is.

Bizonyára sokan örömest küldenének öreg szüleiknek, hű menyasszonyuknak pár perc tanulságos Szabó-családot vagy egy kis jó időjárás és vízállásjelentést . . .

*

Már nem volt időm leszaladni a borbélyhoz, ezért otthon borotválkoztam. Méregerős szakállam ellenére az operáció pompásan sikerült. Örömömben a markomba akartam nyomni egy forintot.

De a kezem félúton megállt. Még mit nem. Öntudatos dolgozó nem ad, és nem fogad el borravalót!

Persze, aztán kicsit rosszul esett, amikor az ajtóban nem köszöntem vissza magamnak . . .

*

Nem csekély örömmel értesültem az újságból a divatszakma demokratizmusának fokozódó elmélyüléséről. Ugyanis az alábbi felhívást intézték az olvasókhoz:

Ön is beleszólhat,

hogy milyen legyen
az 1962. évi kendő, sál divat.

Nos, ezúton teszek eleget a megtisztelő ajánlatnak.

Szerintem nem bánják meg, ha 1962-ben az elavult textiliák helyett inkább vasbetonból és liptai túróból készítik a kérdéses árucikkeket. Mert bár a vasbeton kevésbé jól mosható, de igen tartós, s a liptai túró pedig finom puha — kár, hogy egy kicsit hamar szárad.

A kendők és a sálak formája, előre érzem, sok vitát fog kiváltani. Bizonyára lesznek, akik a hagyományos fazon mellett törnek lándzsát. Én azonban úgy vélem, nem ártana a változatosság kedvéért kör, ellipszis, sőt hiperbola alakú modelleket is tervezni.

Végül erősen problematikus a viselet módja. Hol hordjuk a kendőt és a sálat? — Zápfogban? Hasnyálmirigyben? Boka körül?

Őszintén bevallom, még magam se tudom. Ezt már fundálják ki mások.

Dalmáth Ferenc

Jucika kirakatot rendez

Pusztai Pál rajza

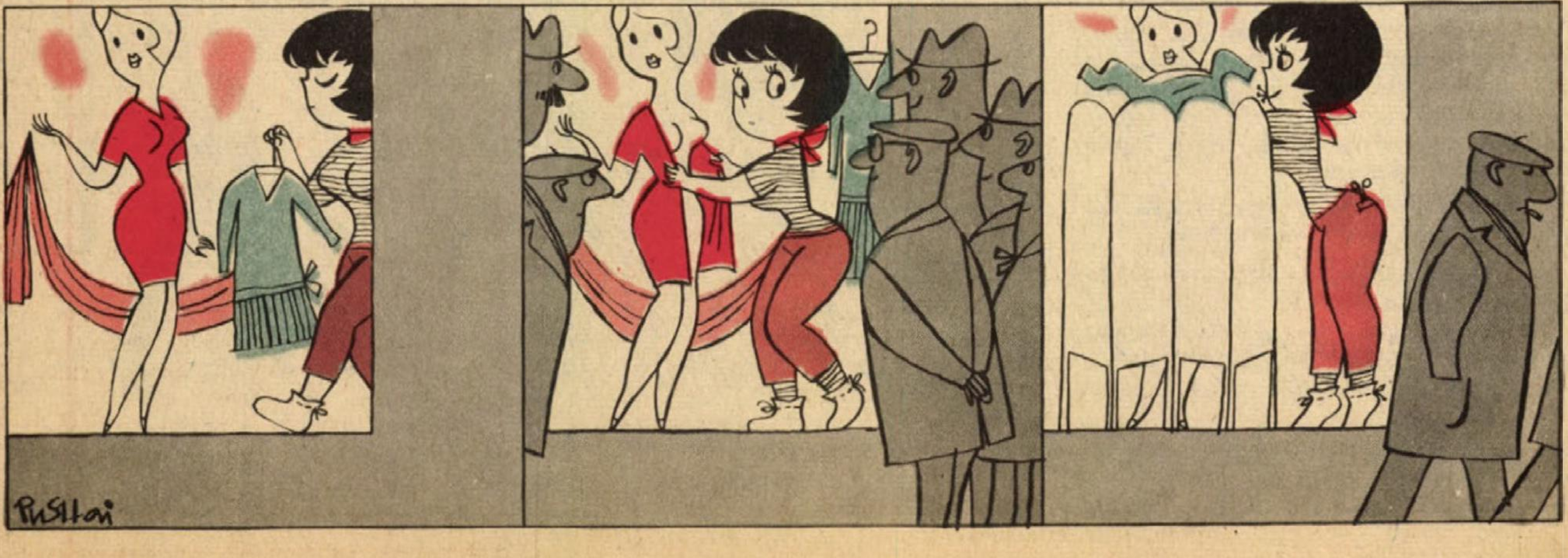

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

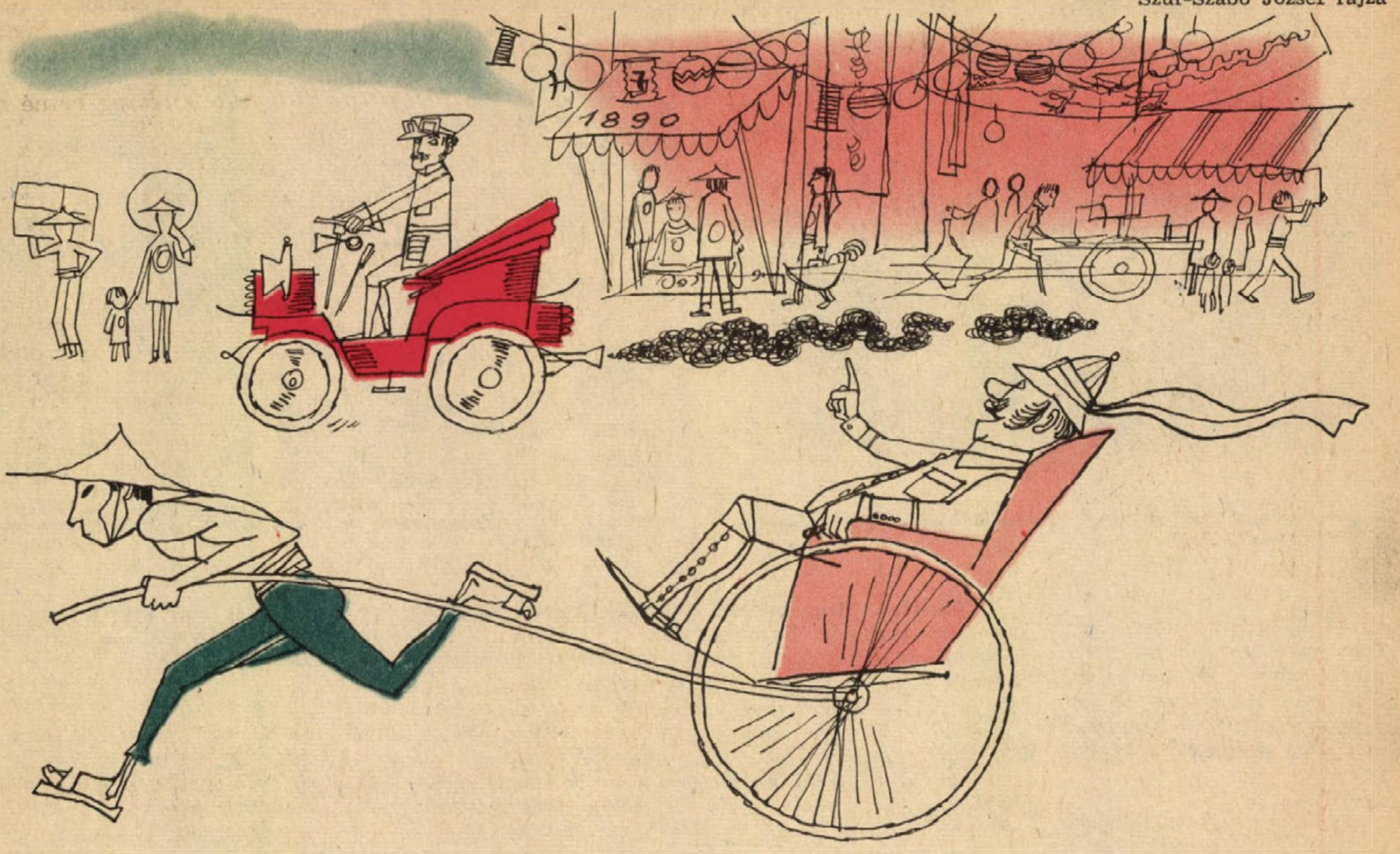

– Nekem akarja bemesélni, hogy a benzin olcsóbb?

A CSELSZÖVŐ PÓK

A napokban szüreten voltam Kappanoson. A téeszelnök kalauzolt a tőkék között, melyek igen szép kamatot hoztak az idén.

Annál inkább meghökkentem, mikor látom, hogy néhány sor tőke, mint a kopott róka, csenevészen, satnyán szégyenkezik bele a világba. Persze, rögtön az okát tudakoltam. Az elnök előbb elsavanyodott, mintha éretlen kövidinkát kóstolt volna, aztán kénytelen-kelletlen elmondta a gyatrán termő tőkék történetét:

— Tudja, van nekünk egy tagunk, bizonyos Mákos Mihály, akit csak az Okos Mákos néven tart számon a kappanosi közvélemény, mivelhogy olyan bölcselkedő fajta. Hát ennek az Okos Mákosnak jutott ez a rész gondozásra. Kapálgatta is szorgalmasan, míg össze nem akadt Gergely bácsival, aki mint a szövetkezet nyugdíjasa, más dolga híján, ott szalonnázgatott, sütkérezett, miközben az egyik szőlőkaró hegyét bámulta merően. Okos Mákos, akárhogy meresztgette a szemét, nem látott ottan egyebet, csak egy nagy, ronda keresztespókot, amint a két szőlőkaró hegye között kifeszített szálán grasszált billegve, akár a kötéltáncos.

— Azt mondják, te okos ember vagy, Mákos — eregette a szót a pipa mellől ráérősen Gergely bácsi —, hát ha olyan okos vagy, mondd meg nekem azt: hogy a csudába feszíti ki a pók a szálát két szőlőkaró hegye közt, hiszen se nem ugrik, se nem repül?

Okos Mákos eltöprengett a dolgon, de mivel nem tudott rájönni a nyitjára, eltökélte, hogy kilesi. S azon túl feszt a pókokat figyelte, miközben olyan lassan kapált, hogy meg lehetett volna talpalni a csizmáját menetközben. Mindhiába. Okos Mákos vizslató szeme mégsem akadt meg egyetlen olyan pókon sem, amelyik bemutatta volna neki a tudományát, De megakadt ám a brigádvezető szeme a gyatra munkán.

Szegény Mákos Mihálynak azonban, úgy látszik, valami hiba eshetett az elméjébe, mert megmondta a brigadérosnak, hogy ő addig nyugodtan kapálni nem tud, míg ki nem deríti: hogy a csudába feszíti ki a pók a szálát két szőlőkaró hegye között, hiszen se nem ugrik, se nem repül?

— Persze, a brigádvezető rögtön jelentette nekem a különös esetet, és mulattunk meg bosszankodtunk is rajta — fejezte be az elnök a póruljárt tőkék történetét —, s az egészhez még csak annyit — nevetett az elnök —, hogy a brigádvezető, miután megjelentette a dolgot, egyszerre egészen bamba képet vágott, és tűnődve dünnyegte:

— De csakugyan, hogyan feszíti ki?...

Hanem a szüret utáni poharazgatás közben a bortól oldott nyelvű elnök félrehúzott:

— Te okos, tanult ember vagy, komám, áruld el, ha tudod: hogy a csudába feszíti ki a szálát az a nyomorult pók két szőlőkaró hegye között, mikor se nem ugrik, se nem repül?

*

...Hát majd én megmutatom! Leleplező cikket írok, vaskövetkezetességgel mutatva rá a felelőtlen elemekre, akik a szocializmus építésének döntő szakában azon elmélkednek, hogy egy vacak pók hogyan is feszíti ki a szálát két szőlőkaró között...

...De csakugyan: hogy a csudába feszíti ki, mikor se nem ugrik, se nem repül?...

Fülöp György

Korszerű malom

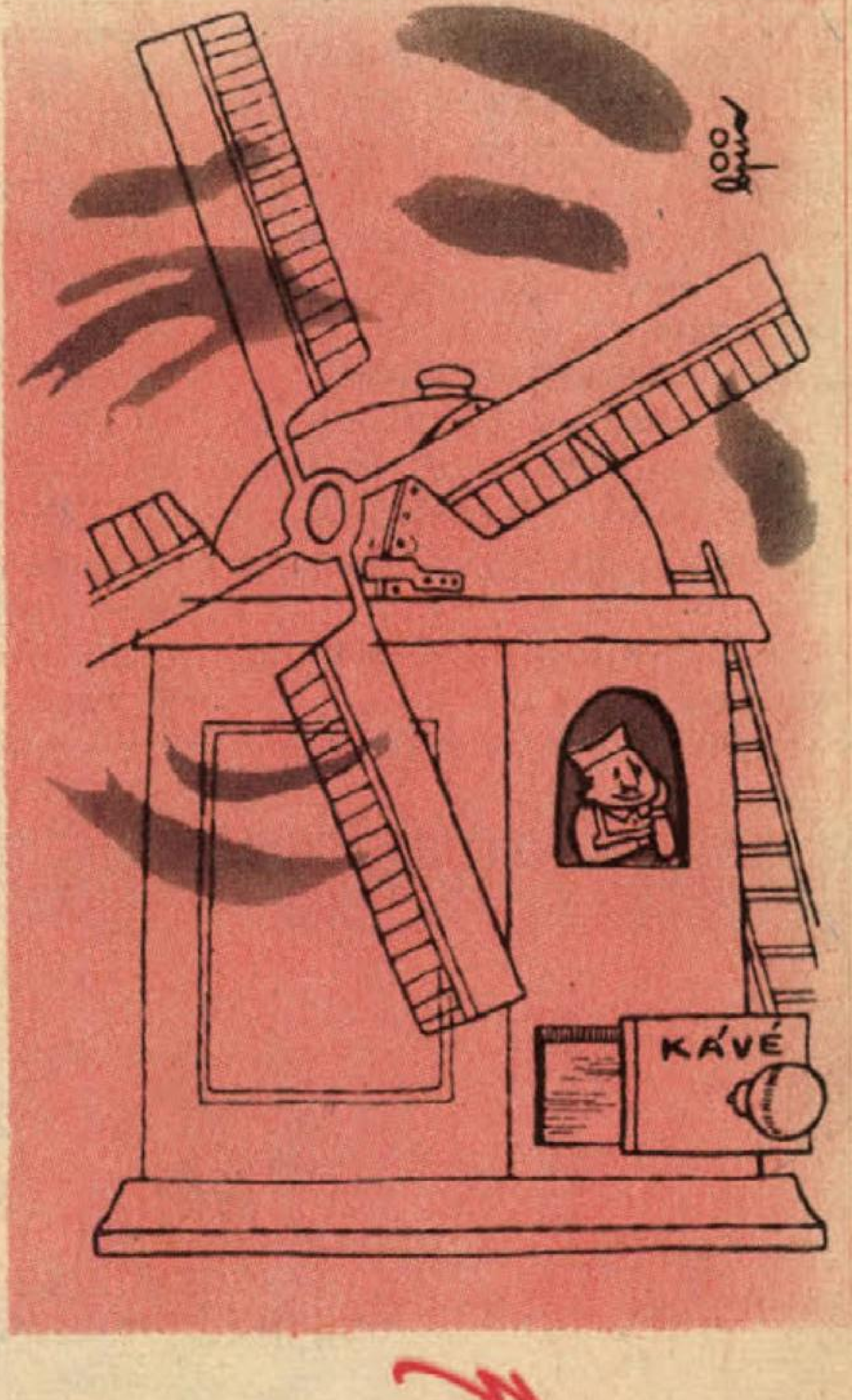

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

SZÜRET SZEKSZÁRDON

Szinte hihetetlen!

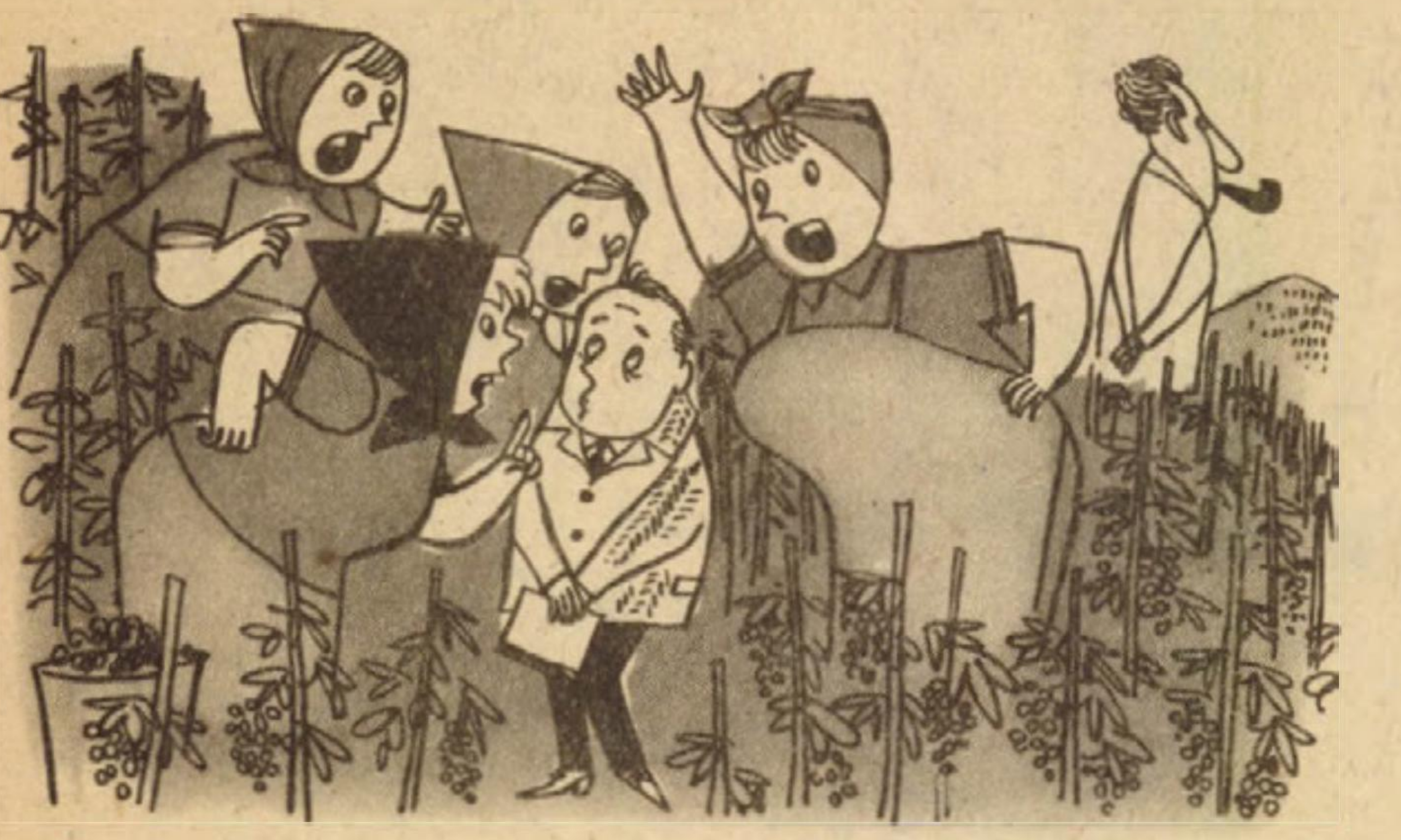

– Azt tessék megírni, hogy az asszonyoknak kevés a szavuk a téeszben!

Társadalmi munkában

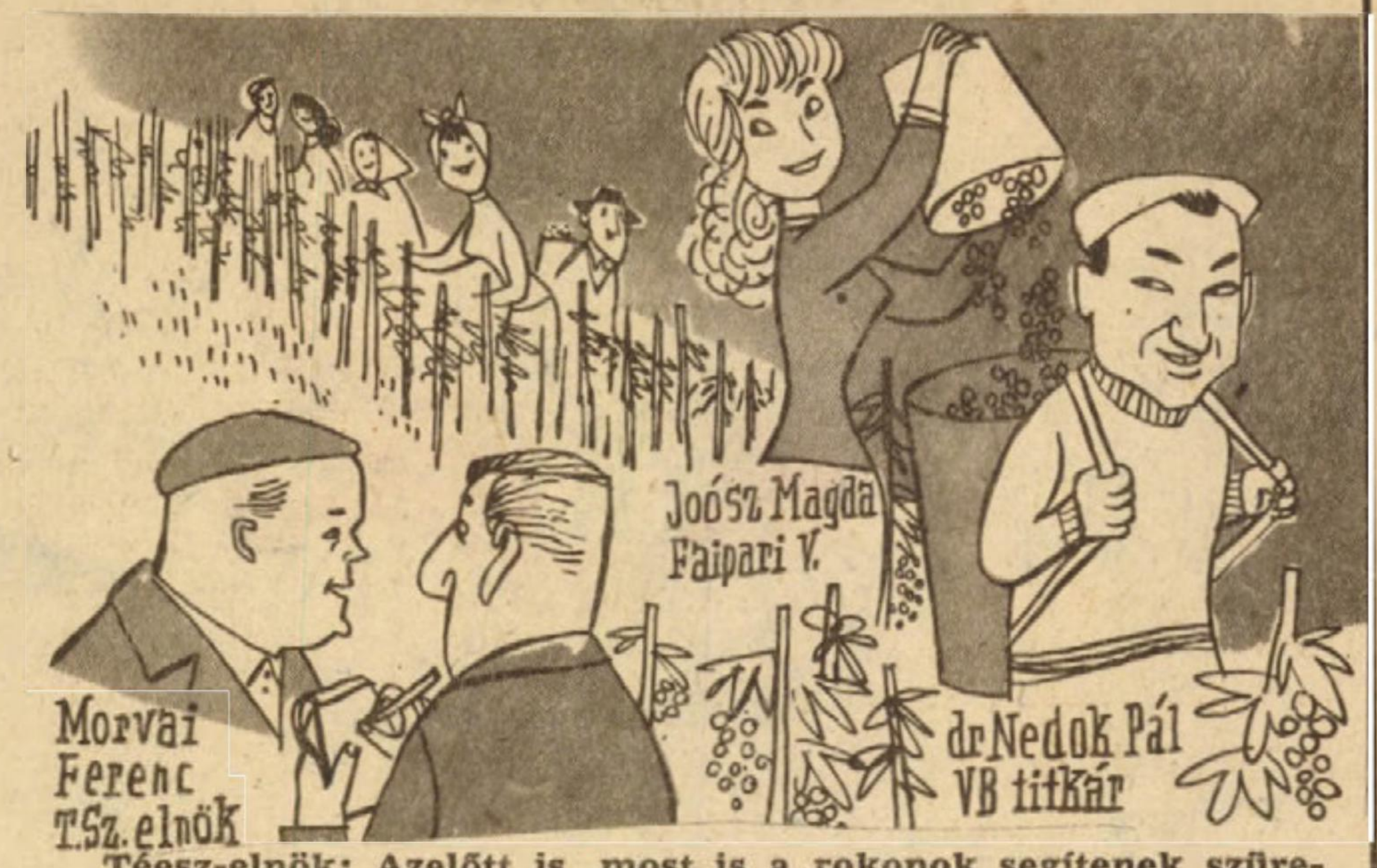

Téesz-elnök: Azelőtt is, most is a rokonok segítenek szüretelni. A téesz rokonai most: a városi tanács, a faipari vállalat, üzemek, iskolák . . .

A Szabadság termelőszövetkezet szüretelt ezen a szép, verőfényes napon Szekszárd határában. Amikor meglátogattuk őket, Gesztenyésbegyen, a téesz egyik szőlőjében dolgoztak a szüretelők.

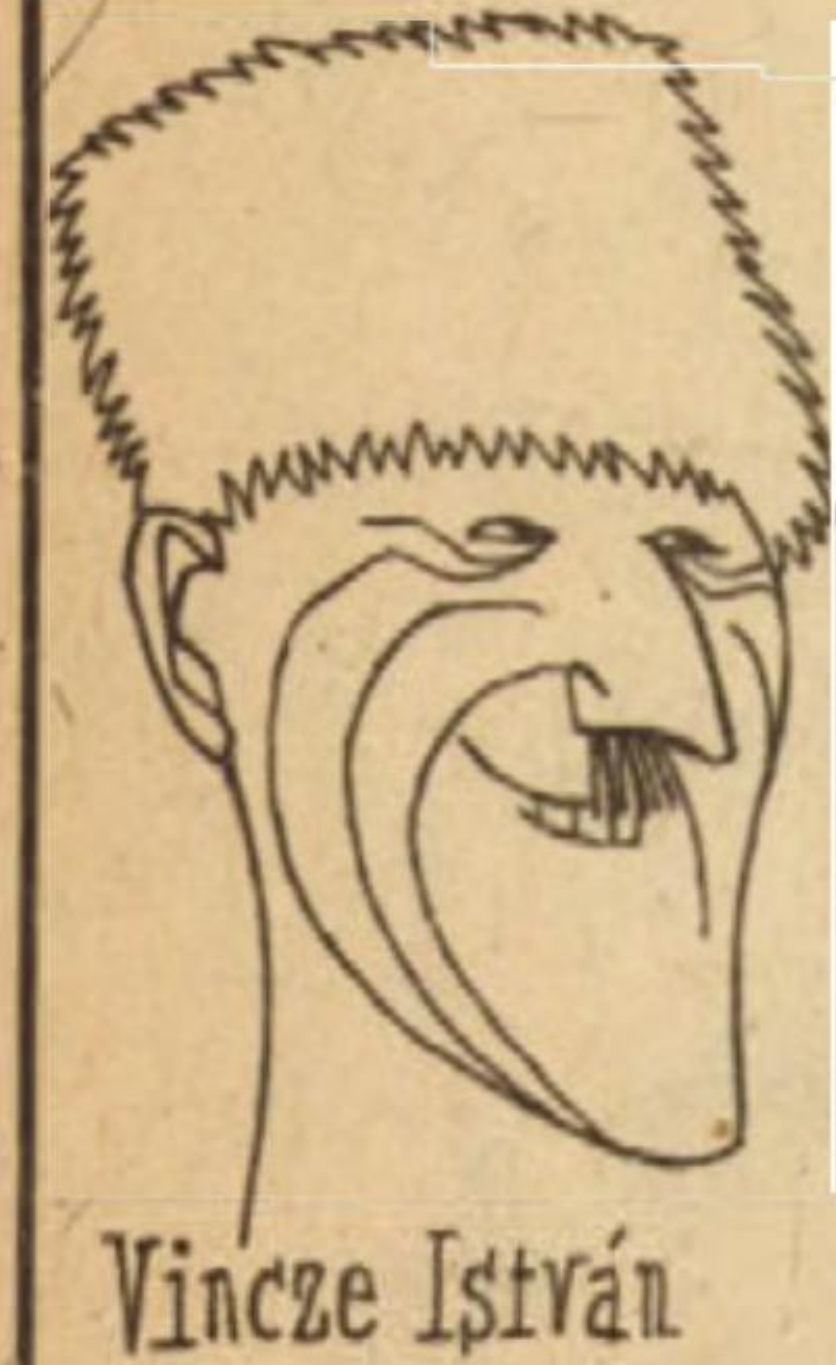

A leglelkesebb szüretelők egyike Vincze István, a szövetkezeti szőlővidék csősze, akinek ezen a napon megszűnik felelősségteljes munkája. Nem lesz már mit őriznie, nem kell félnie a szőlőtolvajoktól.

– Mit csinált, ha azt látta, hogy négy-öt tagbaszakadt ember akarja megdézsmálni a szőlőt? – kérdeztük a csősztől.

– Sportember vagyok én, kérem, nem ijedek meg! El tudok én szaladni! Valamikor tizenegyhatra futottam a száz métert . . .

– Valamilyen fegyvert csak hordott?

– Távcsövet. Azon néztem, hogy jön-e tolvaj. Az volt a baj, hogy nekik is volt gukkerük. Azt figyelték, hogy én melyik dombon járok. Így azután megpróbálkozhattak a másik emelkedőn. De a távcsövön kívül van egy fokosom is. Attól nagyon félnek.

Nevet:

– Különösen, ha egyszemélyi felelős a tolvaj . . .

*

Morvai Ferenc, a „Szabadság" elnöke biztatja a társadalmi munkában szüretelő bútorgyári lányokat:

– Ne csak a munkában legyetek szorgalmasak, egyetek szorgalmasan szőlőt is. A szüreti szőlőtől lesznek kékszeműek a lányok!

Joósz Magdi – itt szüretel ő is a Faiparitól – szót fogad, jóízűen csipegeti a fürtöket.

– Kicsit zöldes a szemem, szeretném, ha megkékülne – magyarázza jó étvágyát, azután énekelni kezd. Kellemes, szép a hangja. A szüretelők élvezettel hallgatják a divatos sanzonokat.

Az elnökkel beszélgetünk:

– Édes a szőlő. Az idén magasabb a cukortartalma, nem úgy, mint 52-ben, amikor olyan rossz volt a borunk, hogy – mint annak idején mondogatták – majmot lehetett volna irtani vele az őserdőben.

*

Dél van . . . Bográcsban főzik a szüreti ürügulyást. Sokan már éhesek. Kérdik a főzőasszonyokat:

– Puha már?

– A leve már az – hangzik a válasz.

Hamar készen van a remek gulyás, kilencven ember ül le a tisztáson. Lányok, asszonyok, férfiak vegyesen. Előkerülnek egy hatalmas kosárból a tányérok, kanalak, ízlik mindenkinek az ebéd.

Szekszárdon sok még a részes művelés. Egyesek azt hiszik, hogy több jut nekik, ha nem munkaegységet, hanem a végzett munka egy bizonyos százalékát kapják. Egyre többen győződnek meg arról, hogy jobb a munkaegység, egyre csökken a „részesek" száma.

*

– Ez bor! – jegyzem meg, amikor a jó erős paprikás gulyás után megkínálnak egy pohár tavalyi kadarral.

– Csak ezt ne mondják – szólal meg mellettem dr. Nedok Pál, a szekszárdi tanácstitkár. Hátán puttony, ő is társadalmi munkában szüretel a többi tanácsi dolgozóval. – Ez a két szó ugyanis – magyarázza – csak a pocsék borra illik. Akit ugyanis rossz borral kínálnak, az minden korty után felkiált: „Ez bor!" Amikor azután az illető más hordóból igazán jó bort kap, egy szót sem szól. Ha a gazda ijedten kérdi, hogy: „Mi az, talán nem ízlik?", akkor jön a magyarázat: „De nagyon is ízlik. Éppen ezért nem dicsérem! A másikat viszont igen, mert ha nem biztatom a gyomromat, hogy ez bor, még azt hiszi, hogy ecetet vesz be."

Palásti—Pusztai

Javasasszony

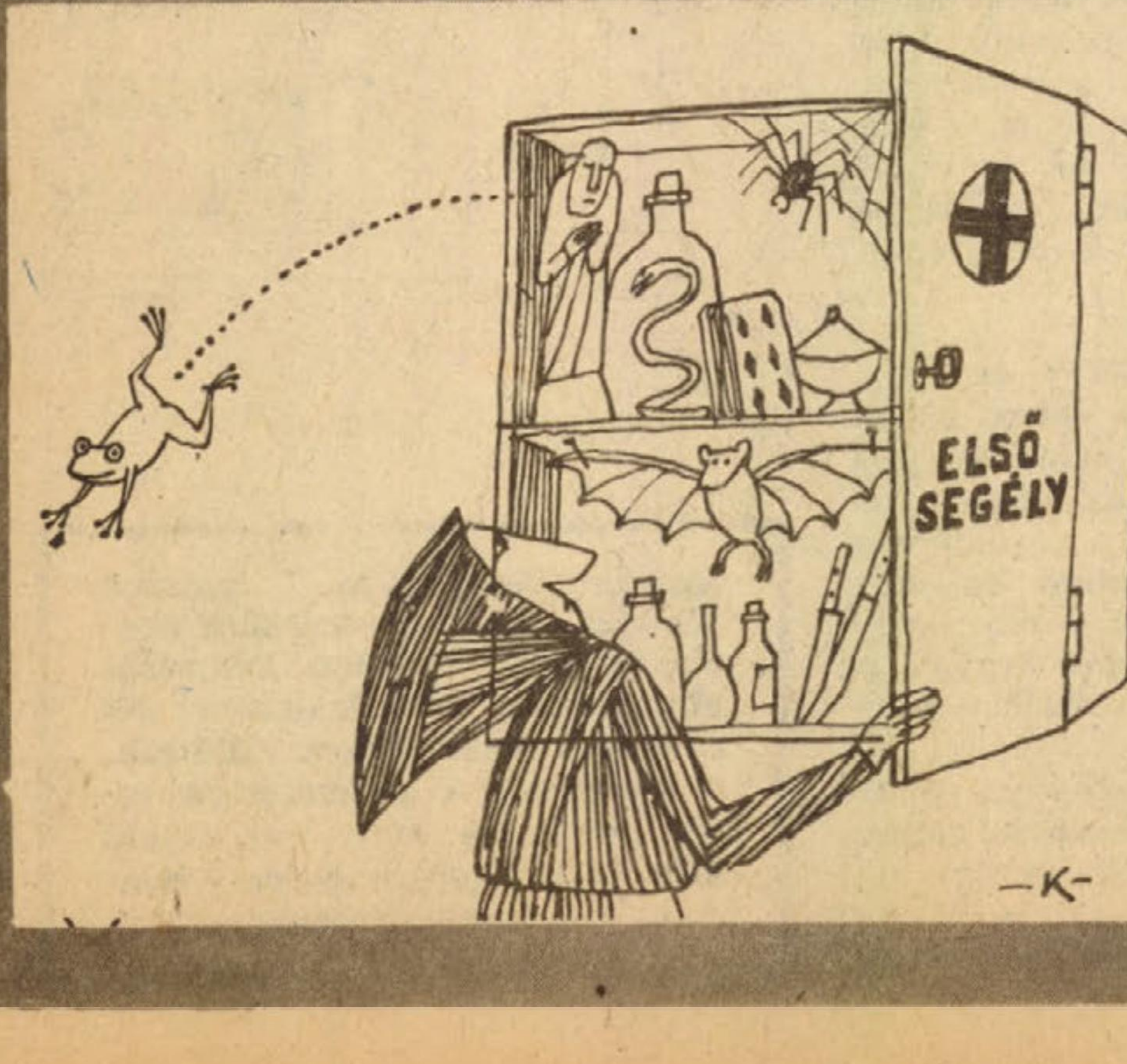

A kalauz lidérces álma

Kaján Tibor rajzai

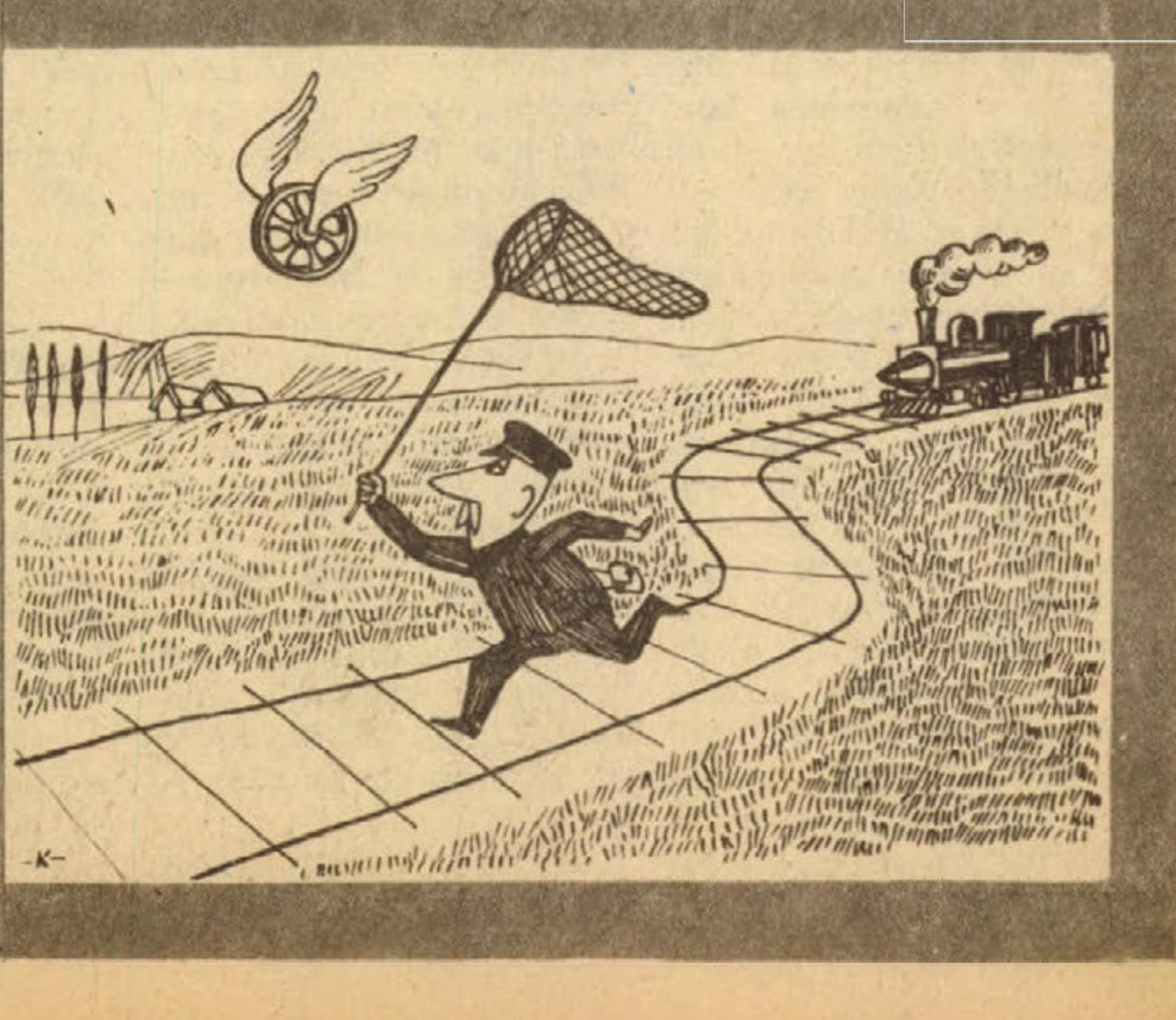

LEVÉL a mai drámáról

Kedves fiatal Barátom!

Engem ne kérdezzen! Én el vagyok ragadtatva attól az újságírói bravúrtól, amellyel színházi hetilapunk alkalmi riportere (ő maga tiszteli így saját magát) lepett meg bennünket. Mert nem egyszerű dolog ez kérem! Egy riporter, aki méghozzá alkalmi is, arra törekszik, hogy interjút készítsen Németh Lászlóval, arra kérvén őt, hogy mint mai drámaíró nyilatkozzék a mai drámáról. Az interjú el is készült! Két teljes oldalon. Németh László lakásán készült, pedig a riporter már az antrénál úgy érezte, „Mintha nehéz, beletörődő sóhajjal nyílna az ajtó". De végül is kinyílt, és az alkalmi riporter a sóhajtó ajtón könnyedén belépett, bent pedig az interjú-alany közölte vele, hogy vidéki magányából is — ahová alkotni és pihenni tért — elüldözték. „Egymásnak adták a kilincset. Idegenek, rádiósok, riporterek", — panaszolja Németh László az interjúban. Ön szerint, kedves fiatal Barátom, az alkalmi riporternek meg kellett volna értenie, hogy Németh László nem érez kedvet a beszélgetéshez. De ön, úgy látszik, könnyelműen sutba dobná a polgári újságírás legszebb hagyományait? Ezek Istennek hála még ma is virulnak és felmentik a riportert a kötelező tapintat íratlan törvényei alól. Még akkor is felmentik — véli riporterünk —, ha olyan kiváló írónkról és drámaírónkról van szó, mint Németh László.

Íme, látja, fiatal Barátom, mélyek a gyökerek! Egy alkalmi riportert még az sem ingathat meg „mindenáron interjút!" felfogásában, hogy a drámaírónak sürgős a munkája, két bemutatóra készül egyszerre, — az alkalmi riporter le is beszéli erről, mondván: „Még Shakespeare is megjárná!" (Sic!) — és ezért így szól a riporterhez: *„Kérem, én hatvanegy éves vagyok. Nekem nincs időm ilyen beszélgetésre. Az életmű, a szellemi épület fölött még nincs tető. Azt kell felraknom."* Mindez nem számít!

Németh László véleményének meg kell jelennie, két teljes oldalon, kedvelt színházi lapunkban a mai drámáról, még akkor is, ha nem ér rá, mert dolgozik és — mint szerényen megjegyzi — csak a modern dráma elemző történetét ismeri — Ibsentől napjainkig. De még nem olvasta O'Neill, Wilder, Miller, Tennessee Williams és Ionesco drámáit.

Ne bánkódjék fiatal Barátom, hogy végül is nem tudta meg a „Mai drámaírók a mai drámáról" című, sokat ígérő interjúból, hogy mi is a véleménye Németh Lászlónak a mai drámáról. Kárpótolja önt viszont az, hogy mennyi mindent megtud színházi lapunk riporteréről. Többi között például: „Kosztolányi negyven éves volt" — írja —, „mikor elment a negyvennégy éves Bartók Bélához, hogy riportot írjon róla. Valószínűleg azért, mivel az író és költő Kosztolányit az újságíró tartotta el. Bartók hangversenyeket adott, kényszerűségből. Én is negyven éves vagyok. Készülő regényemet hagytam félbe; egy mondat közepéből jövök, hogy lekottázzam ezt a beszélgetést odahaza, az írógépen." (Mily végtelen szerénység!) Aztán megtudjuk, hogy riporterünk több regényt írt, elsorolja őket Németh Lászlónak, akivel azt is közli, és így az olvasó előtt sem marad titok, hogy 1943-ban már találkoztak egymással.

Mint az interjúból kitűnik, erre az irodalomtörténeti szempontból bizonyára fontos találkozásra Németh László ugyan nem emlékszik már, de ez nem is tartozik a mai dráma problematikájához. Viszont a fentieken kívül még sok mindent megtudhat ön, kedves fiatal Barátom a riporterről, ha újból és újból többször és figyelmesen elolvassa az interjút. Csak éppen arra nem derül fény, hogy Németh László írói rangja megbecsülésre és tiszteletadásra kötelezi még a riportert is.

De egyoldalú lennék, ha azt mondanám, hogy az alkalmi riporter mindig csak saját magáról ír. Az interjú 218 sorából 67 sornyit beszél Németh László is. Teljesen mellékes, hogy nem a mai drámáról nyilatkozik. Az a fontos, hogy megjelent az interjú és színházi lapunk nem fosztotta meg ettől a műélvezettől a nyájas olvasót. Csak a címet kellett volna helyesebben megválasztani. Valahogy így: Németh László interjút kapott Körössényi Jánostól.

Földes György

Üzleti szempont

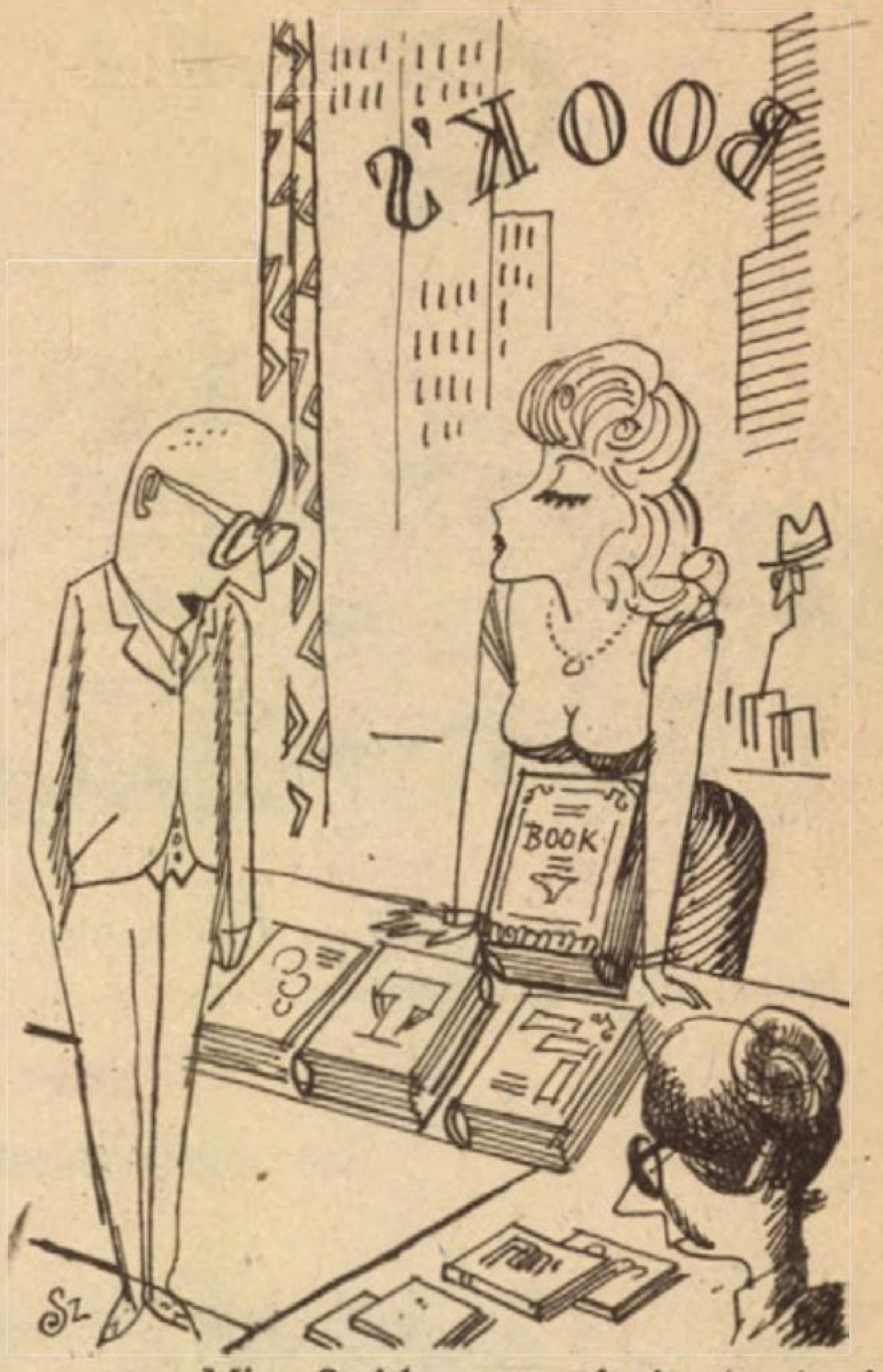

– Miss Smith, maga fogja árusítani a drágább könyveket!

Ünnepélyes épületátadás

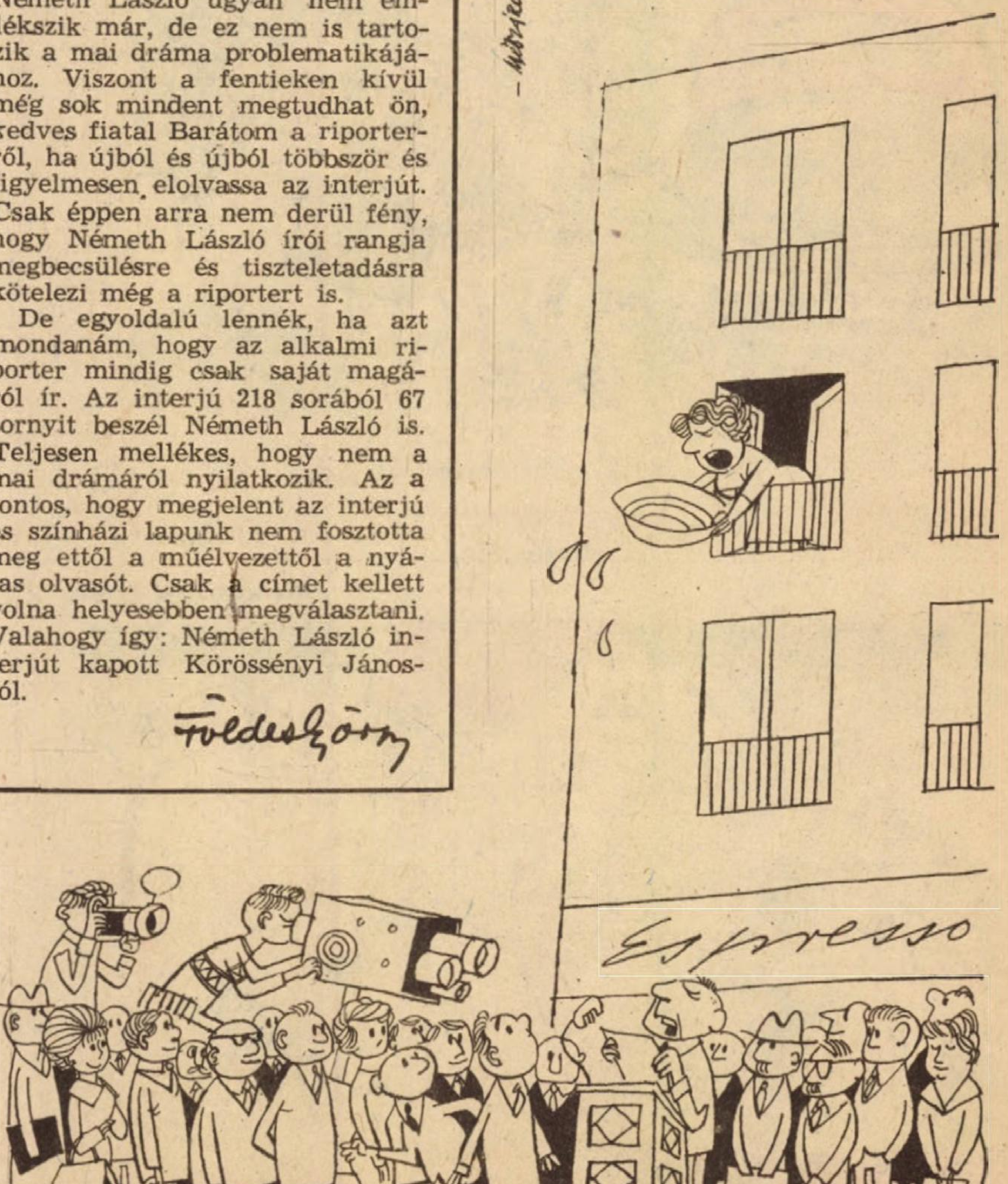

– Tessék egy kicsit odább menni, itt fent elfelejtették megépíteni a lefolyót!

Precíz ember

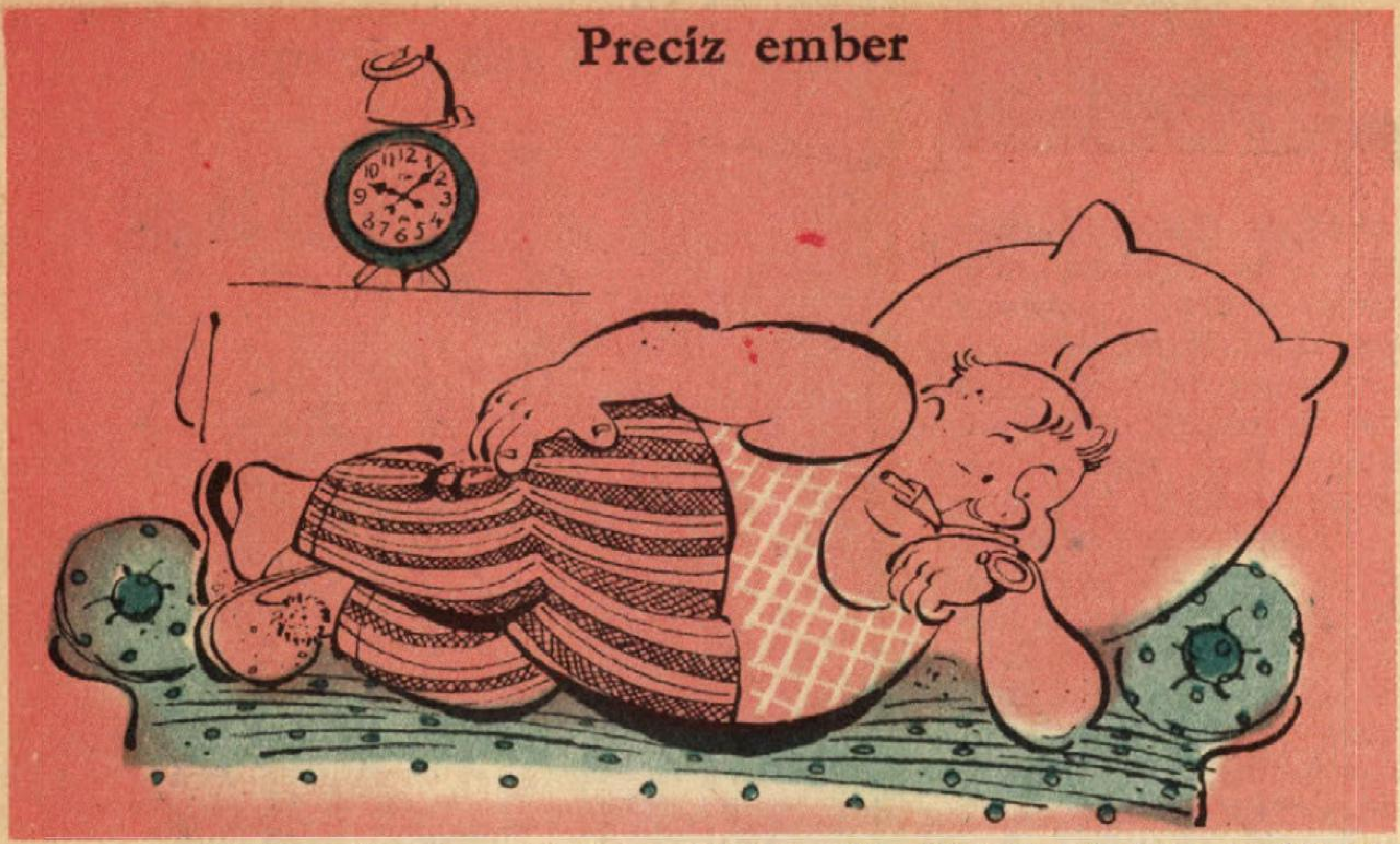

– Rémes, milyen lassan halad az idő! A teljes bőségig még húsz év, három hónap, két nap, tizennyolc óra!

(J. Fedorov rajza a Krokodilból)

Az első pesti lépés

Szegő Gizi rajza

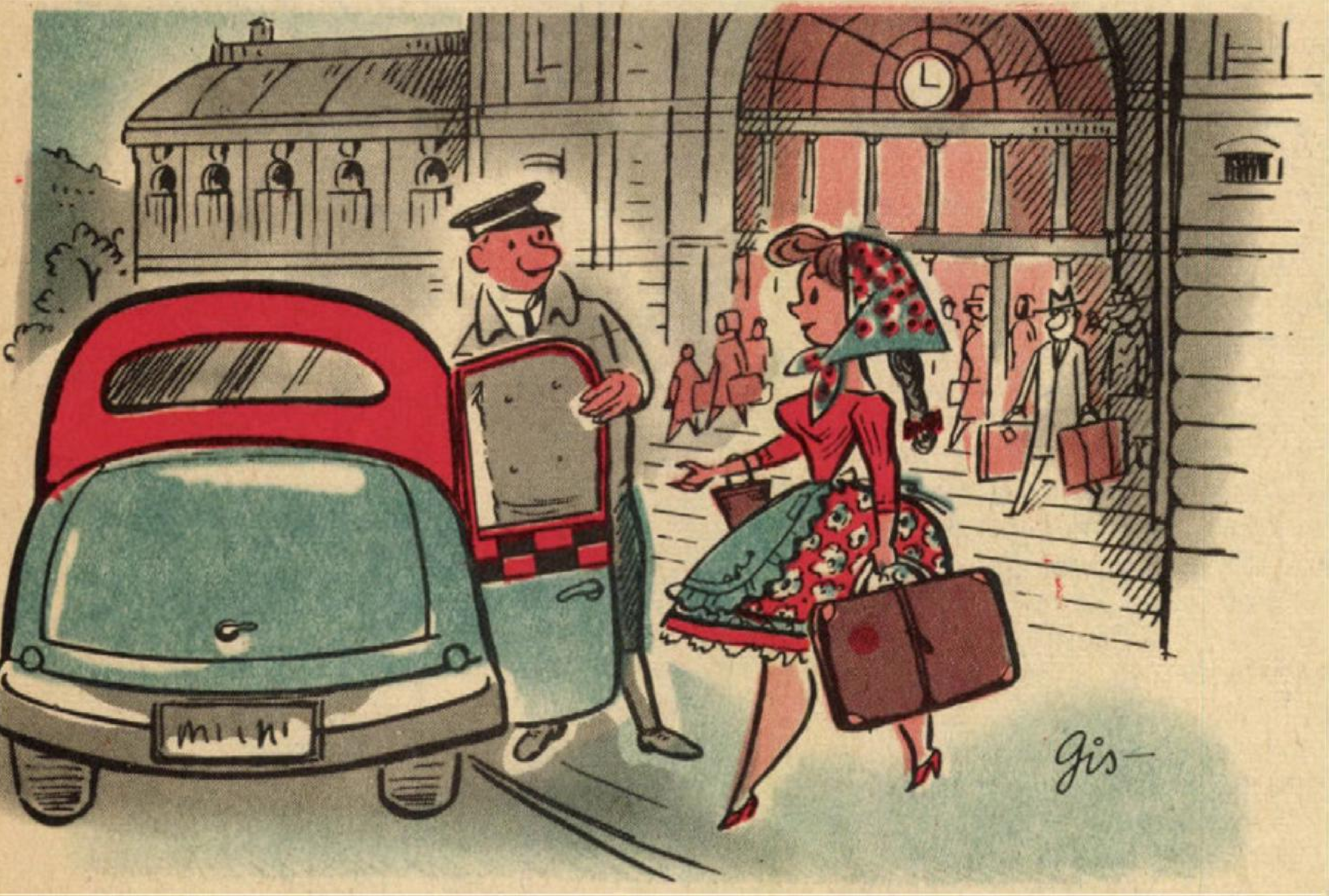

– Vigyen egy zenés eszpresszóba! . . .

Lábadozás

Hegedűs István rajza

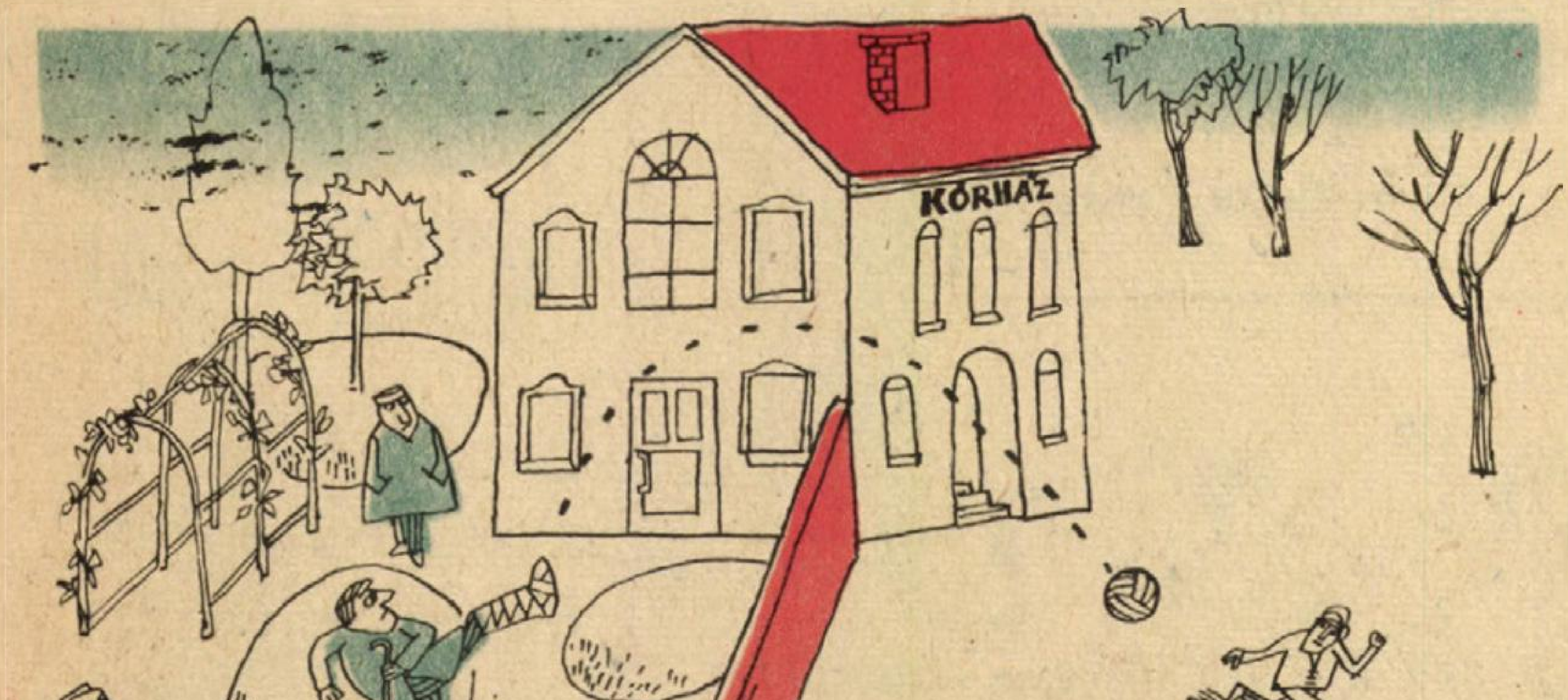

KÉRDÉS-FELELET JÁTÉK

TE IS ITT VAGY?

Jól látja a kérdező, ott vagy a színházban — a szünetben málnaszörpöt iszol, nyakadban látcső, kezedben színlap. Mégis megkérdezi. Mit lehet erre felelni? Talán ez a legjobb:

— Úgy volt, hogy eljövök, de aztán mégis otthon maradtam.

UTÁNA NEM MEGY?

Ellenőrtől kérdezzük:

— Mikor indul az utolsó autóbusz?

— 11 óra 30 perckor.

Minden ok nélkül kérdezzük:

— Utána nem megy?

KI VOLT AZ A CSINOS SZŐKE?

Történelmi kérdés. Ki volt az a csinos szőke, akivel a nyáron láttalak Siófokon? Ki volt az a csinos szőke, akinek köszöntél tegnap a Rákóczi úton?

Hiába válaszolja a kérdezett, hogy a szép Eperjesiné, ez nem elégíti ki az érdeklődőt, érkeznek a további kérdések. Helyén való tehát a illető hölgy életrajzának minden adatát nyomban közölni. Jobb a békesség.

ÉS MI ESIK OTT LE?

Ez argóból magyarra fordítva azt jelenti, hogy mennyi ott a fizetés. De nem az adóhivatal érdeklődik becses jövedelmed iránt, hanem a futó pertu-ismerős, aki előbb megkérdezi, hol dolgozol, majd amikor azt feleled, hogy a Vajmiért-nél, jön a magától értetődő kérdés: „És mi esik ott le?"

Még nincs eldöntve, mi a helyes válasz. Mondjuk-e hencegve a dupláját vagy tagadjuk le szerényen a felét? Az igazat még senki sem felelte.

MIKOR LÁTTAD VERÁT?

Utazol a villamoson, találkozol kedves ismerőssel, a kölcsönös baráti „ mi újság" után az illető megkérdi:

— Mikor láttad Verát?

Megdöbbensz. Ki a Vera?

Visszakérdezni, ki a Vera, a legnagyobb illetlenség. Hátha a felesége. Egyetlen helyes válasz:

— *Azóta* sem láttam.

HOL TÖRTÉL BE?

Éppen taxiba akarsz ülni az imádott lánnyal, pénzbe kerül, de megéri, hadd lássa, kivel van dolga. Ebben a pillanatban felbukkan tréfáskedvű barátod, és harsogva érdeklődik:

— Taxin, taxin? Hol törtél be?

Stella Adorján

Nóteszemből

Az apa a gondviselésről beszél a kis Ferinek. „A madár a fészekbe rakja tojásait. A kicsik akkor kelnek ki a tojásokból, amikor sok a légy és a kukac, és így könnyen jutnak táplálékhoz. Azután hálaéneket küldenek a Teremtőhöz, aki így gondoskodik az ő teremtményeiről."

— A kukacok is velük énekelnek? — teszi fel a kényes kérdést Feri.

*

Adenauerrel kapcsolatban az egyik nyugatnémet újság Wilde Oszkár szavait idézi: „Csak egyetlen dologgal nem rágalmazták még meg. Azzal, hogy népszerű lenne."

*

Megjelent a modern illemtan. Erről jut eszembe a régi kedves történet a tizennyolcadik század végén élt Kniggéről, aki az első illemkódexet szerkesztette. Eszerint Knigge elutazott Kínába, hogy a helyszínen tanulmányozza a pálcikával való evés tudományát. A Vörös-tengeren járt a hajója, amikor áthajolt a korláton, hogy friss levegőt szívjon. Beleesett a vízbe, de senki sem vette észre. Jó ideig úszkált a tengerben. Egyszerre észrevette, hogy cápa közeledik feléje. Elhatározta, hogy védekezni fog, amennyire tud, és előrántotta bicskáját. A cápa ebben a pillanatban megszólalt:

— De Knigge úr, mi jut eszébe? Halat késsel . . . ?

Knigge elszégyellte magát, a kést eldobta, és hagyta, hogy a cápa felfalja.

*

Londonban minden évben összegyűjtik azokat a „kiemelkedő csacsiságokat", amelyeket iskolás gyermekek mondanak tanítóiknak és szüleiknek. A legújabb gyűjteményből válogattam ki az alábbiakat:

„A vízözön azért keletkezett, mert az emberek már nagyon piszkosak voltak."

„V. Henrik jó király volt, de mint igen sok király, gyakran megőrült."

„Cromwellnek vasakarata volt, nagy vörös orra, de alatta igazi vallásos érzést rejtegetett."

Kemény István

De Gaulléknál

Hegedűs István rajza

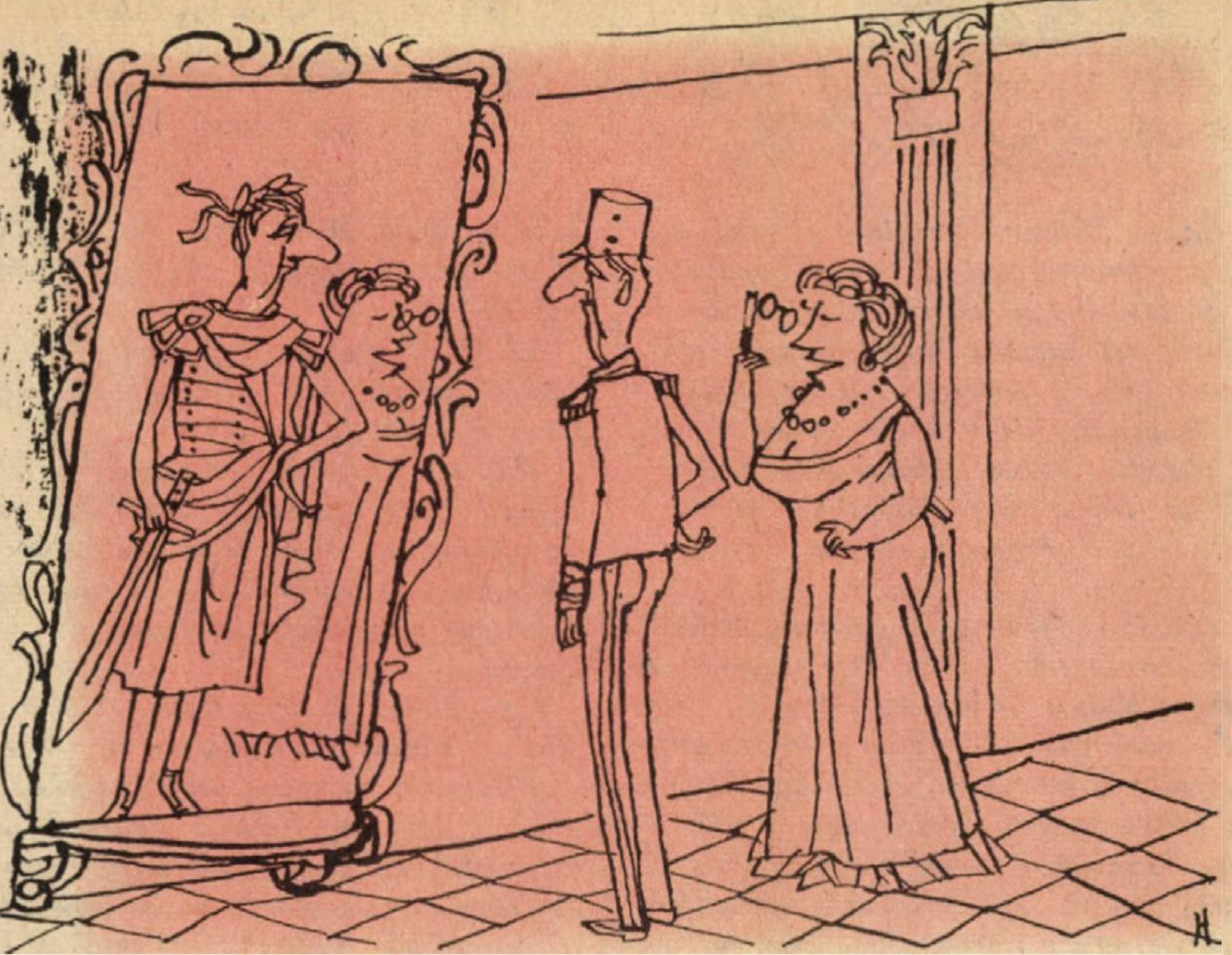

– Meg sem látszik rajtad, fiacskám, hogy visszaadtad a különleges hatalmat . . .

Orvos a társaságban

Toncz Tibor rajza

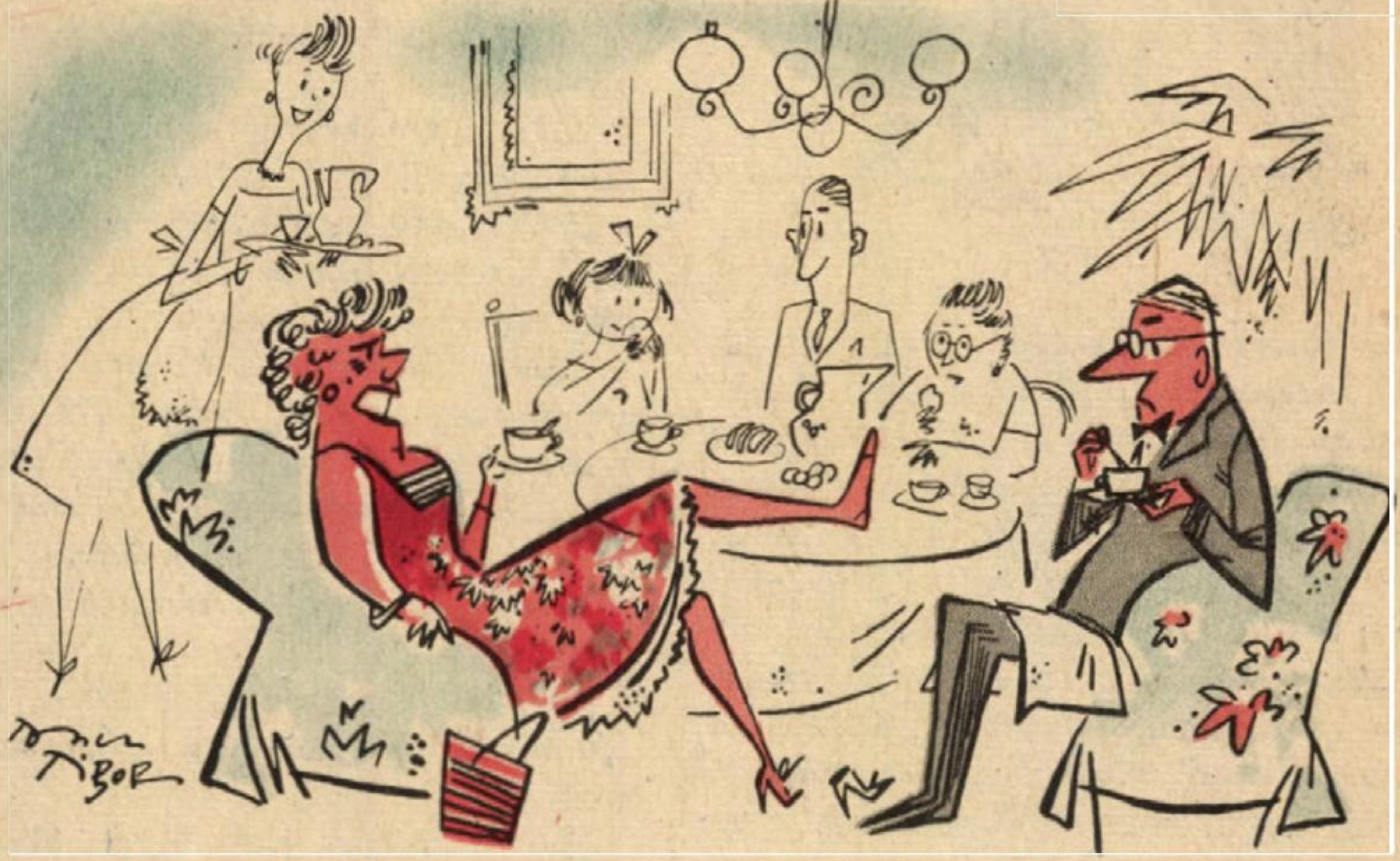

– Apropó, doktorkám. nézze csak! Nincs nekem bokasüllyedésem?

A dizőz nyári emlékei

Toncz Tibor rajza

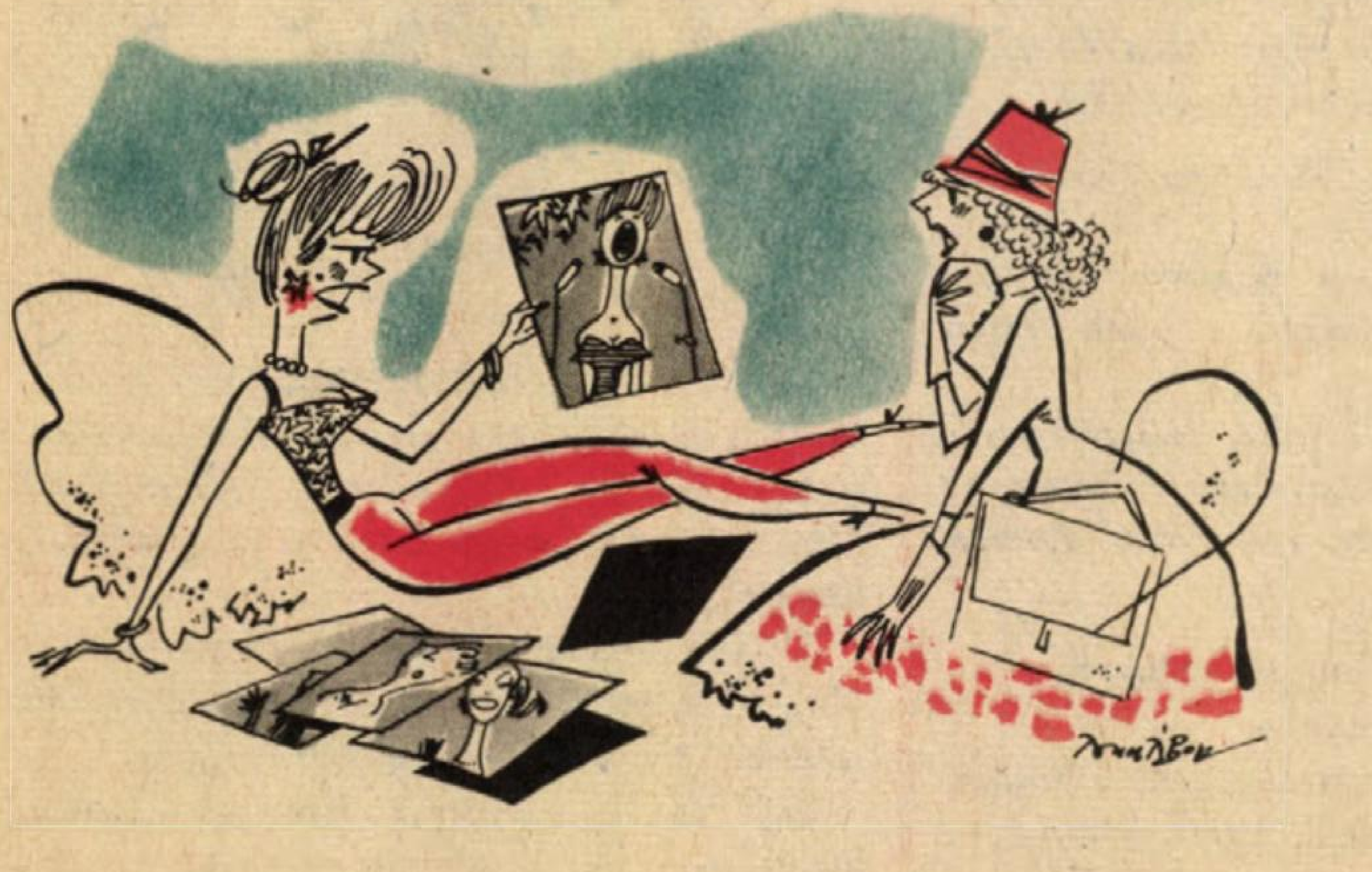

– Ez itt Szepezdről való! Ott én voltam a Callas!

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

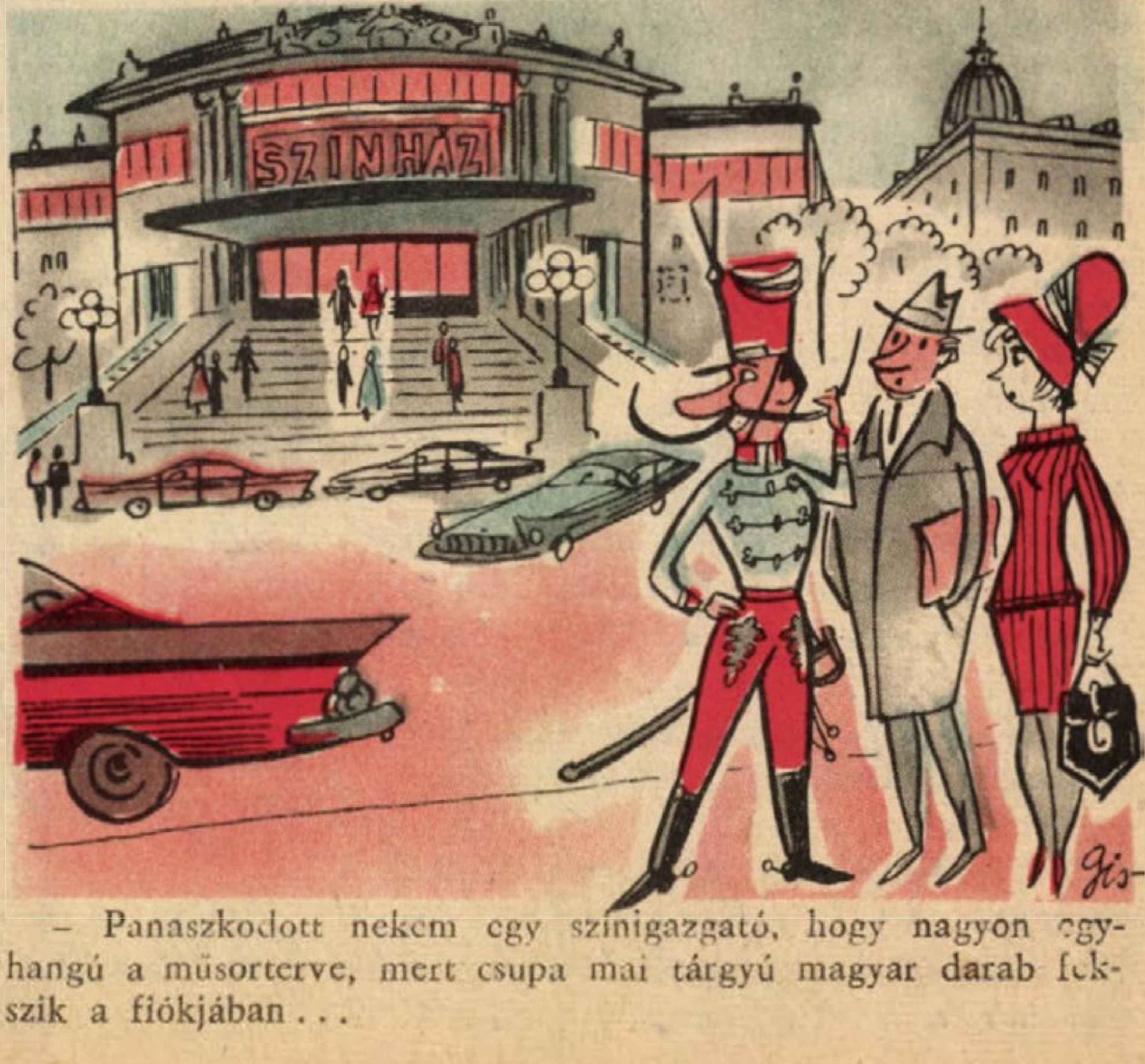

– Panaszkodott nekem egy színigazgató, hogy nagyon egyhangú a műsorterve, mert csupa mai tárgyú magyar darab fekszik a fiókjában . . .

Rövidzárlat

Jelenet. Szereplői: Zoltán, Micike
és Jenő, a robot-ember

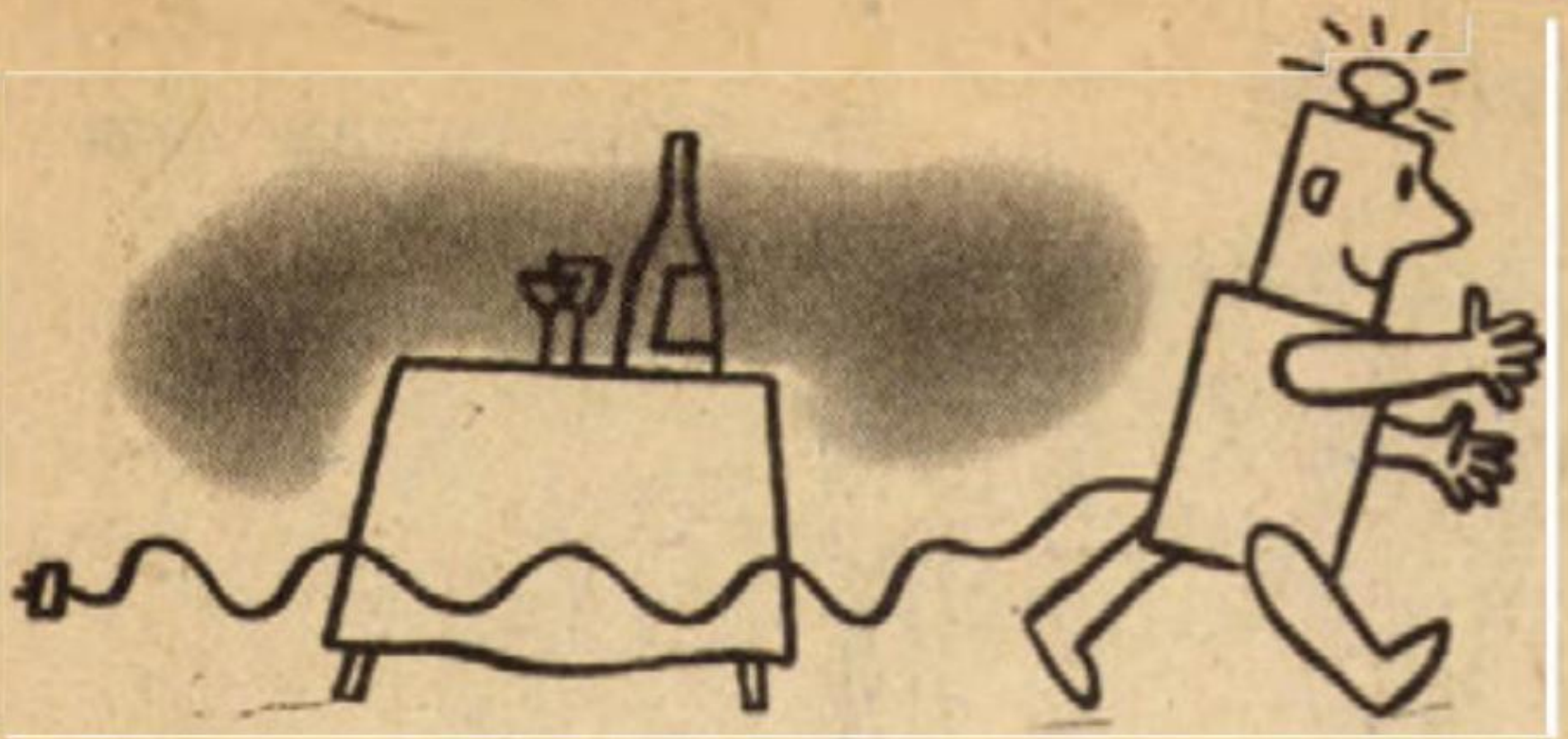

(Szin: Zoltán legénylakása. Zoltán hanyagul, keresztben ül egy fotelban, és sportújságot olvas. Mögötte, konnektorba kapcsolt hosszú villanyzsinóron Jenő, a gépember tevékenykedik. Poharakat, likőrt készít az asztalra, kikészíti Zoltán házikabátját, láthatóan hölgyvendég látogatóra készül. Megszólal a telefon.)

ZOLTÁN *(felveszi a telefont):* Halló!... igen, én vagyok, Zoltán. Hol vagytok? A Három Vidám Palackban? Megyek, öregfiú, leszaladok. Van ugyan már esti programom, egy kis nő jön fel hozzám. Tudod, egy olyan ismerős. Majd addig Jenőre bízom. Legalább a dolog formális részét elintézi a Jenő. Szóval indulok máris. *(Leteszi a telefont.)* Jenő, gyere csak ide. *(A gépember szolgálatkészen eléáll.)* Jenő, kellemes percek várnak rád. Mutasd a műszaki leírásodat! *(Jenő megfordul, Zoltán böngészi Jenő hátát.)* ...u betű... azt mondja... útonállás... ugrálás... udvarseprés... udvarlás... ez az, U 15–25. *(Egy tárcsát forgat Jenő hátán.)* Udvarolni fogsz, Jenő, érted! Szép kislány jön fel mindjárt, a Micike, szórakoztasd, itasd, nemsokára visszajövök, addig készítsd elő nekem Micikét, érted? Na, viszontlátásra. *(Elmegy. Jenő tesz-vesz a szobában, csengetnek, ajtót nyit.)*

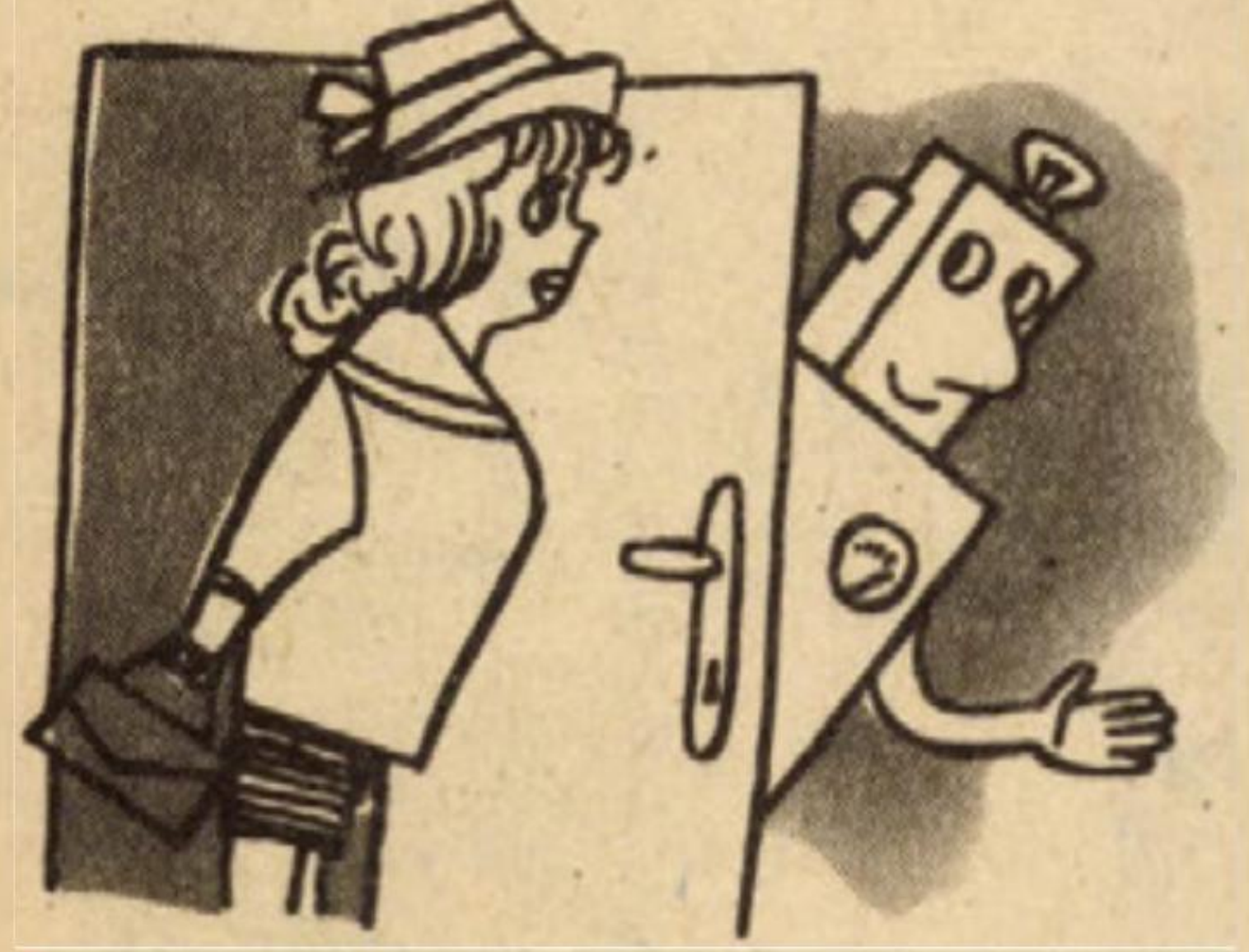

LÁNY *(be).*

JENŐ *(meghajol, gépiesen beszél):* Csókolom a pracliját, Micike, a gazdám nemsokára megjön, addig tegye kényelembe magát. Nevem Jenő. Milyen szép kegyed, milyen szép szeme van, és milyen finom kis keze. Engedje, hogy megcsókoljam.

LÁNY: Ó, maga igazán aranyos.

JENŐ: Hadd kínálom meg egy pohárkával *(Tölt.)* Maga egészen más, mint a többi nő. Maga olyan komoly. Igazi egyéniség, Micike.

LÁNY: Ó, nemcsak udvariasságból mondja?

JENŐ: Hogy mondhat ilyent, Micike! Nem kenyerem a gépies udvarlás. Ilyen okos, komoly nővel, mint maga, Micike, másként kell beszélni. Bevallom, első látásra megszerettem magát, Micike. Egészségére!

LÁNY: Maga nagyon kedves fiú, Jenő, és igazán mulatságos fiú. Nem is bánom, hogy maga van itthon.

JENŐ: Felkérhetem egy táncra, Micike? *(Bekapcsol magán egy magnetofont.)* Milyen könnyen táncol, milyen ízlésesen, Micike, milyen jó így a karjaimban tartani... milyen finom alakja van. És a hajának illata, Micike, igyunk még egy pohárkával. *(Tölt.)*

LÁNY: Nem lesz sok, Jenő, én nem bírom ám az italt! *(Felhajtja, miközben Jenő újra tölt.)*

JENŐ: Legyünk jóbarátok, Micike, igyunk pertut. Szervusz! *(Isznak, Mici csókra nyújtja az ajkát. Jenő fejetetején egy piros lámpa kigyullad az izgalomtól. aztán óvatosan megcsókolja a lányt, aki megborzong.)*

LÁNY: Ah, Jenő, a maga... a te csókod... mintha villamosáram ért volna...

JENŐ: A szigetelés lehet az oka, Micike... *(A lány behunyt szemmel ismét odakínálja az ajkát. Jenő fején kigyullad a lámpa, zavartan kitér a csók elől.)* ...táncoljunk, Micike... *(Táncol a kissé csalódott lánnyal.)*

LÁNY: Milyen jó veled kettesben... olyan védtelennek érzem magam, és ez olyan jó... talán becsíptem...

JENŐ: Örülök, hogy megismertelek, Micike... a barátom sokat mesélt rólad...

LÁNY: Ne beszélj a barátodról. Magadról beszélj!

JENŐ: Mit mondhatok magamról, Micike? Szegény robotember vagyok, olyan ritka egy kis kikapcsolódás...

LÁNY: Szegény fiú, én majd a gondodat viselem ezentúl. Vagy nem akarod? Tetszem neked? Te, kis félénk! *(Hirtelen megcsókolja a robotembert, és ismét megborzong.)* Hogy tudsz te csókolni!...

JENŐ *(zavartan):* A trafó kilépő áramköre teszi...

LÁNY: Most mit gondolhatsz rólam! Azt hiszed, hogy én egy olyan lány vagyok!

JENŐ: Dehogy vagy olyan, Micike...

LÁNY: Akkor szervusz, Jenőke... Jenci! *(Most ő tölt magának, és mindjárt felhajtja:)* ...Milyen meleg van itt, Jenőke... levethetem a kabátom?

JENŐ *(aggodalmasan):* Persze, Micike... ahogy parancsolod, Micike...

(A lány leveti a kabátot, könnyű blúzban van, Jenő fején kigyullad a lámpa. A lány kihívón nyújtózkodik.)

JENŐ: Micike... én szeretnélek valamire kérni!

LÁNY: Félek, hogy semmire sem fogok nemet mondani neked... csak kérjed szépen...

JENŐ *(riadt):* Ó, Micike, hallgasd meg, milyen szépen tudok szavalni! *(Bekapcsolja magán a magnetofont, megszólal Romeo monológja:)*

De csitt, mi fény dereng az ablakon,
Napkelte az és napja Júlia.
Kelj, tündöklő nap, öldd meg már a holdat,
Mely rég irigyen sárgul, egyre sorvad...
Stb.

(Micike unatkozva, egyre bosszúsabban hallgatja, aztán türelmetlenül közbevág):

LEÁNY: Meddig akarsz még szavalni? *(Az italhoz lép, tölt, felhajtja. Jenő kikapcsalja a magnetofont, és tanácstalanul áll.)*

JENŐ: Táncoljunk, Micike!

LEÁNY: Nem! *(Bosszúsan, már láthatóan becsípve nézegeti Jenőt.)* Ej, te, milyen egy nagy mafla vagy! Gyere már közelebb! Jaj, te buta! *(Erőszakosan megcsókolja, és alig tud elszakadni a gépember szájától, mintha villanyáramhoz tapad valaki.)* Ez... ez... ilyent még nem éreztem. Jenő! Ez a szerelem?

JENŐ *(zavartan):* Száztíz volt...

LEÁNY: Szinte elvetted az eszméletemet...

JENŐ: Látja, Micike, hát ezért kérem, hogy...

LEÁNY: Nem! Ne légy most józan! Én nem akarok kijózanodni! Semmit sem akarok megbánni!

JENŐ: Micike, én tartozom egy vallomással! Az én berendezésem nem alkalmas mindenre... Én nem vagyok erre a feszültségre biztosítva! Ebből rövidzárlat lesz!...

LEÁNY: Azt akarom! *(Jenőből óriási szikrázással láng csap ki, és a szobára teljes sötétség borul. Csak a lány hívó hangja hallatszik.)* Mi az, hol vagy? *(Csönd.)* Megbolondultál? Hol vagy? Mit állsz ott? Megkukultál? Te gyáva, te mamlasz, te tehetetlen! *(Kirohan az ajtón, bevágja maga után. Nemsokára kulcs fordul a zárban, jön haza Zoltán.)*

ZOLTÁN: Ejnye, mi van itt? Nem ég a villany! *(Öngyújtót gyújt, meglátja az ágy mellett álló Jenőt.)* Mi az? Hol az a lány? És ki csinálta ezt a rövidzárlatot? Biztosan Jenő, ez a hülye! *(Feláll egy székre, az ajtó fölött a biztositékon babrál, a villany felgyúllad, a robotember is megmozdul, és az ágyra roskad.)* Te elengedted a Micit? Te! Mit csináltál, te?

JENŐ *(erőtlenül felemeli a kezét):* Semmit...

ZOLTÁN: Hülye! Rövidzárlatot csináltál, hát persze, hogy elment! Holnap visszaküldelek a Keravillba! Kicseréllek! Még szerencse, hogy eltettem a garancialevelet!

JENŐ *(lassan felé fordul, letargikusan):* Nagyon kérem, ha van egy kis embersége irántam, ne villanyszerelőhöz vigyen!

ZOLTÁN *(dühösen):* Hanem? Hanem hová?

JENŐ *(szégyenkezve):* Pszihoanalízisbe!

(Gyors függöny)

Somogyi Pál

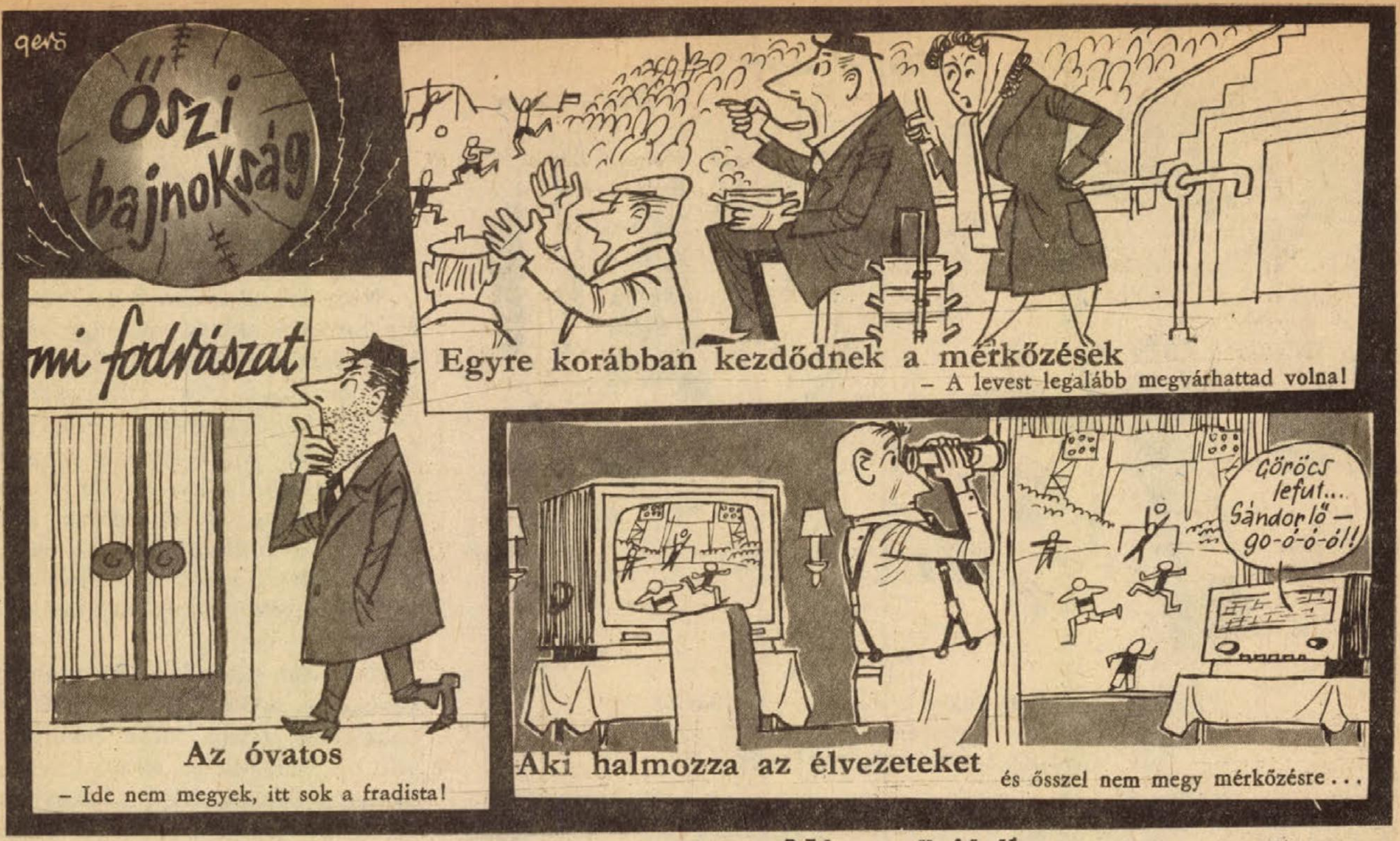
gerő
Őszi bajnokság
mi fodrászat
Göröcs lefut... Sándor lő – go-ó-ó-ól!

Egyre korábban kezdődnek a mérkőzések

– A levest legalább megvárhattad volna!

Az óvatos

– Ide nem megyek, itt sok a fradista!

Aki halmozza az élvezeteket és ősszel nem megy mérkőzésre . . .

A talány

A félhomályos Duna-parton
sétálgatok, ahogy dukál:
előttem lépked összebújva
egy szabványos, szép ifjú pár.

. . . Hogy szerelmesek: tisztán látni
hátulról is, mert pont így dűlnek
egymásnak, vállat-vállhoz vetve
szárai a nagy Á-betűnek.

Két egyforma fej összeolvad,
nem látom, hol a vég s a kezdet:
tarkójuk nyakba lenőtt prémje
ember-őslényre emlékeztet . .

Négy szűkreszabott nadrágszára
feszül rá strammul lábaikra;
a pánt, a gomb majdnem lepattan,
oly passzent a négy szép lábikra.

Ahogy lépkednek, négy láb nyoma
nyomódik emlékként a porba:
olyan e furcsa minta, mint a
kecses kecsegék hegyes orra.

. . . Most eltűnnek a félhomályban.
De itt marad a nagy talány:
a két egyforma sziluett közt
melyik a fiú, – s melyik a lány?. . .

Bedő István

Áldott jó szomszéd

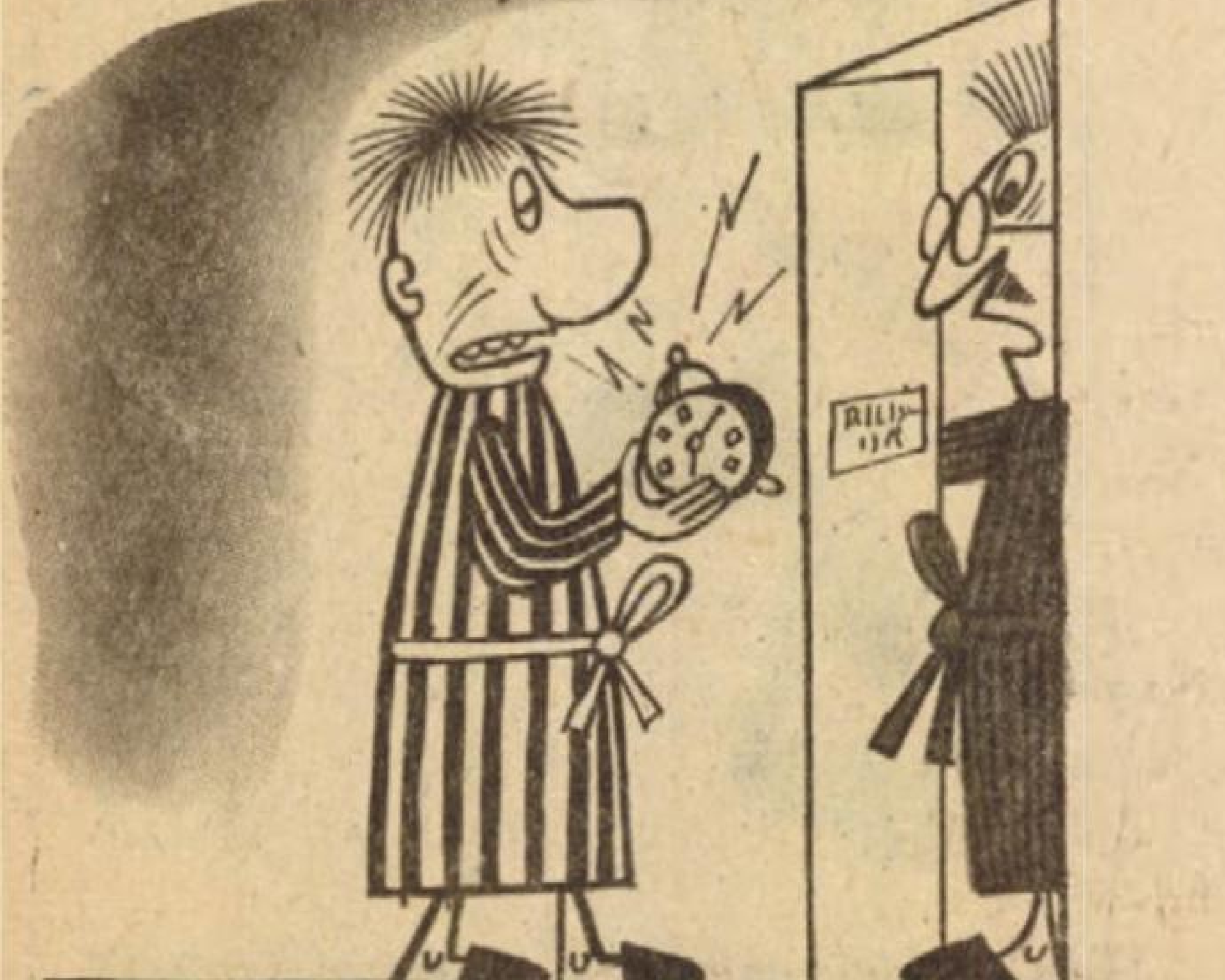

– Hadd tegyem be magához az ébresztőt, ugyanis közelről nagyon élesen csenget!

Népszerű játék

Szegő Gizi rajza

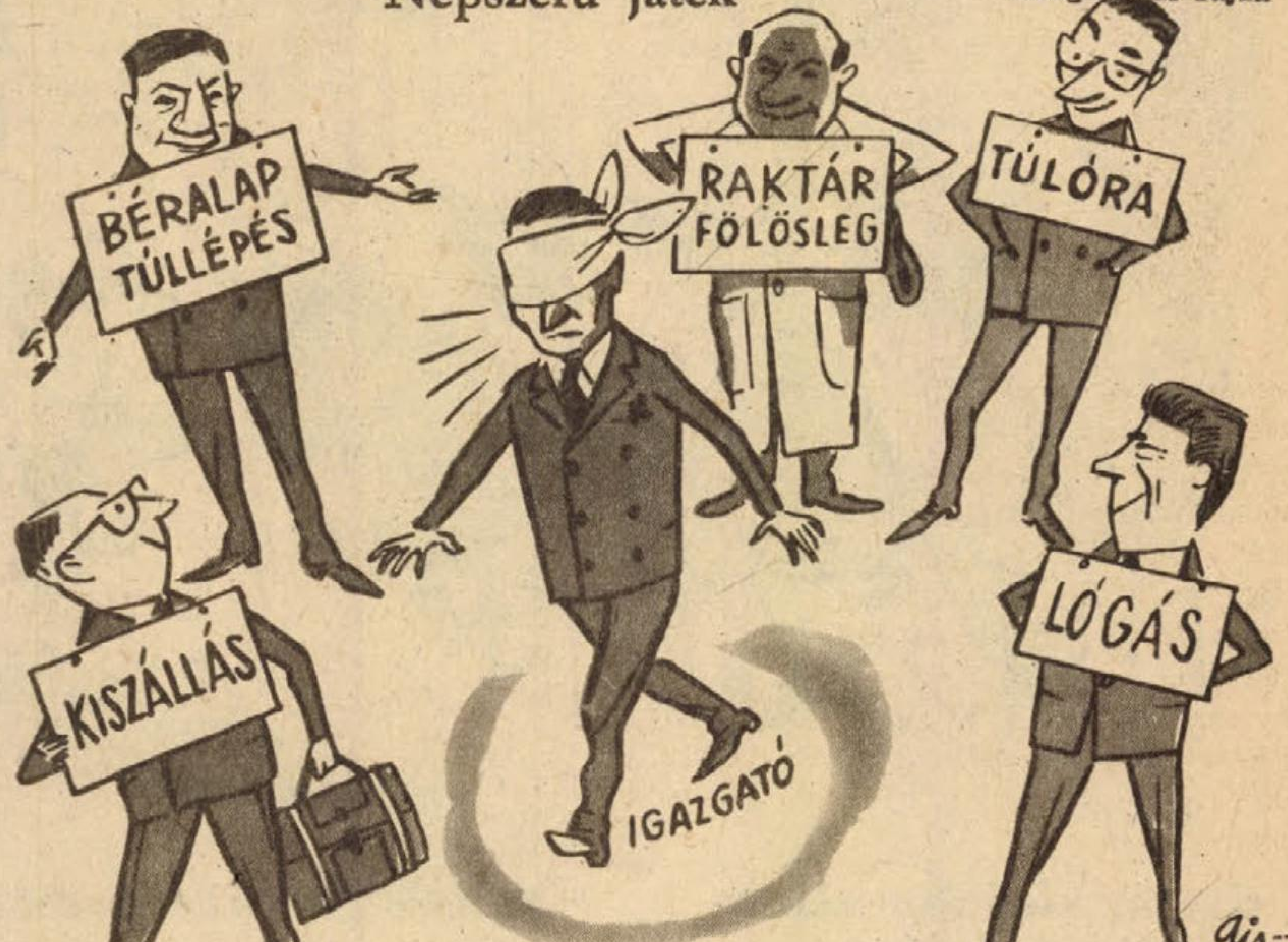
BÉRALAP TÚLLÉPÉS
RAKTÁR FÖLÖSLEG
TÚLÓRA
KISZÁLLÁS
LÓGÁS
IGAZGATÓ
Gis

– Valamelyiket csak elcsípem!

Érdeklődés

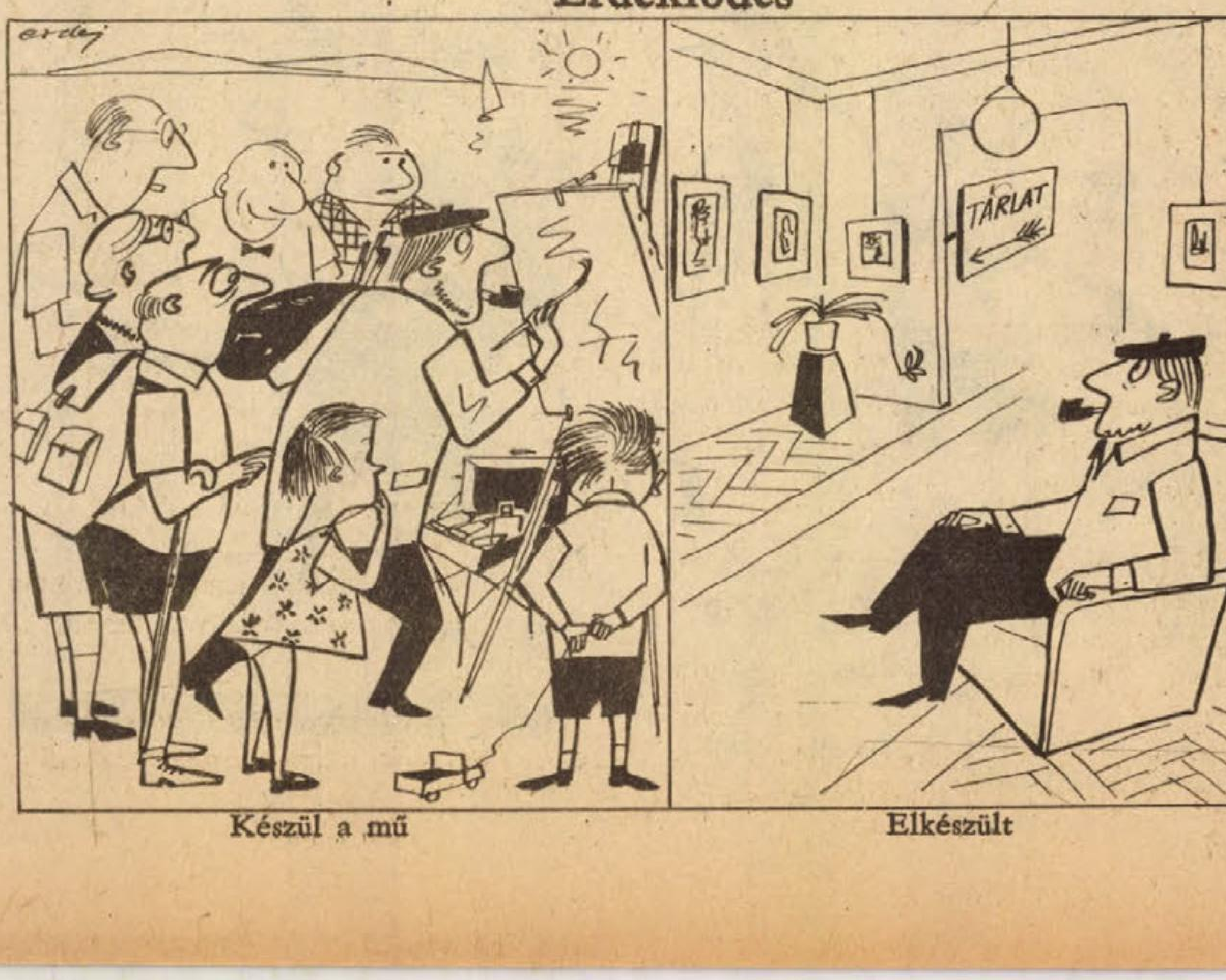
erdei
TÁRLAT

Készül a mű

Elkészült

Útban a világbajnokságra

Pusztai Pál rajza

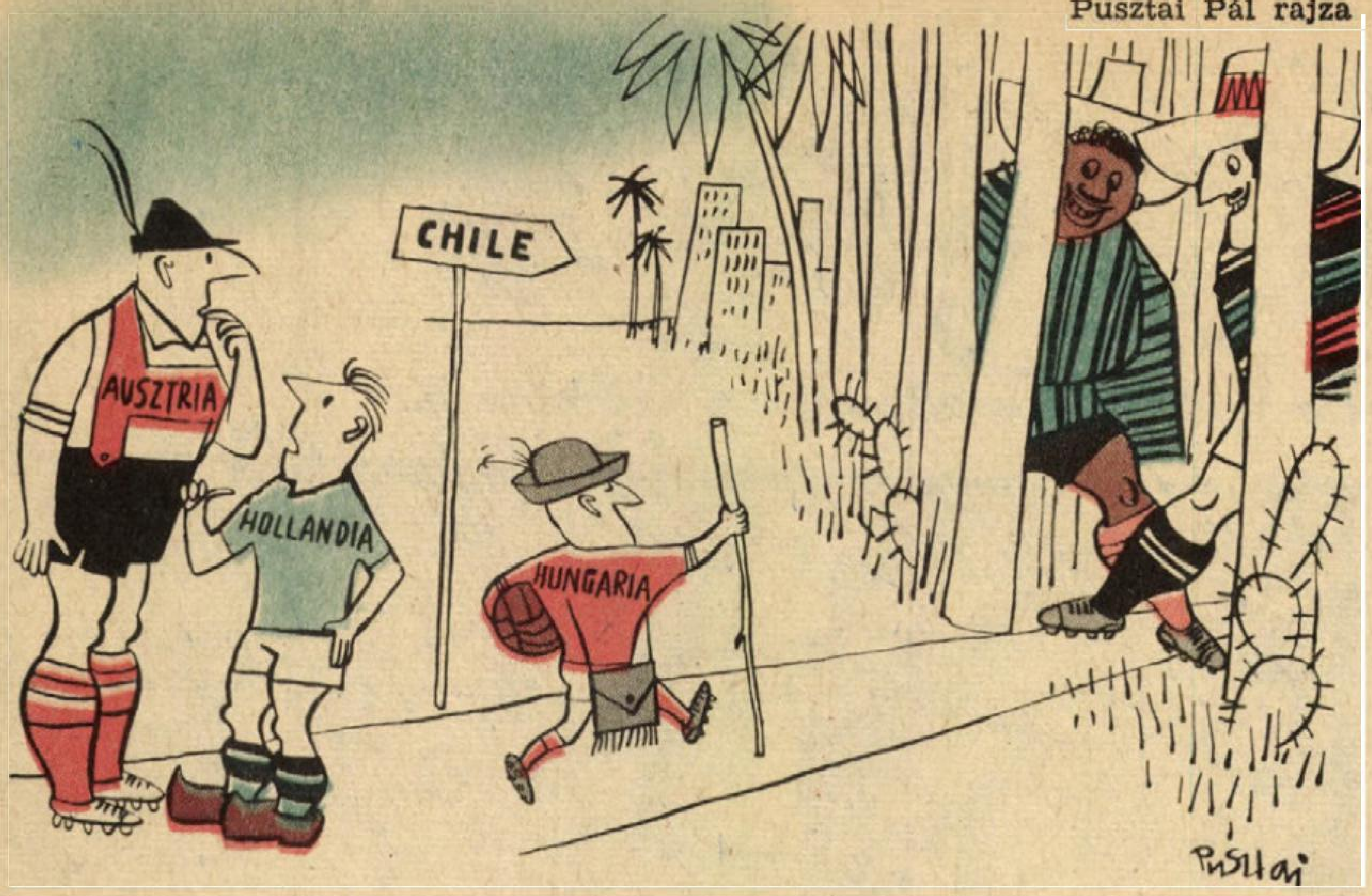

– Tudod, Szepi, azt becsülöm benne, hogy ilyen bátor!

Mentőkutya az értekezleten

Szegő Gizi rajza

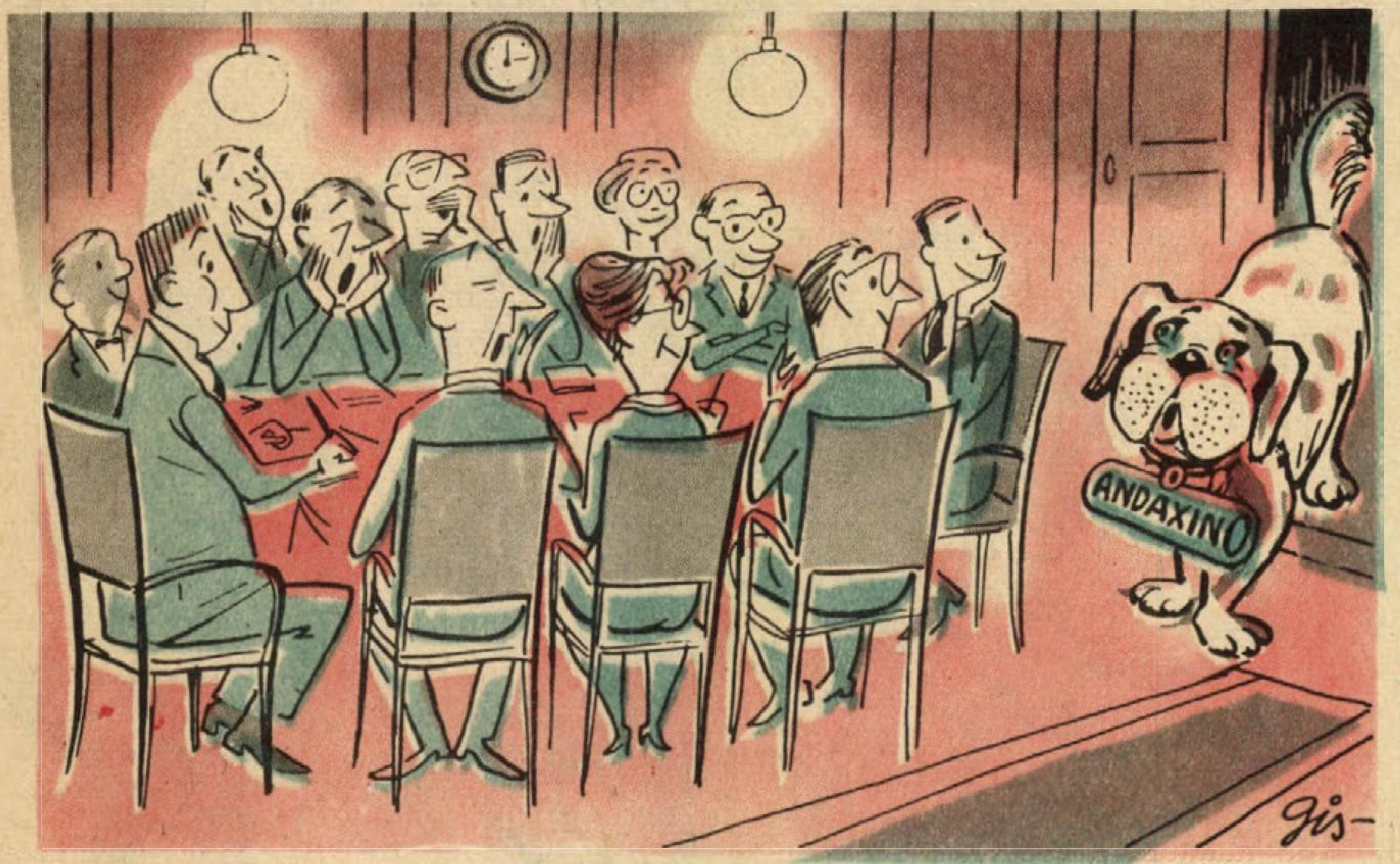

Gyermekfodrász-szaküzletek nyíltak

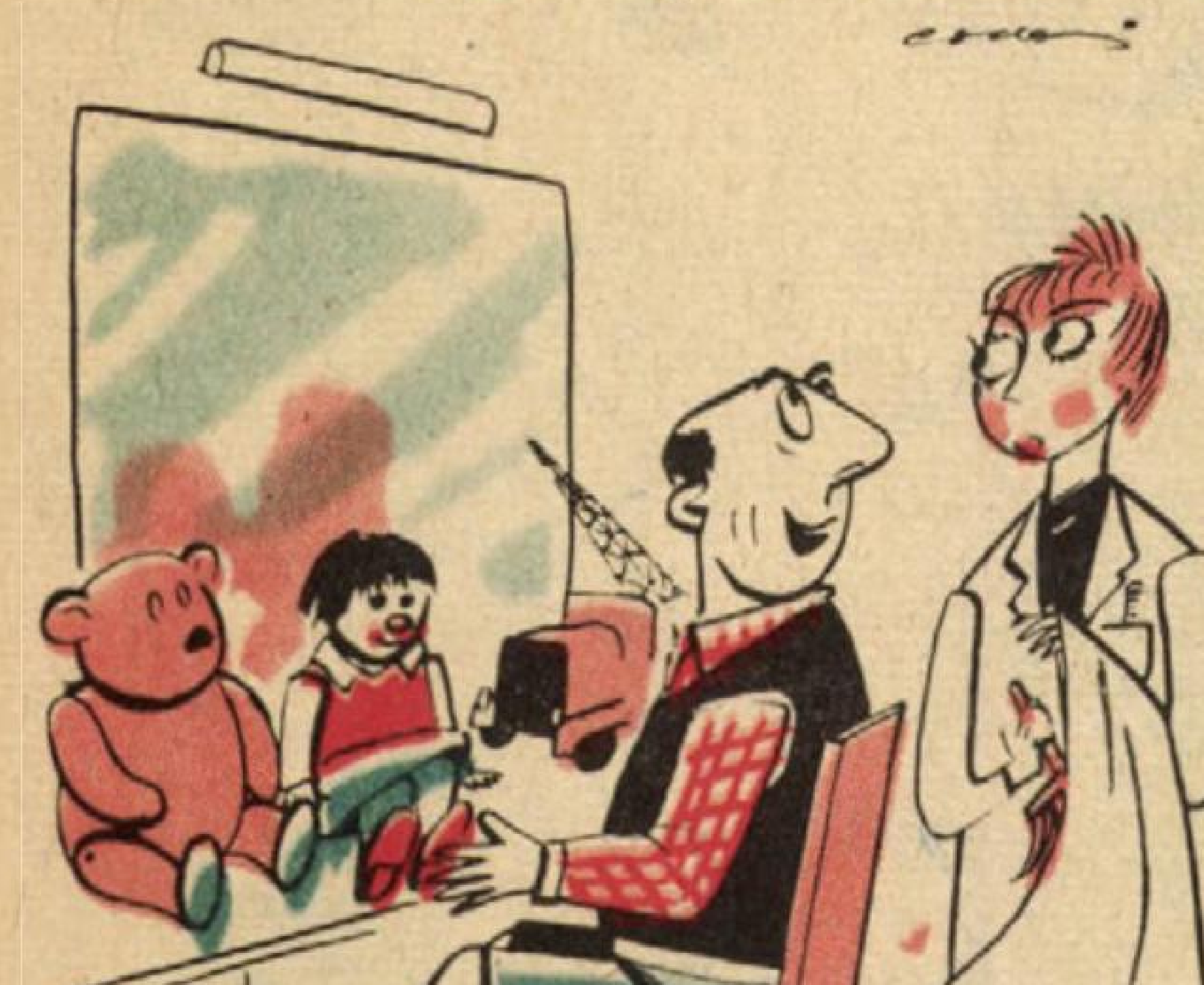

– Ez az egyetlen megoldás, hogy láthassam magácskát . . .

Önkiszolgáló illatszerbolt

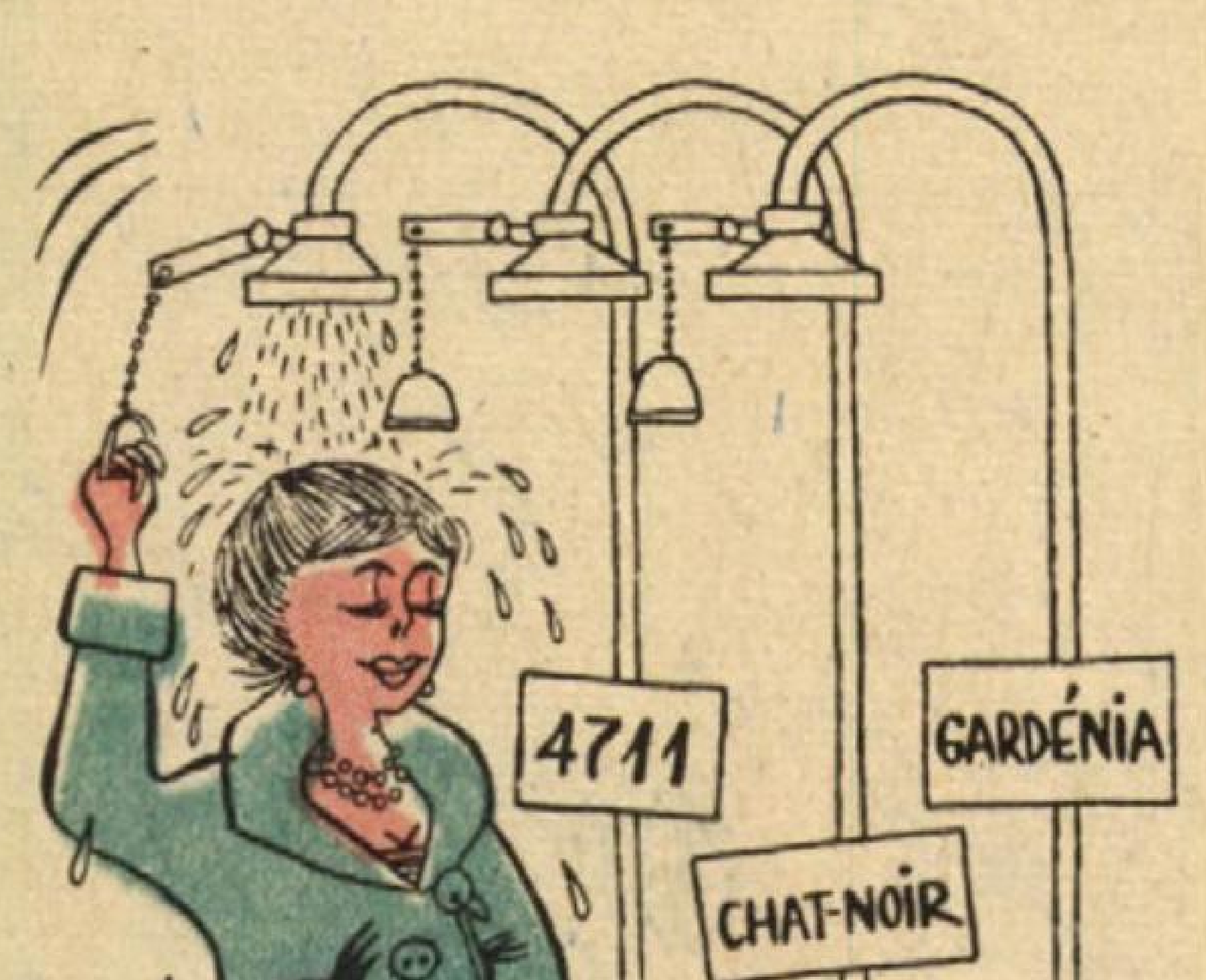

KORSZAKALKOTÓ TALÁLMÁNY

„Nincs többé ismeretlen tettes!" — így hirdette találmányát egy amerikai műszaki vállalat. Az új felfedezés nem más, mint automatikusan működő fényképező gép — bankrablás esetére. A hivatalnok megérint egy gombot, a fotografáló masina dolgozni kezd, és számtalan képet készít a gyanútlan tettesről. A később előhívott képek segítségével mi sem könnyebb, mint megtalálni a bűnöst.

Pompásan sikerült az új találmány premierje. A New York-i Radio City épületében fiatal rabló revolverrel sakkban tartotta az alkalmazottakat és az ügyfeleket, majd a kézipénztár elemelése után távozott. A fényképezőgépet bevitték a rendőrségre, ahol előhívták a filmeket. Gyönyörű sorozatot készített a csodálatos masina. Látni lehetett a képeken riadt ügyfeleket, kezüket feltartó, rémült tisztviselőket, a kényszeredetten vigyorgó pénztárosnőt — csak a rablót nem mutatta egyik felvétel sem. Úgy látszik, neki is van egy találmánya: nem áll a gép lencséje elé.

E heti hirdetésünk

VALÓDI GYÜMÖLCSLÉ

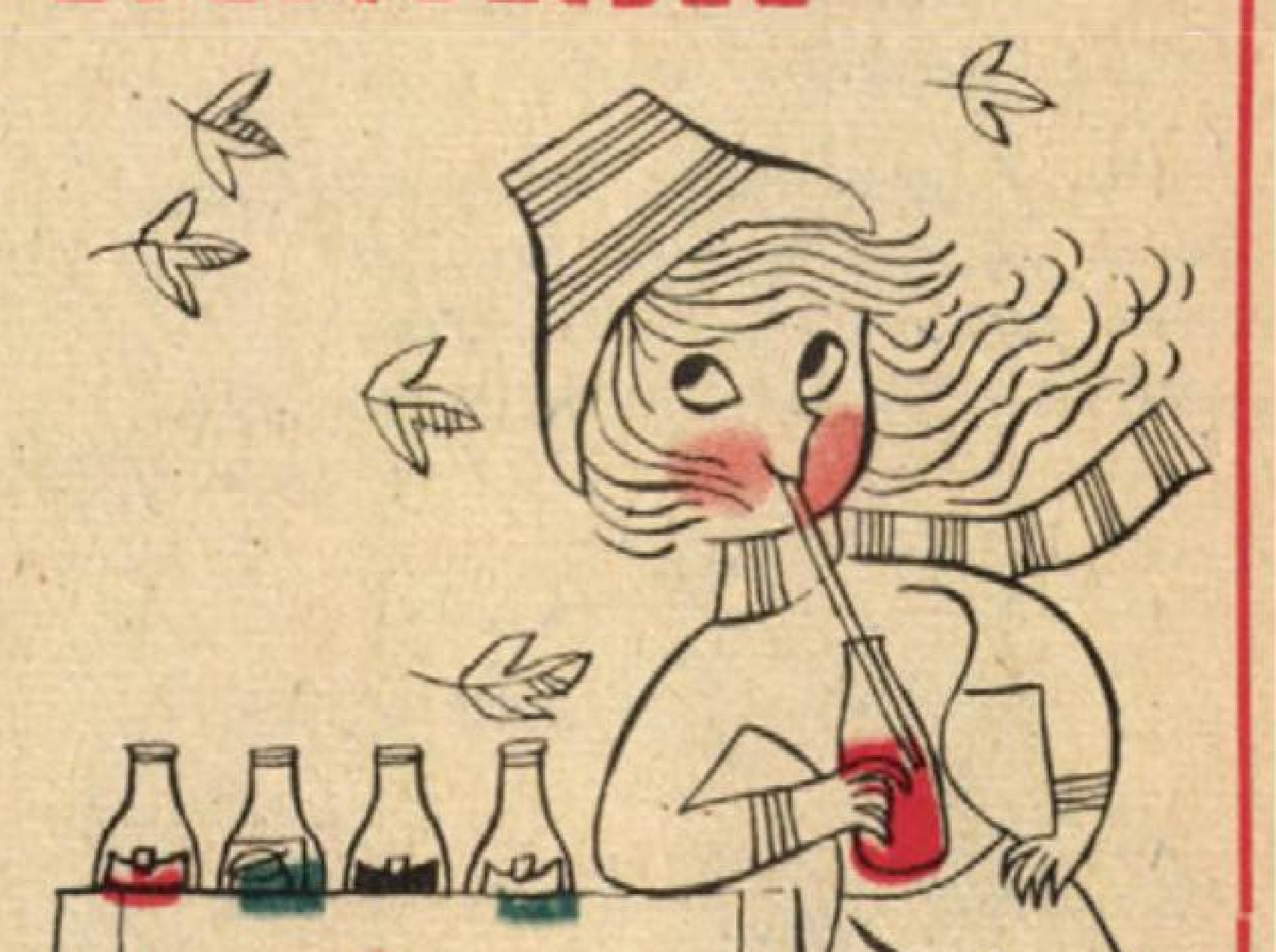

minden cseppje egészség!

Vannak egészen furcsa dolgok

Egy diplomatikus diploma

André François-Poncet nyugalmazott francia nagykövet, a hidegháborús politika élharcosa, tréfás kedvvel mutogatta egyik látogatójának tömérdek kitüntetését, amit hosszú diplomáciai pályafutása alatt szerzett. Nevetve hívta fel a figyelmet a német szövetségi köztársaság érdemrendjének nagykeresztjére, amit Heuss akkori elnöktől kapott, 1956-ban, nyugalombavonulása alkalmából. Majd rámutatott egy másik kitüntetésre:

— Ez a Sas-rend nagykeresztje — ezt is a németektől kaptam, mégpedig Hitlertől sajátkezűleg, 1938-ban.

Érdekes, hogy mindkét magas kitüntetést egyforma indokolással akasztották a jobboldali francia diplomata nyakába: a nemzetközi kapcsolatok terén kifejtett „kimagasló érdemekért”.

Mi lehetett az az érdem, ami egyformán tetszett Hitlernek és Adenauer kormányának? Egyszerű a válasz: François-Poncet kimagasló érdemeket szerzett a kommunisták elleni izgatásban.

Hogyan kell megnyugodni?

Hollywoodban, ahol az emberek hagyományosan idegesek, egy Alfred Dunhill nevű kereskedő „megnyugtató amulett”-et hozott forgalomba. Az „amulett” anyaga onyx, nyolc centiméter hosszú, két és fél centiméter széles. A nyugtalan embernek karosszékében hátra kell dőlnie, s addig szorítania az amulettet, amíg gondjai tovaszállnak.

Ha ez nem segít, akkor az italhoz kell menekülni. De ne igyunk akármiből, hanem olyan harci eszközökből, amelyekkel eredményesen lehet küzdeni az idegesség ellen. Egy New Yersey-i cég például kézigránát alakú üvegben hozott forgalomba konyakot. Ugyanez a cég likőrt rakétában, whiskyt gránáthüvelyben, pálinkát dinamitrúdban, vodkát időzített bombában árul. Mindez állítólag megnyugtató hatású, különösen, ha valaki például több kézigránátnyi konyakot hörpint fel.

Érkezési sorrend

Toncz Tibor rajza

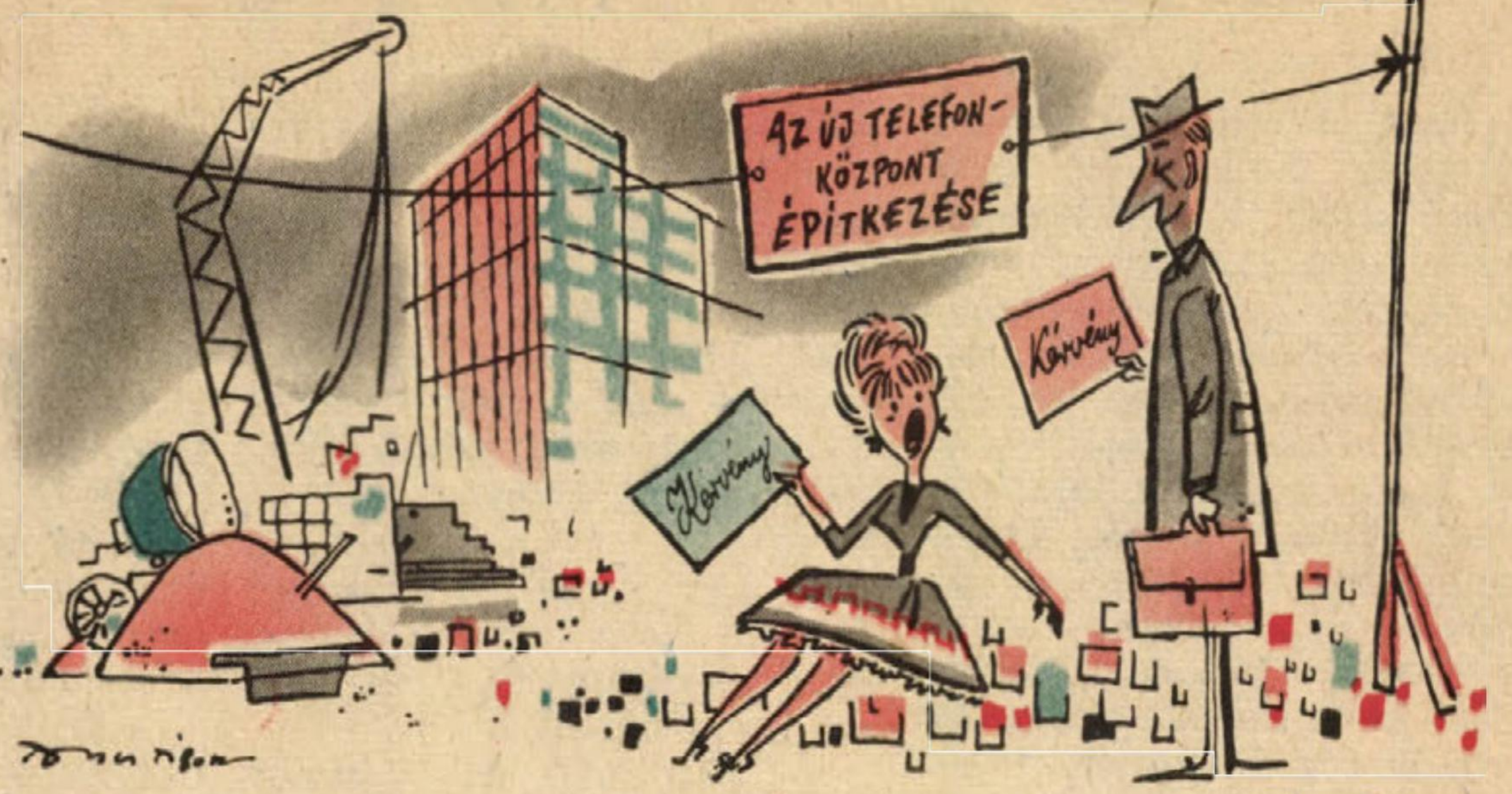

– Ha maga is ikerállomást akar, akkor ideülhet mellém!

Naturalista étlap

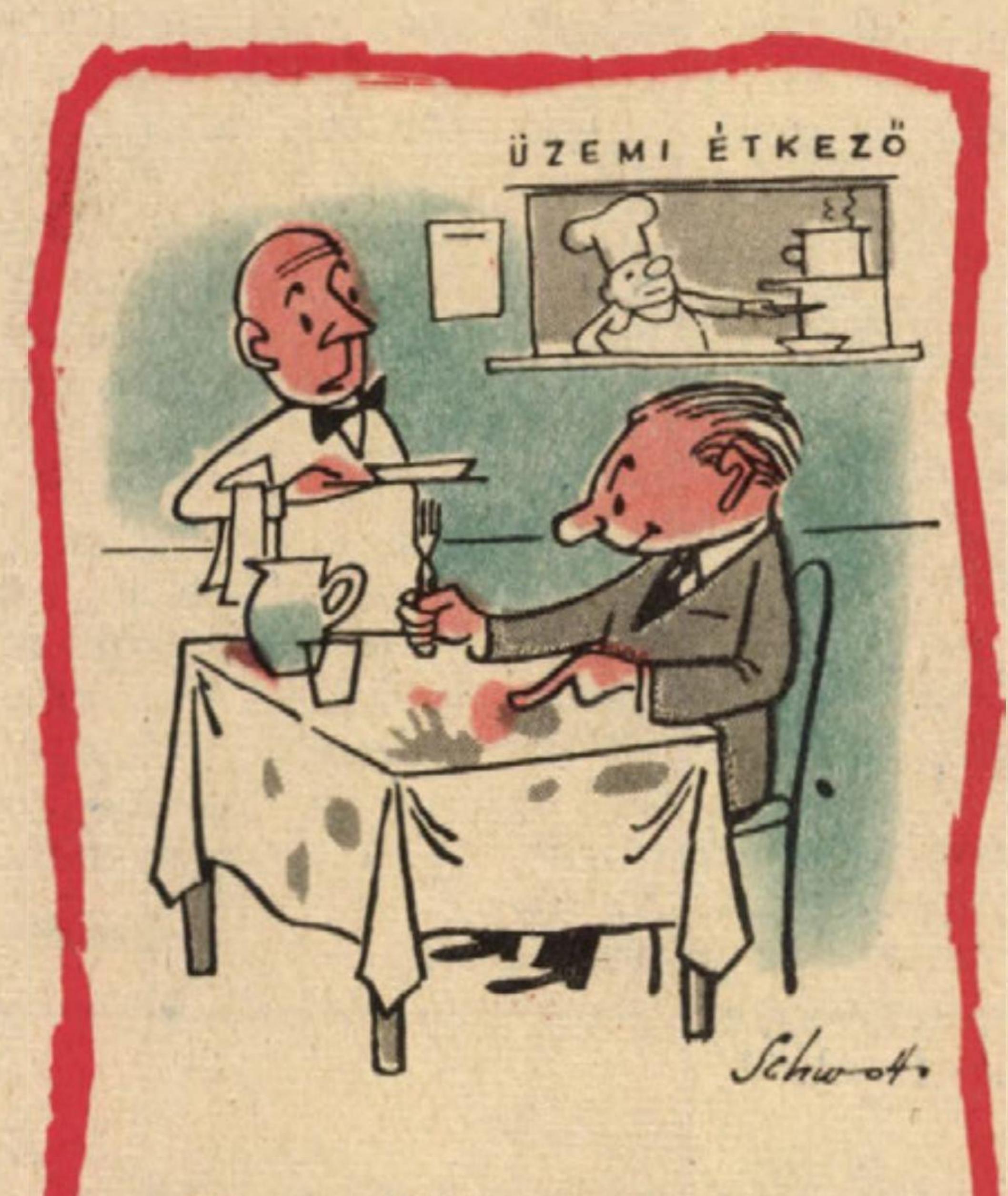

– Kérem, ebből hozzon nekem egy szép adagot!

Pesti tudósítónktól

A látszat néha csal.

Nemrég megismerkedtem egy íróval. Az illető rendetlen, lompos, szórakozott, feledékeny, udvariatlan, iszákos, rengeteget cigarettázik, keveset alszik, és meghasonlott a világgal.

Mindezek ellenére nagyon gyengén ír.

A világ legudvariasabb embere ezt mondta egy csecsemőre:

— Tiszta szülei!

Üdvözlöm azt az új szállodát, amely messzemenően gondoskodik a vendégek kényelméről. Minden szobában van rádió, televízió és telefon.

Nyilván nincs messze a még kényelmesebb szálloda, amelynek szobáiban nincs sem rádió, sem televízió, sem telefon.

Példázat az ihletről.

Idősebb sovány hölgy ül az asztalnál, papír előtte, toll a kezében. Kérdezik tőle:

— Mit ír?

— Névtelen levelet — hangzik a válasz. — De isten tudja, valahogyan ma nem megy az írás.

Viselési próbának vetik alá az új ruházati anyagokat. A Textilipari Minőségellenőrző Intézet a századik viselési próba után ismertette az eddigi eredményeket. Nagyszerű dolog ez. Szerintem például minden színdarabot viselési próbának kellene alávetni. Százszor kell előadni minden darabot, s ha a közönség el tudja viselni, akkor nem kell kivonni a forgalomból.

f. l.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

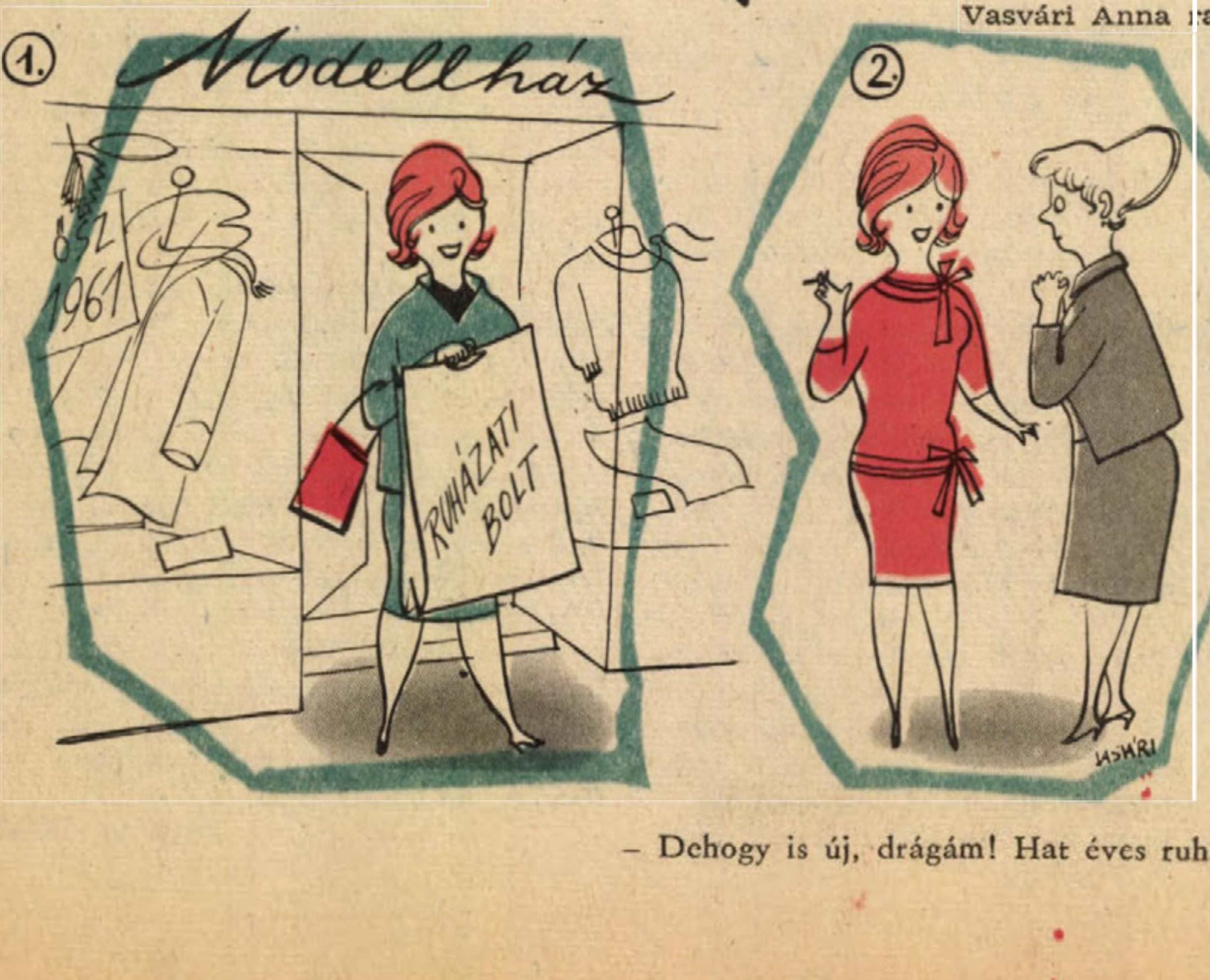

– Dehogy is új, drágám! Hat éves ruha . . .

A VARÁZSGÖMB

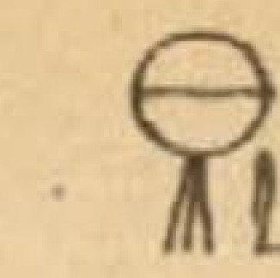

Négy esztendővel ezelőtt új égitest tűnt fel az egyik tiszaföldvári termelőszövetkezet egén. Az égitest nem természeti tünemény, vagyis nem ősködökből és gázokból alakult ki, hanem fényes alumínium-lemezekből formálták gömbalakúra ügyes emberi kezek. Tehát mesterséges égitest, s ráadásul speciálisan mezőgazdasági jellegű, éppen azért nem kering, mégcsak nem is repül, hanem áll.

A szóban forgó mesterséges égitestnek van még egy sajátos földi tulajdonsága, Nem a légben lebeg, hanem egy karcsú acéloszlop tetején csücsül. Amikor négy esztendővel ezelőtt feltették az oszlop tetejére, éppen az első szputnyik keringett a Föld körül. A szövetkezet tagjai kíváncsian nézegették a csillogó gömböt, és azt kérdezték: mi akar ez lenni?

Egy tudóskülsejű fiatalember, aki a gömb felszerelését irányította, hallván a találgatást, így szólt:

— Ezt az alkotást tudományosan Hydroglobus-nak nevezik. — Értik, Hydroglobus!

— Ahá ... És tessék már mondani, mit jelent az?

— Azt jelenti, emberek, hogy ez a mű, ez a gyönyörű, gömbölyű alumínium-nap, amely beragyogja a szövetkezet földjét, szóval a Hydroglobus vizet fog adni! Vizet! Értik? Ebből bárhová elvezethetik az éltető vizet, mivelhogy ez a gömb közönségesen szólva: víztorony.

— Ahá ... Ez már akkor jó lesz ... De tessék mondani: a vizet honnan veszi ez a torony?

— Honnan? Hát majd fúrnak mellé kutat, abból a vizet szivattyú szívja ki, azután felnyomja a globusba, vagyis abba a gömbbe, amely olyan szépen ragyog. Onnan aztán a víz a saját súlyának nyomásától elindul a csövekben és oda megy, ahová maguk akarják.

— És hol vannak a csövek?

— Majd azt is megépítik maguk, minden bizonnyal. Szorgalmas munkával előteremtik a kút és a csőhálózat árát. Éppen úgy, miként a Hydroglobus árát is előteremtették.

Ekkor az egyik szövetkezeti tagnak különös gondolata támadt, s ezt kérdezte:

— Tessék mondani: nem jobb lett volna előbb kutat fúrni és vezetéket építeni, és csak azután felállítani ezt a micsodát?

— Ez már a járási tanács dolga — felelte a fiatalember. — Én azt csinálom, amit a járási tanács mond. Egyelőre csak a Hydroglobus építését engedélyezték.

Ezzel befejezvén a tájékoztatást, egy 250 000 forintos számlát hátrahagyva — távozott.

A fényes gömb azóta ott ragyog a termelőszövetkezet egén. Az emberek nézegetik. Azt mondják: szép. Nagyon szép látvány. De vizet nem ad. Igaz, hogy nem is adhat, mert azóta sincs kút, amiből szívna. Csak áll ott, tétlenül a tanya közepén és várja a járási tanács engedélyét. Mert a szövetkezet vezetői ugyan minden esztendőben betervezik a kutat és a csőhálózatot, de a járási tanács mindig kihúzza. Pedig szorgalmas munkával a pénzt is előteremtik rá, esztendőről esztendőre. Sőt, el is költik. A vizet pedig azóta is lajtokban szállítják, s ez egyetlen esztendőben is többe kerül, mint a kút kifúrása és a vezeték megépítése. S közben a fényes égitest fáradhatatlanul ragyog a szövetkezet egén.

Szendrei József

Egy tál bosszúság

A sokat emlegetett második műszak könnyítése érdekében augusztus elején vettem egy „Komet" nevű, 2500 forintos háztartási robotgépet. Néhány napos használat után, tisztítás közben kifordult a kezemből a „Komet" üvegtála, és eltörött. Mivel tál nélkül ez a masina nem tud robotolni, kénytelen voltam rögtön útrakelni, hogy pótoljam ezt a negyven forintos alkatrészt. Első utam a IV., Tinódy utca 28. szám alatt levő szervizhez vezetett, ahol azt mondották, hogy ők csak az elektromos hibák javításával foglalkoznak, üvegtáluk nincs. Menjek el – mondották – az Üllői út 49. alatt levő Ravill Nagykereskedelmi vállalathoz, azoknál talán lesz. Nem volt!

Ezek után végigjártam még egy sereg Keravill-boltot, de „Komet"-tál sehol. Most azután itt áll az én 2500 forintos robotgépem a konyhában tétlenül, én meg harmadik műszakban futkosom a tálja után. Vajon hol lehet egy „Komet" üvegtálat kapni?

Csere Béláné
XI., Törökbálinti út 46.

KÉSZLETGAZDÁLKODÁS

— ... Mert nem szabad többé előfordulnia, kartársak, hogy anyaghiány késleltesse a termelést. Körültekintő szervezéssel jóelőre biztosíthatjuk magunkat a váratlan meglepetések ellen. Vegyünk tehát irányt a folyamatos készletgazdálkodásra! Várom javaslataikat! — fejezte be fölszólalását az igazgató.

A dolgozók lelkesen tették magukévá az új irányelveket, és mindjárt másnap egy csomó nélkülözhetetlen cikk hiányát derítették föl. Kivált az anyagbeszerzők jeleskedtek beruházási javaslataikkal, megszimatolva a nagy lehetőséget.

— Fogytán a hajlított zsanérunk — aggodalmaskodott az egyik. — Anélkül pedig nem tudunk kiszerelni ...

— Föl kell hajtani négyszázezer darabot! — rendelkezett az igazgató. — Sose árt, ha valaminek bőviben vagyunk.

— Félő, hogy jövőre nem lesz majd csavar! Én tudnék most egy tételt ... — jelentkezett a másik anyagbeszerző.

— Meg van véve. Mennyi az? — kérdezte az igazgató, mert semmit sem szeretett hebehurgyán elsietni.

— Hatmillió. De csupa apa. Az anyacsavar máris eltűnt a piacról.

— Kösse le, amennyi csak van, míg el nem kapkodják. Hogy állunk darukampóval?

— Talán három, ha akad még — mondta kapásból a raktáros. Ő fejből tudta a fontosabb adatokat.

— És ezt ilyen nyugodtan mondja? Azonnal igényel legalább ezerötszáz darabot!

— De igazgató kartárs! — vetette közbe a főkönyvelő. — Nekünk csak egy darunk van, és a kampó igen tartós jószág ...

— Ez afféle optimális számítás, de nekünk gondolni kell a holnapra is! — torkolta le az igazgató. — Mozgósítsuk minden erőnket!

És mozgósították. Fölvásároltak hetvenöt tonna kenőolajat, mert mit lehessen tudni; száztíz négyzetkilométer smirglipapírt, tekintettel az őszi nagytakarításra, és kétszázhetven esztendőre elegendő ládaszeget, a csomagoláshoz. Fölvettek nyolc új anyagbeszerzőt, és a végszereldét átalakították főraktárrá. A rozsdamentes gépeket az udvaron helyezték el, kezelőik úgyis leltározással voltak elfoglalva. Beszereztek két vagon import mágnespatkót, kétszáztíz köbméter gemkapcsot és másfél kiló rádiumot. A hatmillió özvegy apacsavar vigasztalására tizenkétmillió hajadon anyacsavart sikerült biztosítani, amikor elfogyott a beruházási keret.

A póthitelből épp hogy futotta húsz katasztrális hold fényezett gömbvasra, de már a részecskegyorsító alkatrészecskéire megintcsak nem maradt pénz.

Ekkor az OTP bevonásával megszervezték a dolgozók között a „Tartsd a pénzed alkatrészben" mozgalmat. Így jutottak nyolcvanezer harapófogóhoz, melyekkel a fogyóeszközök számláját terhelték meg.

Negyedév végén az Elektromos Művek megszüntette az áramszolgáltatást a számla behajthatatlansága miatt. A vezetőség el akarta tussolni az ügyet, és a raktárból vételezett zseblámpákkal világították ki az üzemet, néhogy valami rosszakaró fölfedezze a termelés megszűnését.

De hiába. A negyedik hónapban egy kéményseprő észrevette, hogy a gyár kéményei hidegek és tiszták. Gyanúsnak találván az esetet, bejelentést tett Felettes Szervnél, mely nem késlekedett a vizsgálat megindításával. A kiküldött bizottság három hét alatt töviről hegyire kielemezte a helyzetet. Megállapították, hogy a fölhalmozódott hatalmas raktárkészlet gyors fölhasználásának csupán egyetlen módja van: a gyárat azonnali hatállyal nagykereskedelmi vállalattá kell átalakítani. Át is alakították, de a vezetőség személyi állományában nem történt változás.

Kaposy Miklós

Világos beszéd

A washingtoni előkelő Metropolitan Club nem engedi meg, hogy sötétbőrűek átlépjék küszöbét. Kennedy igazságügyminiszter, az elnök öccse nem értett egyet a határozattal és kilépett a klubból. Követte Angier Biddle Duke, a külügyminisztérium protokolfőnöke. Két héttel a feltűnést keltő esemény után még feltűnőbb esemény történt. McGeorge Bundy, az elnök legfőbb tanácsadója belépett a klubba, nem sajnálva a 600 dollár felvételi díjat. Ezek után a klub választmánya tiszteleti taggá választotta Kennedy elnököt.

Izgatottan várta a sajtó, vajon elfogadja-e az elnök a megtiszteltetést vagy visszautasítja. Néhány nap múlva az újságírók megkérdezték a Fehér Ház szóvivőjét:

– Elfogadta az elnök a tiszteleti tagságot?

– Nem.

– Visszautasította?

– Nem.

Egyik újságíró türelmetlenül érdeklődött:

– Szóval, mit írjunk?

A szóvivő széttárta a kezeit:

– Írják meg, hogy nem fogadta el és nem utasította vissza.

Szóból ért az amerikai . . .

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fűszeres éjszaka zajt hallott az üzletéből. Hálószobájából a boltba rohant, ahol egy álarcos alakot pillantott meg, aki a fiókot feszegette.

– Mit akar maga itt? – kérdezte a fűszeres.

– Két deka élesztőt – hangzott a válasz

A boltos megkönnyebbülten sóhajtott fel

– Jaj, már azt hittem, hogy egy betörő van itt . . .

Verebek

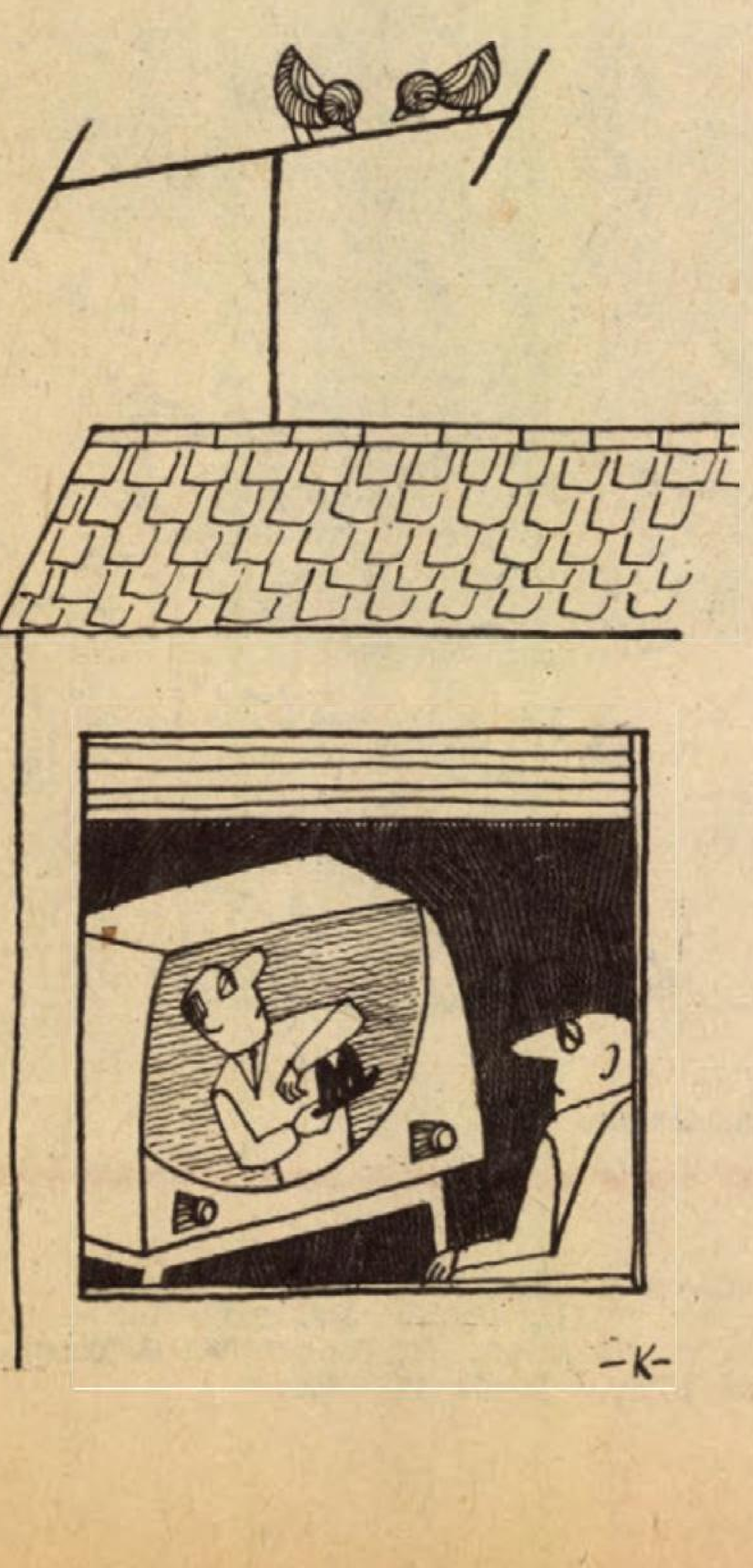

Gondos ellenőrzés

Szűr-Szabó József rajza

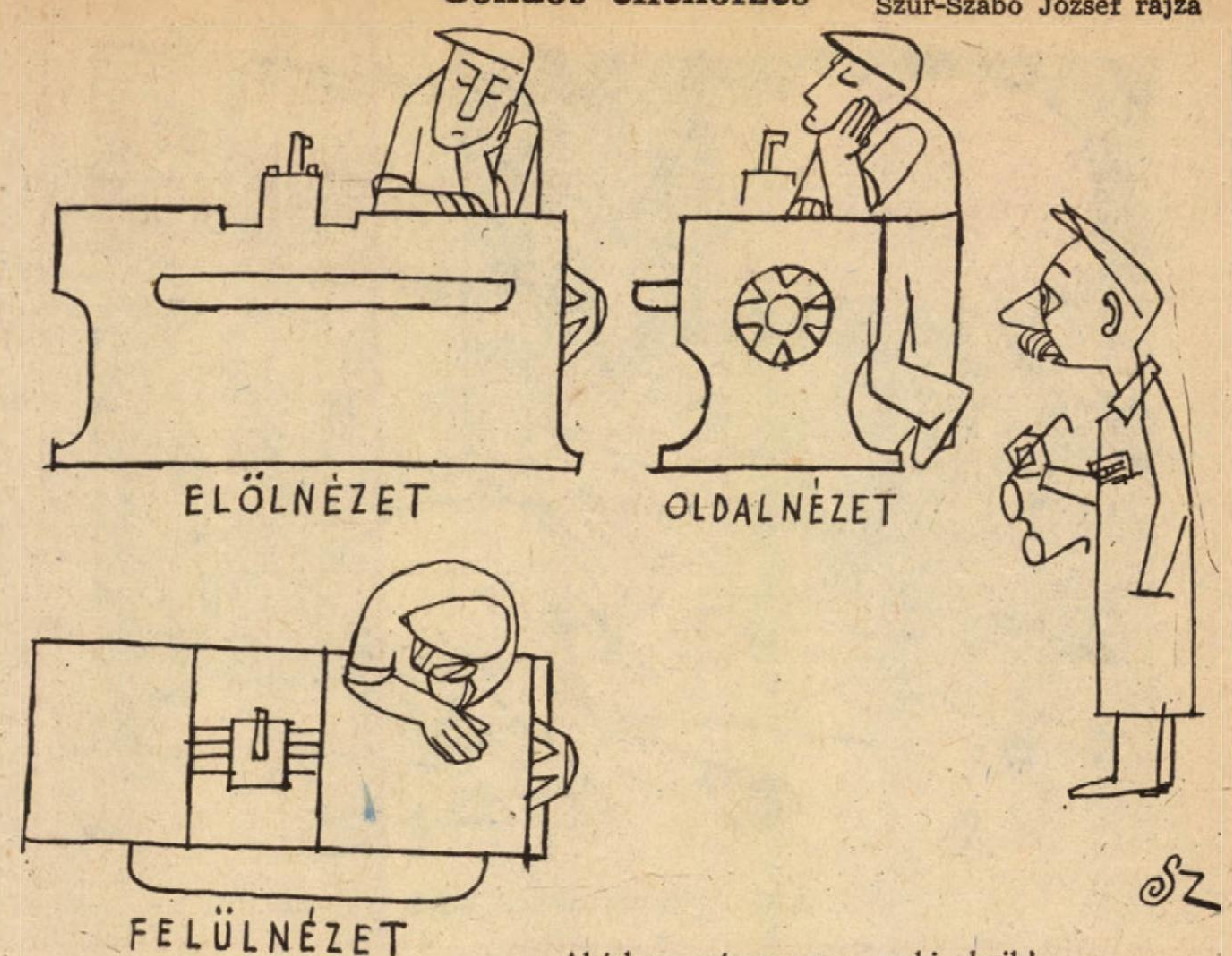

– Akárhogy nézem, ez a szaki alszik!

Jegyzőkönyv

Tessék? Hogy mikor sikkasztottam el a százezer forintot? Már nem emlékszem rá pontosan . . . Rég volt . . . Nagyon rég . . . Sok-sok évvel ezelőtt . . . Biztos, hogy százezret sikkasztottam? . . . Lehet . . . Sajnos, a memóriám már nem a régi . . . De ha önök azt mondják, hogy százezer, akkor százezer . . .

Mikor követtem el a sikkasztást? . . . Anno . . . Anno . . . Anno dacumal . . . Igen, már az időszámításunk után történt, és nem i. e.

Istenkém, hogy múlik az idő! . . . Akkor még fiatal, jóképű sikkasztó voltam . . . Fess, elegáns, jó fellépésű . . . A hajam olyan göndör volt, hogy beletörött a fésű . . . A tekintetemtől megborzongtak a nők . . . És most? Öreg, kopasz, fáradt sikkasztó lett belőlem . . .

Fantasztikus, kérem, hogy múlnak az évek, vagy ahogy a költő mondotta: Repülnek az évek, ki tudja, hol állnak meg . . . Bizony repülnek . . . Néha egy perc olyan hosszúnak tűnik, mint egy év, és néha egy év úgy elrepül, mint egy perc, mint egy cserebogár, sárga cserebogár . . .

Hogy mikor sikkasztottam el a százezer forintot?

Nem tudom . . . csak azt tudom, hogy akkoriban nagyon szerelmes voltam . . . Ágota, Ágota, miattad sikkasztottam! . . . Nagyon szerettem Mariskát . . . De nem is Mariskának hívták, hanem Bözsinek . . . Bözsi, Bözsi, mit tettél velem?

Bocsánatot kérek, legyen szíves kijavítani a jegyzőkönyvet: most jutott az eszembe, hogy Bözsi egy ló volt az ügetőn. Bözsi, Bözsi, mit tettél velem!

Mikor sikkasztottam?

Éppen azon gondolkozom, kérem, ne tessék megzavarni . . . Akkoriban, ha jól emlékszem, még nem a Ló utcában volt a Bámexbumfért, hanem a Sípláda utcában, egy rozzant, öreg épületben. Azóta már lebontották. Ezen a helyen, ahol most dolgozunk, még nem volt semmi, csak egy nagy kecske legelő . . .

Ki volt az igazgató? A nevére már nem emlékszem, csak arra, hogy kicsi, sovány ember volt, nagy bajusszal . . . Nem, nem is volt kicsi . . . Inkább olyan nagyobbacska kisember volt, pocakkal és bajusszal . . . Illetve nem is volt bajusza . . . Nekem volt bajuszom, nem neki . . . Nem emlékeznek rá? . . . Olyan szép, nagy darab ember volt, bajusz nélkül . . .

Mikor sikkasztottam el a százezer forintot?

Nem emlékszem rá tisztán, olyan rég volt . . . De azért dereng bennem valami . . . Az imént azt mondtam, hogy akkoriban még a régi épületben, a Sípláda utcában dolgoztunk . . . Rosszul mondtam . . . Akkoriban még ott sem volt semmi, csak egy nagy kecske-legelő . . . Ha a Ló utcai legelőt már lelegelték a kecskék, mindig átmentek a Sípláda utcába legelni . . . Mi akkoriban a Só utcában dolgoztunk . . . Vagy a Paprika utcában? . . . Nem emlékszem . . .

Először csak ötvenezer forintot vettem el . . . Amikor zsebrevágtam a pénzt, azt mondtam magamnak: baj lesz ebből, fiú! A sikkasztás mindig kiderül. Előbb vagy utóbb, de kiderül. Akkor azonban nem hittem magamnak. S kinek lett igaza? Nekem.

Utóbb kiderült.

Micsoda éveim voltak nekem!

Állandóan attól féltem — nem volt egy nyugodt éjszakám sem —, hogy valakinek hányozni fog a pénz, s akkor aztán befellegzett: pillanatok alatt rá fognak jönni, hogy én vagyok a tettes.

Egy napon aztán bekövetkezett az, amitől rettegtem: valakinek hiányzott az az ötvenezer forint, amit elsikkasztottam.

Na, most mindennek vége! — gondoltam magamban.

De óriási szerencsém volt. Nekem hiányzott az a pénz.

Akkor sikkasztottam a második ötvenezret.

Mikes György

Esti neon

Gerő Sándor rajza

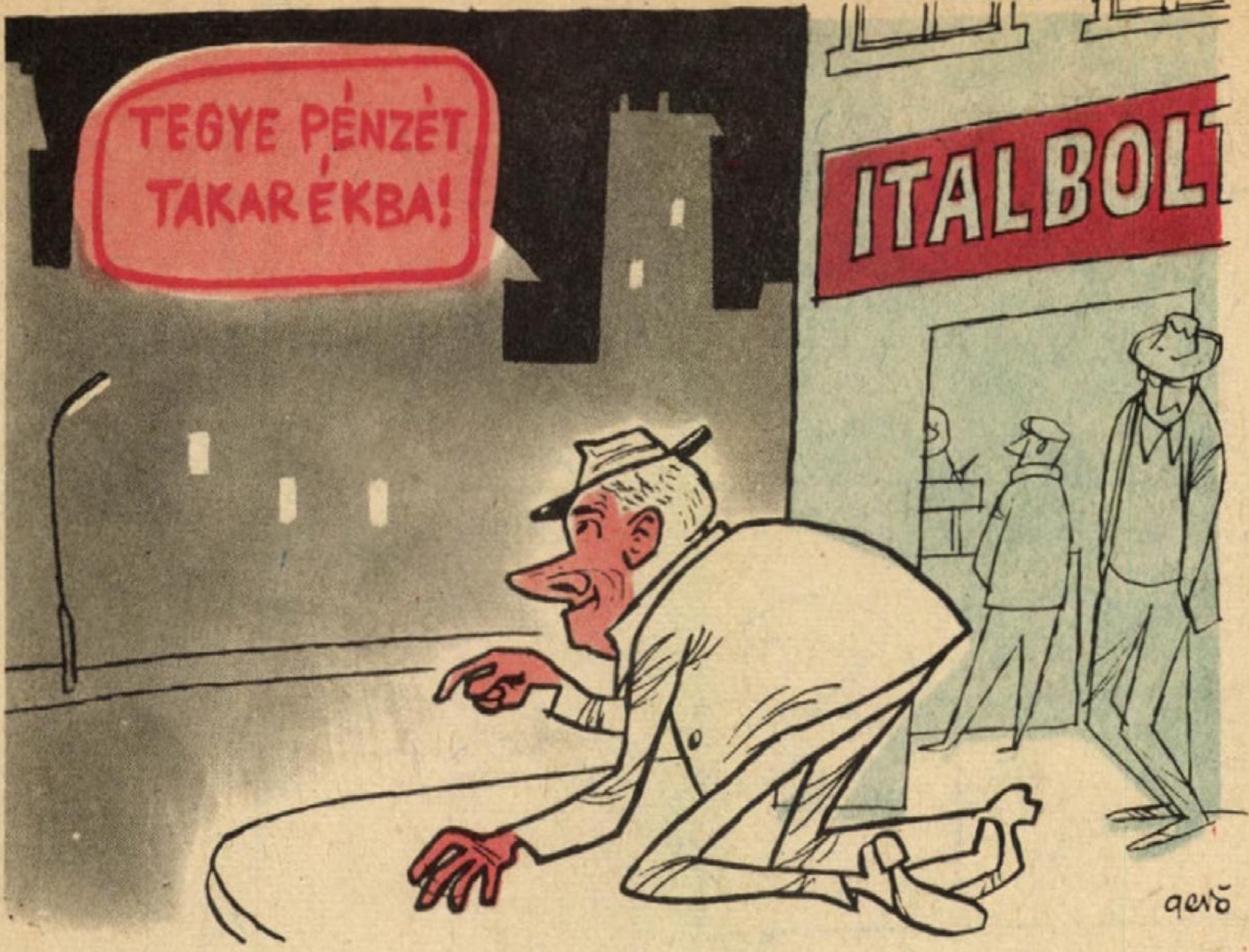

– Milyen kár, hogy nappal nem égnek a neonok . . .

Forgácsok

FEJLŐDÉS

Együtt vetkőzött a Fedettben velünk
egy rikítóan öltözött alak.
Darwin sem tudta: így születhetik
majomból ember néhány perc alatt.

AMI KÖNNYEBB

„Nem írok semmit, oh, balvégzetem! . . .”
Eső helyett csorog, sőt ömlik könnyed.
Bizony, ez így van. Írni – Jól! – nehéz.
Mindenesetre: sírni könnyebb.

MODERN MOZI

Ne mondd, hogy nem láthatsz mai,
modern filmet.
Van Pesten egy mozi, ahol ilyen sok van.
Új ötlet, új pezsgés, új művészi ösvény
tárul szemed elé a – Filmmúzeumban.

NYUGATI MAGAZIN

A címlapon jó nő. Hátul szőke kislány
önfeledten kerget tarka-barka lepkét . . .
A második oldal dicsér egy fogorvost,
a harmadik lábsót, a negyedik Globkét.

A. G.

Az újító titán

Az ifjú vegyész-titán, alig hogy fölszabadult, félretolta ősz mesterét, és egy zacskót lobogtatva berobbant az újítási irodába:

— Föltaláltam a puskaport! — kiáltotta lelkesen, büszkén.

Az újítási felelős elnézően mosolygott:

— No, ez derék törekvésre vall, fiatal barátom. Hanem egy kis bajvan, ezt már réges-régen föltalálták, nem utalhatok ki érte újítási jutalmat . . .

— Akkor sem, ha az én puskaporom egészen új színárnyalatú? . . . Nézze, egészen zöldeslila!

— Ez mit sem változtat a dolgon. Próbálja más irányban folytatni kutatásait . . .

Az ifjú titán sértődötten távozott. A folyosón sokan látták, hogy a szeme szikrát vetett, s ily módon fölgyújtva a zacskót, gőgösen elégette a puskaport.

— Nem értenek meg engem, ó, a színvakok! — kiáltotta. — De csak azért sem törtök meg!

Egy hét múlva kis üvegcsével tért vissza:

— Ezt aztán teljes egészében én találtam föl! Ammónaftalin!

— Micsoda? — ráncolta homlokát az újítási felelős.

— $NH_3C_{10}H_8$! Ammonia és naftalin keveréke!

— De hiszen ez semmire sem jó! Olyasmit találjon ki, fiatalember, aminek értelme van!

— Minő elavult szemlélet! — rázta öklét a maga mögött becsapott ajtó felé az ifjú titán. — De az én alkotó fantáziámat nem engedem béklyóba verni!

Hat nap múlva egy demizsont tett le az asztalra:

— $P_2HCN_5Zs_{19}$!

Az újítási felelős fásultan nézte a zavaros kotyvalékot:

— Magyarázza meg, mit jelent ez.

Az újító-zseni arcán gúnyos mosoly jelent meg:

— Nem lehet az én modern törekvéseimet magyarázni. Ha valaki nem képes megérteni, hogy újításaimnak önmagában van a szépsége . . .

Legyintett, és elment lírai költőnek.

Dunai Ferenc

Megváltozott tartalom

Szűr-Szabó József rajza

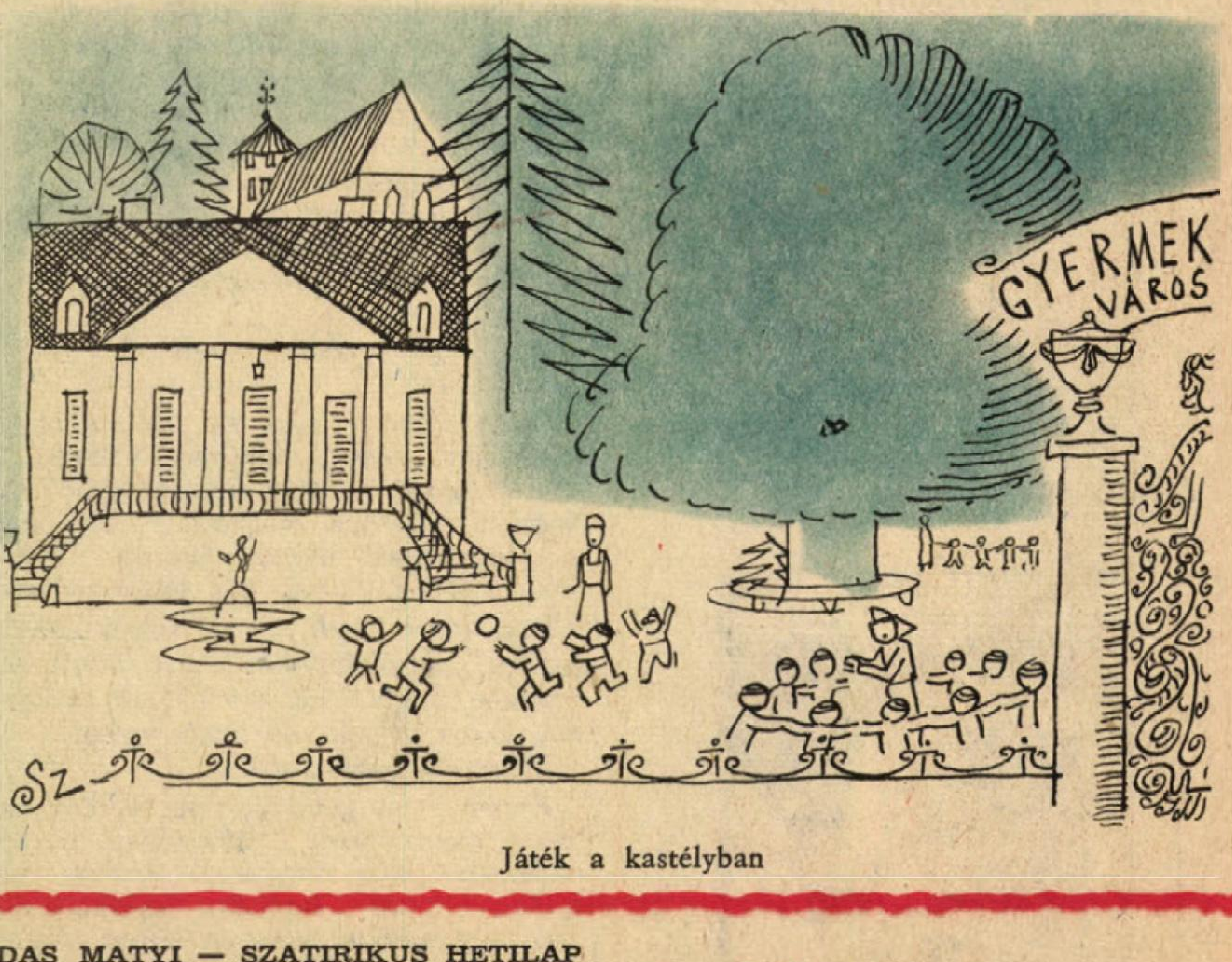

Játék a kastélyban

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.5393 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.